Downloaded from: www.ketabton.com
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

ددې کتاب د چاپ حق خوندي دئ.

د کتاب نوم: د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول)
لیکوال : عبدالله الهام جمالزی
خپرندوی: دانش خپرندویه ټولنه _ پېښور
شمېر : زر ټوکه
چاپ کال: ۲۰۰۸ز جون/ ۱۳۸۷ل جوزا
کمپوزر: پخپله لیکوال
ډیزاین: ذبیح الله شفق
انلاین چـــاري: عبـــدالله احســـان - لـــراوبـــر [لـــوی] افغانستان http://www.larawbar.com

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــړلیک:

- ډالۍ
- د سر د خبرو په پلمه:

1. ---------------------- خپرکی - د بابا ترکاني
2. ---------------------- خپرکی - د روژي میاشت
3. ---------------------- خپرکی - د بابا غوسه
4. ---------------------- خپرکی - اختر
5. ---------------------- خپرکی - د ښځي او ښکي
6. ---------------------- خپرکی - اووه ټګان
7. ---------------------- خپرکی - د پلار ناروغي
8. ---------------------- خپرکی - د قناعت درس
9. ---------------------- خپرکی - د آمني راتګ
10. ---------------------- خپرکی - له میني د پلار خبرېدا
11. ---------------------- خپرکی - پوهنتون ته تګ
12. ---------------------- خپرکی - پوهنتون
13. ---------------------- خپرکی - آمني ته لیک
14. ---------------------- خپرکی - د پلار مرګ
15. ---------------------- خپرکی - غم او هیله (وروستۍ برخه)

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

16. پـــــــــــای

ډالۍ:

خپل ګران مور او پلار ته چې په هر درد مې خوږمن او په هره خوښۍ مې خوښ دي ټولو هغو اولادونو ته چې د مور او پلار زړه يې ساتلی او روح يې د هغوی په دعاوو ژوند اخلي.

ليکوال

د سرد خبرو په پلمه:

د مينې او ښکلا د سپيڅلي څښتن په پاک نامه:

ماله کوچينوالي له داستان سره زياته مينه درلوده د ليکوالو داستانونه به مې لوستل خوند به مې ترې اخيست. لمړی داستان مې په ملالۍ مجله کې ولوست پلار مې راته مجلې راوړلې او ما به چې لوستلې هغه ته به يې هم خوند ورکاوه ، خو زه پوهيدلم هغه به را ته د مجلې هره برخه ښووله: زويه داولوله ... داولوله ... خو هيڅکله يې راته ونه ويل چې دا داستانونه هم ولوله ، او خپله به يې دا سې په مينه مينه لوستل چې توبه.
زه نه غواړم د داستان په اړه د رته څيړنيزې خبرې وکړم ، خودا يادونه کول اړين بولم چې د داستان هغه تعريف چې وکولای شي د داستان د بېلابېلو قسمونو استازيتوب وکړي ګران کاردی هان زما په اند ناشونې خبره ده. خو بيا هم ځينو لويو ليکوالو په ځينو وختونو کې د داستان د ځينو قسمونو لپاره ځينې تعريفونه کړي دي. مثلاً جوزوف شپيلي (Joseph Shipley) د نړۍ د ادبي اصطلاحاتو په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګ کې لیکلي: داستان د پېښو د لیږدولو او بیانولو لپاره عامه اصطلاح ده. عموماً په داستاني ادبیاتو کې داستان د دوه متضادو ځواکونو او یوې موخې ترمنځ د کشمکشونو او هڅو دښوولو ټولګه ده.

همدا رنګه نور لیکوال هم بېل بېل باورونه لري څوک زیاتوني لري څوک بیا هغه د چاخبره دا تعریف هم زیات بولي خو په هرحال دداستان اوریدلو شوق ډیرعجیب دی بیا زموږ په ټولنه کې چې لیک لوست ډیر مروج ندی او هغه د چاخبره لیکلي مو په درد نه لګیږي د شپې به ګرد چاپېره سره کېناستلو دیوچا له خولې به مو داستان ته چرت ونیو: په کور کې یې څه نه درلودل سباته له شپانه سره صحراته ووت په لاره کې په چرتونو کې ډوب روان وو چې یو څه یې سترګې وبرېښولې... هره شېبه بس یو ه تلوسه راسره وه هغه دا چې وروسته څه وشول بیا څه وشول... دداستان ترپایه به ټول آرام ووچا به څه نه ویل په پای کې به مو یا ویل چې کاشکې زه دهغه په ځای وای څومره زړور وو یا به موویل چې زه نه غواړم دهغه په شان واوسم...

اوس مهال پښتانه کیسه لیکوال ښې کیسې لیکي ښه تصویرونه باسي او ښه هیجان او ښه منځ پانګه او دکیسې کښښ ښه ساتي مګر زیاتره لیکوال بیاد کیسې پیغام ته څومره پام نه کوي یواځې لکه خپله کومه خاطره چې ننداري ته ږدي خلک یې لولي ، وخت پرې تیروي مګر په پای کې له ځانه سره وایي:

- ښه نو څه ګټه؟

دادلیکوال دکیسې په کمزورۍ دلالت کوي. که هرڅومره هغه دچاخبره څو حقیقت ته ورته ، منطقي ، کښښي او ښه انځورګري په کیسه کې وکړي مګر چې په پای کې لوستونکی ووایي چې (نو څه ګټه؟) زما په خیال کیسه په لوستلو نه ارزي او دلوستونکي دو خت ضایع کول دي.

کیسه که هرڅومره هیجان لري ، حقیقت ته ورته وي باید هغو مره له ځانه سره ښه پیغام هم ولیږدوي داسې نه چې بیا یو بل لیکوال قلم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې راواخلي او لوستونکو ته تشريح ولیکي چې پدې کیسه کې دغه پیغام پروت وو.

یو امریکایي کیسه لیکوال ښاغلی رینګ لاردنر ښه کیسه لیکوال دی. خو کومه انځور ګري چې هغه په کیسه کې لري شاید بل لیکوال یې له هغه ښه ولري، کوم هیجان چې هغه په کیسه کې اچوي بل یې له هغه ښه اچوي. خو کله چې پیغام ته رسیږي هر څوک وا یي چې د هغه کیسې نوځکه ښې دي.

داستان، داستان عجیبه کلمه ده، کله کله له ځانه سره تعجب شم، زه چېرته او داستان لیکنه چېرته، خو د نورو داستانونه چې لولم زړه مې غواړي چې زه هم دومره داستانونه ولیکم، دو مره داستانونه ولیکم چې نور مې په زړه آرمان پاتې نشي، خو دا مې هم تل په یاد وي چې ښه داستان له پیغامه ډک داستان له پښتنې مینې ډک داستان.

زه په داستان کې د پیغام پلوی یم، زړه مې غواړي هر داستان مې یو پیغام ولري بې پیغامه داستان راته د وخت تیرول ښکاري او په خلکو یې ظلم او تپل ګڼم، خو تر اوسه په داستان کې لومړني ګامو نه پورته کوم، پس تاسې هم را نه د پاخه داستان لیکوال تمه مه کوئ ولې ډیر مې زړه غواړي چې د پښتو ژبې لپاره داسې پاخه داستانونه ولیکم چې په بله هیڅ ژبه کې کوم لیکوال نه وي لیکلي.

هر څوک تمه لري چې بهترین شي، زه هم په همدې تمه قلم چلوم، دا څووم داستان دی چې لیکم یې هیله ده چې هسې ستاسې قیمتي وخت پرې ضایع نه کړم، تر پایه یې ولولئ هیله ده خوند او پند ترې دواړه واخلئ او ماته د بریاوو دعا وکړئ.

په ډیره مینه او ادب

عبدالله الهام جمالزی

تهران، ایران

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی ځپرکی

دبابا ترکاني:

زما نوم اسد دی ، خو اوس راته خلک اسد غزني چی وايي ، چې کوچنی وم له پلار سره په کور کې يو اځې وم ، مور مې نه په ياديږي. دغزني په خشک کې او سپدلو او پلار به په ښار کې ترکاڼي کوله زه به هم ورسره اخته وم ، کله به مې په هغه توره چايجوشه کې چای دم کړ ، کله به مې ورته نسوار راوړل او نور به نو د ميز خوا ته په نرو او نازکو پوټکو کې په لوبو اخته وم ، نه به راسره د سبناري غم وو نه به مې هم د غرمې ډوډۍ ته فکر کاوه او نه به مې هم د ماسخوتن خوراک په ياد وو او نه به هم لکه پلار هسې د پورونو او نورو سرخوږيو کوم فکر راسره وو.

سهار به لمرخاته په دکان کې وو پلار به لنډ کميس او غټ پرتوګ واغوستل او قلم به يې د غوږ شاته کېښود ترښځ او پلونه به يې تيره کړل او کرار کرار به يې کار شروع کړ ما به ستره توره چايجوشه راسره واخيسته او د جومات له کوهي څخه به مې راډکه کړه ، وړاندې به د نغري خواته ورته کېښاستم او اور به مې ورته بل کړ ، څو به مې ګيلاسونه پريمينځل د چايجوشې د ځغا وخت به رارسېدلی وو ، رابه غلم خواته به يې کېناستم او يو لرګی به مې راواخيست يوسر به مې يې په غوږ کيښود بل په چايجوش او کرار به مې د اوبو د جوش سندرې ته غوږ ونيو ، کله به تيز شو او کله به کرار کله به هم په پړ کار بدل شو.

سپين خيرن دسترخوان به مې هوار کړ او ډوډۍ به مې پرې کيښوده بوره به مې راوړه لومړی به مې په خپل ګيلاس کې واچوله بيا به مې د بابا په ګيلاس کې هم واچوله بابا ته به مې غږ کړل او دواړو به چای وڅښلو ، چای به چې تمام شو لاړم به چای جوش به مې بيا له اوبو ډکه کړه د نغري خواته به مې کيښوده ، د کتابونو بکس به مې د لرګو له

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځه راوويسته شاته به مې واچاوه پلار به راته تيت شو او په تندي به يې ښکل کړم نور به نو آزاد وم مخ په ښوونځي به تللم.
له دکانه به چې ووتلم اډونه به مې سپک شول ، نور به د بابا غبرنه ويرولم.
- اسده زويه منډه نسوار راوړه... لاس مه وهه... پورته اوبه راوړه... متر چيرته دی بيا د په کومه کړ ؟... هه دا ونيسه.
نور به دا غږونه نه وو ، په بيروبار کوڅو کې به ووتلم ، د هزاره ملګرو په اوږو به مې لاس واچاوه او ښوونځي ته به لاړم ، تولـه لاره به مو خندل او چې خدای پا ماني به مو کولـه يو بل به مو په مخ په څپيړه وواهه او په خندا به له يو بله ګوښي شوو.
د يو بل نظرونه مو نه وو پكار ، نه مو د يو بل په كارونو كې كار وو ، محمد علی زموږ د ښنګ مارکيټ د يو رخت فروش زوی وو ، چې پلار به د غرمې په خوب ويده شو دواړه به د جومات انګړ ته ننوتلو او توپ بازي به مو شروع کړه خو هغه توپ سم نه شو و هلای هره ورځ به مو جګړه وکړه بيا به رخصت شوو خو سبا به بيا په ښوونځي کې راترغاړې وت او يو بل به موښکل کړ ، هره ورځ به مو له يو بل سره قول کاوه چې بيا به جنګ نه کوو خو چې هغه به توپ له ديوالـه واړاوه زه به مرور شوم او که به مې پخلا کولو ته راغی ما به ورسره جنجال وکړ.
غرمه به له ښوونځي راغلم ، پلار به غيږه راته خلاصه کړه او په تندي به يې ښکل کړم بکس به مې يې له شا خلاص کړ او په مخامخ ديوال به يې ځوړند کړ بيا به يې په کار شروع وکړه زما به چې د مه جوړه شوه پلار به ديګ ته وکتل بيا به يې ماته سترګې کش کړې موسک به شو.
- بچيه څه درته پاخه کړم ؟
زه خو پوهيدم چې يو اځې ددې لپاره وايي چې لاړشم ديګ پريمينځم او به راوړم او ګيلاسونه پاک کړم او هغه پيسې راکړي لاړشم سبزي مارکيټ ته بنډی واخلم يا الوګان. ما به تنډه ګونځې کړه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نن يې نه خورو.
پلار به وخندل کار به يې پرېښود او را به غی مخامخ به راته کېناست او لاسونه به مې يې په لاس کې ونيول راته موسک به شو.
- ولې ؟ ته يې نه خورې که دا سې وي نو زه ځانته بيسکټ راوړم او پخپله يې خورم.
- نه نه زه يې هم خورم
پلار به وخندل په مخ به يې وټپولم ، بيا به ديګونو ته ور روان شو او په ديګ کې به يې ګيلاسونه ورټول کړل او له دکانه به ووت د دروازې خواته به چې رسيده زه به ور ووتلم او ديګ او ګيلاسونه به مې ترې واخيستل ، هغه به راته وکتل او په سر به يې ښکل کړم.
په جومات کې به مې ديګ پرېښمينځه ګيلاسونه به مې پرېمينځل خو ګيلاسونه به مې يو يو د ګلونو شاته پټ کړل ځکه هرڅوک به راتللو او په ګيلاس کې به مې يې اوبه څښلې مابه هغه بيا پرېمينځه او بيا به پکې بل اوبه څښلې. ديګونه به مې راوړل د نغري خواته به مې کېښودل پلار به د تور او پيوند واسکټ لور ته ور روان شو له جيبه به يې پيسې را وويستلې بيا به يې ماته وکتل زه پوهيدم چې اوس بيا وايي چې د آيس کريم پيسې مې ګوښې کړې دي مابه هم په پټه خو له ترې پيسې واخيستې او بيا به مې په جيب کې کېښودې. پلار به په ډېرو لاسونو ونيول او سترګې به يې راته کش کړې.
- زويه چې څه شی وخورو ښه دي ؟
- هندوانه.
پلار به بيا وخندل او سر به يې وخوځاوه پوهيدم چې اوس وايي هندوانه به سبا وخورو او حتماً به يې ويل هم. بيابه يې نو يا ښېندې غوښتلې او يا به يې الوګان زه به هم لاړم اول به مې پياز ، بانجان او غوړ وکتل او بيا به مخ په سبزي مارکيټ روانېدلم. په مارکيټ کې به مې د سخي لالا ددکان مخې ته پيره ونيوه او يو زرد آلو يا منه به يې راته ونيوه بيا به يې الوګان وتلل او په کځوره کې به يې راته واچول کله به يې له خلکو پاتې چاغې هندوانې هم راکړې او چاقو به يې راکړ

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپل تخت ترشابه يې کېښولم مابه هم په مزه مزه وخوړله بيا به چې راپورته شولم پيسې به مې ورته ونيوې هغه به وګڼلې او د آيس کريم پيسې به يې ګوښې په لاس کې راکړې ، له هغه ځايه به روان شوم د صرافو په مخ کې به د شادي آيس کريم ته ودريدم د هغه به هم چې سترګې رابانديې ولګېدې تيار به يې راته برابر کړ چې ور وبه رسيدم په لاس کې به يې راته نيولی وو مابه هم موټی ور وړاندې کړ او پيسې به يې ترې ور واخيستې.

ډوډۍ به مو چې وخوړه پلار به چوکاټ رانږدې کړ او چادر به يې ټول کړ او ترسر به يې لاندې کړ کرار به يې لمر ته سترګه پټه کړه ، زه به لږ شېبه د دکان په مخ کې وګرځېدم نور به لاړم له محمدعلی سره به مې توپ واهه چې آذان به وشو کوزه به مې راسره واخيسته راسره به مې ډکه دکان ته يووړه د دکان په مخ کې به مې کېښوده پلار به راپورته شو کوزې ته به يې وکتل پوهيدم چې اوس پوښتنه کوي چې لاس خو به دې پکې نه وي لګېدلی ؟ ماهم ځواب ته ځان جوړ کړ نه نه.

پلار به لمانځه ته لاړ مابه کاردستي جوړوله هره ورځ به مې يوه کاردستي جوړوله خو هره ورځ مې ښوونځي ته نه وړه د پنجشنبې په ورځ مو د کارستۍ ساعت وو په ټولو کې به مابښې نمرې وګټلې او چې دکان ته به راورسېدم بابا ته مې ورغږ کړل

- نن يوه هم نه وه کمه

پلار به موسک شو او کار به يې پرېښود

- معلومه به شي.

ټول اوړی به دغه ډول تير شو ژمی به چې ښوونځی رخصت شو نور به نو ټوله ورځ په دکان کې وم سهار به مو لږ شېبه د يخ له لاسه اور بل کړ او ځانونه به مو پرې تاوده کړل کوم پوټکي به چې ايره شوي وو ، هغه به مې نسواري کاکا ته يووړل بيا به مو په نورو لرګيو اور بل کړ چې هغه به مې بيا نسواري کاکا ته نه وړل.

ژمی به مې ستره کورتۍ اغوستې وه ، چې ګرمي به مې وشوه ځنځير به مې يې ښکته کړ پلار به بيا راونيولم ځنځير به يې راته کش کړ په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ به يې وټپولم.
- يخ دی بچيه زکام به شې.
پلار به تل زکام وو ، سپينه ټوټه به يې لمده په جيب کې پرته وه ، چې غرمه به لمر تود شو نو زه به يې ورسره له ځنګه پرې ايستلم.
- زويه کرار ځمله دا لمر ګټه لري.
- څه ګټه لري ؟
- کلسيم د زياتيږي هډوکي د پخيږي.
پلار لوستی نه وو ، خو په هر ډاکټر به يې نيوکه کوله ، ښه مې په ياد دي د کوځې په سر کې يو ډاکټر وو ډير آرام سړی وو او هر وخت به يې په بابا پيسې باندې وې ، د دکان په سر يې ډاکټر اکرم درملتون ليکلي وو خو بابا به تبجه باله. يوه ورځ مې مخامخ ورته وويل چې ډير غوسه شو راغلم پلار ته مې وويل چې ډاکټر تبجه راته په غوسه شو هغه وخندل ويل يې چې تبجه مه ورته وايه تبجه بد نوم دی د هندو زوی ته تبجه وايي.
شپې مې هم په کرار نه وې ، لوښي به هم ما پريمنځل او الوګان هم ما پوچول پلار به يوائې ديګ وکړ نور به راغی اوږد به وغځېده راډيو به يې چالانه کړه او سترګې به يې ورته پټې کړې. زه به يې هم له ځنګه کېناستم ، يوائې تر دې به معطل وم چې راډيو ډنګ ډنګ وکړي او بيا يو ساز راشي او ووايي: دالندن دی ، دا د بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو ځپو ... کيږي خپريږي.
يوه ورځ پلار راته ويلي وو چې په لندن کې يو غټ ساعت دی چې اويا ټنه وزن لري لوی ثانيه ګر او دقيقه ګر لري له ټول ښاره مالوميږي ماته به د بالاحصار غونډۍ ياده شوه چې په سر يې ستر ساعت وي او بيګ بين ورته وايي او هره شپه چې اته بجې شي ډ نګ ډنګ وکړي بيا يو ستر غږ ووايي چې دالندن دی.
چې دا ساز به خپور شو پلار به را ته موسک شو بيا به يې سترګې پټې کړې او چې خبرونه به پای ته ورسيدل نو ماته به يې وکتل.
- حالات ګډ وډ دي.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پوهېدم چې دا به یې په ما ملنډه وهله ، هغه به راته ویل چې په ما پورې خبرو نه څه اړه لري چې غوږ ورته نیسم بیا به یې وخندل او د راډیو ستنه به یې وګرځوله.

عجیبه وخت وو ؟ نه مې د افغانستان خبرونو ته سودا وه او نه هم راسره د فلسطین ، سوډان او فلاني فلاني غم وو ، نه مې د ونډو له ټیټوالي او زیاتوالي سره سودا وه او نه مې هم د فوټبال او والیبال وروستیو خبرونو ته. که پلار به خبرونو ته سترګې پټې کړې او ورته غوږ به شو له ما سره به دا فکر وو چې نن به راته کوم نکل اچوي ؟.

کله به چې واوره اورېدلې وه ، سهار به مو چې چای وڅښلو دواړو به دژمي جامې واغوستې او بامونو ته به پورته شولو ، بامونه به مو تور کړل ښې ډېرې کیسې به مو وکړې د بامونو په منځ کې به یوځل راښکته شوو تاوده به شوو بیا به ور پورته شولو زما پارو کوچنی وو د پلار پاور غټ وو او تور سوی هم وو چې کله به مې پارو واوره ونیوه نو پلار به ویل چې هغه پارو مې غوږ کړی ندی چې غوږ شي بیا واوره پرې نه سرېښېږي.

د سرای واورې ته به چې راورسېدو نو پلار به په توپونو ویشتلم ما به هم ورسره شیلک پیل کړ یوه ورځ د دروازې خواته روان وو توپ مې پسې وویشته چې پسې غږ مې کړل راویې کتل په تندي ولګېده ، راته غوسه شو ، خو چې بېرته رانږوت هیر شوي یې وو راته ویل یې چې نن به دواړه د لنډیو مسابقه کوو چې د چا ډېرې لنډۍ په یاد دي.

په هغه کې یې پسې واخیستم خو په نورو شعرونو کې ما پسې اخیستی وو زما ډېر شعرونه په یاد وو ، حتی د ابراهیم ادهم کیسې مې هم له پلاره ډېرې یاد وې ځکه ما په کتابونو کې هم لوستې خو د پلار یوازې چې هغه یاد وې بس هغه وې نورې نه ورتلې.

بېګامو د شعرونو مسابقه وکړه خو په هغه کې یې پسې واخیستم ما فکر کاوه چې زما ډېر یاد دي خو د پلار لا ډېر یاد وو ، بیا یې راته د ابراهیم ادهم نوې کیسه وکړه. چې بیا مې په خوب هم لېده عجیبه کټه مټه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم ادهم په تخت اوږد غځېدلی وو او د خدای ج ثنا یې ویله ، په ښکلي تخت په شاهي تخت ، هلته چې مرغی هم د هغه له اجازې پرته پر نشي وهلی د هغه چا په تخت به پروت وو چې عالم به یې فرمان ته سترګې نیولې وې او څلویښت زرینې تورې او څلویښت زرین ګرزونه به یې ترې شا او مخ ته ولاړ د هغه د کوټې بام در بیږي. ابراهیم سترګې پرانیزي ، حیرانیږي او له ځانه سره وایي چې دا به نو څه وي ؟ بیا د کوټې چت دربیږي هغه امر کوي چې وګوري څوک د هغه په کوټه له پاسه دربیږي خو ساتونکي یې هیڅ هم نه مومي او راځي وایي چې هیڅ مو نه کړل پېدا ، خو چت بیا دربیږي او ابراهیم پوښتنه کوي.

- هې ! ته څوک یې ؟

- زه یو اوښپه یم ، اوښ مې ورک شوی دی او دلته یې لټوم.

ابراهیم ورته غږ کوي

- اې ناپوهه ! ته په ماڼۍ کې اوښ لټوې ؟

هغه ورته په ځواب کې وایي

- اې بې خبره او ته بیا په زرین تخت خدای مومې ؟

ابراهیم له حیرانۍ په ځای آرام پاتې کیږي. سهار هم چې راویښ شوم له ځان سره وچ حیران وم ډیر ښکلی نکل وو.

دوهم څپرکی

د روژې میاشت:

کور مو په یوه تنګه کوڅه کې د جومات شاته وو ، شاوخوا مو ډیر کورونه وو ، پلار به که هرڅومره ویل چې لاړ شه له ماشومانو سره سات تیره کړه خو زما زړه نه کېده. د پلار غوندې عادت مې اخیستی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ، چوپ او له ډېر بیروباره مې ښه نه راتلل ، یوه ورځ په دکان کې ناست وو ، پلار د یوې کړکۍ چوکاټ جوړاوه ، مابهر اور بل کړی وو ، کرار ورته ناست وم ، لمر هم تود وو خو د اور تودخې راته مزه راکوله ، ډېره شېبه مې چرت نیولی وو ، د پلار د مشترنګ ځښ و ځوښ مې اورېده په چوپتیا کې ترې عجبه سندره جوړه شوې وه ، پلار به هم قلم دغوږ شاته ټومبلی وو چې د مشترنګ ځښ و ځوښ به بس شو مابه ور وکتل هغه به د غوږ له شا قلم راواخیست او په چوکاټ به یې کش کړ ، یوه ورځ مې ورته وویل

- بابا !دالرګی ولې داسې کوې ؟

- دا خو ددې لپاره چې دا مخ یې نور استادي شو .

پلار بهر راووت اور ته کېناست ، په پزه یې د یخ له لاسه وړوکی څاڅکی ښکارېده ، لاسونه یې مروړل او په سترګو کې یې اوښکې ښکارېدې په اور یې لرګي ورواچول.

- مېلې دې وکړې.

- یخ د وشو ؟

- هو ولا ډېر یخ دی.

- خو کار مه کوه بیا به یې بله ورځ وکړې.

- نه زویه روژه رانږدې ده بیا په روژه کې ډېر کار نه شم کولی.

- ولې ؟

- خو په روژه کې سړی وږی وي تږی وي ژر ستړی کیږي.

- زه خو نه ستړی کیږم.

- هو ته خو ځوان یې تکړه سړی یې

- بابا !

هغه په اور لاسونه ګرځول او پوکی یې ورته کاوه ، په سترګو کې یې دود ورغلی وو لاړې یې تیرې کړې ویې ویل

- هه زویه

- سږ کال زه هم روژه نیسم.

- نه زویه په تا نه کیږي ته تر اوسه ووړ یې.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه نه یم وږی اوس خو غټ میړه یم.
پلار وخندل ، ډیر په زوره یې وخندل.
- ښه ته غټ میړه یې ؟
- خو ته هره ورځ راته وایې چې هله هغه کار وکړه سلامت میړه یې اوس خو.
پلار هماغه راز خندل ، د ګربت اکا دکان ته یې ورغږ کړل.
- ګربت استاده ! هو ! ګربته خبر یې ؟
مایې په خوله لاس ونیوه ، ځکه چې د ګربت اکا یوه لور وه چې هغه ته به یې ډوډۍ راوړه نو چې کله به هغه دکان ته راورسیده نو پلار به راته ویل چې بي بي خو تیره شوه ګربت اکا به هم ویل چې دا هاجره به له خیره اسد ته ودوو.
پلار بیا غږ کړل ، مایې بیا په خوله لاس ونیو ، پلار خندا واخیست.
ګربت اکا له دکانه راووت زموږ د دکان لورته را روان شو د چایو پیاله یې په لاس کې وه او له خندا شین وو.
- اسد جان بیا څه د ګلو باغې شنې کړې ؟
ما منډې ته ځان سم کړ ، خو پلار له لاسه ټینګ ونیولم. او په خندا خندا کې یې ګربت اکا ته وویل
- زما زوی وایي چې زه نور نو میړه شوی یم.
- ښه ښه شیطانه زه اوس پوه شوم ځکه دا څو ورځې داسې چوپ ګرځې ، غواړې واده وکړې هه هه اوس واده غواړې وشرمیږه زه چې ځوان وم هیڅ مې په خوله نه راتلل.
پلار له لاسه کلک نیولی وم ، او خندل یې ما پلار ته وکتل ومې ژړل.
پلار وارخطا شو ژر یې غیږې ته نږدې کړم.
- ګوره ګوره لیوني ته په ټوکو هم ژاړي. مه ژاړه لیونیه ټوکې درسره کوو ته په دې هم ژاړې.
بیا خندا واخیست.
- ته خونو میړه نه یې.
ګربت اکا خو پوهیده چې ما به ژړل بیا له پلار سره خبره نه کیده ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګربت اکا هم څه نه ویل کرار د پلار خوا ته ولاړ وو پلار ته یې دوه سترګې نیولې وې لکه چې له پلاره ویرېده. خندا یې هیره شوې وه ، له چای یې غړپ وکړ ما ته یې وکتل.

- نه بچی مې ژاړي نه موړ خو ټوکې کولې ، ورشه بابا ته د چای راوړه زموږ په دکان کې چای تیار وو هله بچی.

ما د پلار له غیږې ځان خوشې کړ ، او مخ په دکان مې ورمنډه کړه ، پلار ته مې چای راووړ ، راغلم ورته مخامخ کېناستم ، بیرته روژه را په یاد شوه ، پلار ته مې وویل

- ښه ګوره روژه نیسم.

- ښه سمه ده اوس خو ...

ما تیار لاس ورته پورته کړی وو ، پلار خوله ونیوله په غیږ کې ونیولم چې ښه یې زړه ته نږدې کړم ګربت اکا ته یې سترګه ووهله.

- ... میره شوی یې.

بیا مې پرې د سوکونو باران جوړ کړ ، خو اوس مې ډیر په زوره نه واهه ځکه هر بېګا به یې راته ویل چې دا ځای مې ګوره د تا د سوک له لاسه خوږ یږي دا ځای مې ستا د چیچ له لاسه ، نور مې پرې زړه نه کېده. ګربت اکا پوښتنه وکړه.

- ریښتیا روژه کله ده له خیره ؟

- سبا نه بل سبا .

- ریښتیا وایې ولا خدای د خیر کوي زما خو ټول کارونه داسې شاړ پاړ پراته دي.

بس دوه ورځې ورسته پلار سهار له نه کور چای وڅښلو نه یې په دکان کې نه یې ماته وویل چې چای ورته پوخ کړم ، په هغې ورځ مې ډیرې زارۍ ورته وکړې چې ما هم پیشنمي ته پورته کړي ، خو سهار چې راپاڅېدم نو رڼا وه پلار پیشنمی پټ کړی وو ، لږ شېبه مې ورته وژړل ، پلار د لمانځه په ځای ناست وو قران کریم یې تلاوت کاوه قران یې قات کړ او راغی له ځایه یې ور واخیستم او خواته یې ورسره کېنولم نور یې نو خپل قران ویلو زه یې د څنګه په ټول وجود ورته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوږ وم ، او سر مې د پلار په زنګانه کېښود او بېرته ویده شوی وم.
بیا مې سترګې پورته کړې پلار لا قران تلاوت کاوه ، له ما سره به دا غم وو چې کله به دکان ته خوځېږو ، خو دا غم به راسره نه وو چې پرون مو کم کار کړی نن به ډېر کار وکړو. نن به فلانی کار کوو خو فلانی به نه کوو.
دکان ته لاړو پلار چې رابانديې هرڅو وکړل ما څه نه خوړل ، پلار کرار کرار په کار اخته وو هم روژه هم یخ د پلار غوږونه تک سره شوي وو ، وروسته له غرمې خو یې غږ هم کرار شوی وو ، او تندی یې ګونځې نیولی وو ، ما یې له جیبه پیسې واخیستې لاړم یو بیسکټ مې راوووړ او په میز مې کېښود. پلار یو ځل بیسکټ ته وکتل بیا یې ماته وکتل.
- وخوره اپرین سبا ته د پورته کوم.
- نه دا مې روژه ماتې ته اخیستی دی.
- وړی کېږې زویک مې یې وخت ډېر دی دا وخوره ورشه ځان ته چای هم باندې کړه.
- نه ولې د نه پورته کولم ؟
- ښه په دواړو سترګو سبا ته د پورته کوم نور څه وایې ؟
- نه ریښتیا وایې ؟
- خو مالومه ده چې ریښتیا وایم ته یې اوس وخوره بیا سباته دوه ونیسه ، اوس خو د هم نیمه ونیوله کنه.
ماته خندا راغله ، پلار راته وکتل او د سر په اشاره یې راته وویل
- څنګه ؟
- ته ولې دوه نه نیسې چې یوه نیسې ؟
- نه خو زه خو یوه نیسم غټه او ته وړوکی یې دوه ونیسه وړې وړې.
- نه نه مامه غلطوه زه خو څه ووړ نه یم.
- هو اوس خو کنه غټ...
- ګوره بیا خو یې نه خورم.
- ښه ښه کوچنی میړه وېې خوره.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوس يې نو ولاکه وخورم.

پلار به راسره په کوڅه کې منډې وهلې ، وخوره وخوره ما به ورته ويل چې نه يې خورم نه يې خورم بس په همدې کې مازيګر شو ، دواړه بازار ته لاړو د خدای زور ميوې او نور شيان مو واخيستل ، پلار به هيڅکله هم دومره پيسې نه مصرفولې نن يې دومره ډيره شيان واخيستل.

کورته راغلو ، پلار ديګ باندې کړ ، چې پوخ شو نو اودس يې وکړ او دواړه مخ په جومات روان شوو. جومات وچ ډک وو ، چا لمونځونه کول ، چا نفلونه کول او چا تلاوت کاوه او چا سرونه ډولۍ کړي وو او غلي ناست وو.

زه او پلار د يوې ستنې خواته په لمانځه ودريدو ، ماته لونځ ملاصاحب يوه ورځ راښودلی وو له هغې به ورسته هره ورځ چې راغلم هغه به يو اځې راته موسک شو نور به يې په سترګو را ته اشاره وکړه چې لونځ وکړه. له پلاره سره يوځای ښکته کېدم پورته کېدم ، له پلاره سره مې يوځای سلام واړاوه ، ډيره شېبه ناست وو ، جمع را نه تېره شوې وه ، خو د ماښام جمعې ته نو کېناستو ، د پلار خواته کېناستم هغه قران راوخيست ، ما په پلار ډډه ولګوله ، کرار کرار ويده شوی وم.

عجيب خوب مې ليده ، هماغه د بابا کيسه مې په خوب ليده د ابراهيم ادهم کيسه.

په دښته کې مې ادهم وليده هو ريښتيا په خپله ادهم. چې په دښته کې د خپل سره شوي چرګ د غوښې بوی ته سوچ وړی دی او فکر کوي چې ناڅاپه پرې يو زاغ راښکته شي او ښکار يې پورته کړي ، ادهم هم پسې راپاځي او په مرغه پسې منډه کړي مرغه له غونډۍ هغه خوا واوړي ادهم هم ورپسې ځغلي او چې د غونډۍ سر ته ورسيږي يو کس ويني چې لاسونه او پښې يې تړلي دي مارغه هماغه ښکار ورته ټوټه ټوټه په خوله کې ورکوي. ادهم هک حيران شي. ورنږدې شي ، عبدالله سوداګر وي ، د هغه د ټاټوبي مشهور سوداګر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله سوداګر. چې لاسونه او پښې يې تړل شوي دي ، ادهم حيران دی او ترې پوښتنه کوي

- اې عبدالله ته ولې داسې شوی يې ؟

او پداسې حال کې چې د هغه د لاسونو او پښو په پرانستلو اخته دی هغه ورته وايي:

- اې عادله پاچا ! له ګاونډي ملکه مې د مالونو کاروان را روان کړی وو پدې ځای کې يوه ډله غله دي ټول کاروان مې يې بوتلو غوښتل يې ماهم ووژني. ماورته ډېرې زارۍ وکړې چې ما مه وژنۍ او مالونه مې ټول يوسئ هغوی هم پرېښودم خو لاسونه او پښې مې راباندې وتړلې او ويې ويل چې که له مارغانو او نورو ځيروونکو پاتې شم نو لمر به مې هم ژوندی پرېنږدي خو دا مارغه د خدای په امر دا يوه اونۍ کېږي چې راته خوراک راوړي په سينه مې يې کېږدي او په خوله کې مې يوه يوه ټوټه راکوي ، له ګرمۍ مې هم داسې ساتي چې لاړشي بڼکې لمدې کاندي بيا راشي په سينه مې کيني او ځان وڅنډي چې ګرمي او تنده مې ليرې شي.

ادهم ورته ليک ليکي چې ته لاړشه زما وزيرانو ته ووايه هغه به داغله ومومي او بيا ورته ووايه چې يو عادل پاچا غوره کړي او د نړۍ ټولو برخو ته عدل وغځوي او ورته ووايه چې نور په ماپسې نه ګرځي. خپلې جامې باسي او هغه کس ته يې وراغوندي او خپله د هغه جامې اغوندي او روانيږي.

چې سترګې مې وغړولې پلار مې سر په زنګانه ايښی وو ، او ځادر يې راباندې هوار کړی وو ، پورته شوم ډېر خجالت شوم چې په جومات کې ويده شوی وم. پورته شوم له پلار سره بهر ووتم نور نو ماښام نږدې وو ، زه لاړم او داسه ته پلار د جومات په سپاچه کېناسته ، ډيره شېبه هلته ناست وو چې نور نو ملا راووت ، کله به يې سات ته وکتل او کله به يې د غرونو څنډې له نظره تيرې کړې ، ډيره شېبه ولاړ وو مونږ هم کرار کرار ننوتلو جومات ته ، څو مونږ ننوتلو چې ملا آذان وکړ ، ټولو خلکو روژه ماتوله چا خرما په لاس کې نيولې وه ، چا

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلبۍ خوړلې چا څه خوړل چا څه. زه په پلار پسې روان وم چې هغه د خرما یو کوټی را وایست ، پدې کې چا راباندې له شا لاس کېښود ور ومې کتل زموږ ګاونډی وو ، دا فارسي ژبانان وو ډېر ښه خلک وو ، خرما یې راته ونیوه ، ترې وامې خیسته ، څو مې هغه خوړله بل راواړندې شو خرما یې راته ونیوه ، صفونو ته مې وکتل پلار په مخې صف کې پاتې شوی زه شاته پاتې شوی وم بس نیت مې وتاړه او په لمانځه ودرېدم.

هغه ورځ د نورو ورځو په شان نه وه ، سهار یې هم ښکلی وو ، غرمه یې هم ښکلې وه او مازیګر یې هم ښکلی وو ، ماښام هم ، غرمه خو چوست او چالاک وم ، انتظار وو ، د ژوند شېبې شېبې یوه یوه را ته قدرمنه وبرېښېده ، یوه ورځ مې هم فکر نه وو کړی چې ګوره دا وخت تیرېږي خو په دغه ورځ مې شېبې شېبې شمیرلې ، څومره خوندوره ورځ وه ، په جوماعت کې چې څه خلک وو ، زړونه یې له مینې سرشار شوي وو ، زړه یې نرې شوی وو ، او په خبرو کې ادب زیات شوی وو ، دهرچا په خوله ثنا روانه وه ، او هرچا په ښه سترګه یو بل ته کتل.

له جوماته راووتو ، هما غه ګاونډې له لاسه ور ونیولم ، ورته و مې کتل ، ځوان وو ، ښکلې قواره لوړ سړی ، تور ویښتان او ښایسته سترګې یې وې.

- ګوره ګله روژه نیسې ؟

- هو.

- پس پلار ته هم ووایه اوس به درته احمد دوی ډوډۍ دروړي تاسې څه شی مه پخوئ.

- نه موږ کچالان پاخه کړي دي ، خیر یوسې مننه.

ځوان موسک شو ، او سر یې وښوراوه.

- پلار پاخه کړي دي ؟

- هو.

- نه خیر هغه به په پیشنمي وخورئ ، موږ چې هرڅه پاخه کړي وو ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به یې احمد دروړي ښه ؟
- نه خیر یو سې.
نور نو روان شو ، ما پلار ته وویل ، پلار څه ونه ویل ، کور ته ننو تلو ، پلار تر شا راته وکتل ، ژر کوه چې زما اعصاب نور کار پرېږدي ، چې دا ډوډۍ وخورو او یو نسوار وکړم. احمد هم شوروا راوړه پلار ترې ډېره مننه وکړه او په آخر کې یې ورته ویل:
- ګوره بل وخت دا سې زحمت ونه باسئ.
ما کرار پلار ته وویل
- پرېږده پلاره هره ورځ یې راوړي زه او ته خو شوروا نشو پخولئ.
- نه زویه په روژه کې ځان ته پخول ستر غضب وي ته یې بل کور ته هم ورلېږه ډېره سخته ده.
چې ډوډۍ مو وخوړه ، پلار راډیو بنده کړه سترګې یې پټې کړې ما ته یې وویل چې یو پنځه شپږ دقیقې چوپ کېنم ، زه هم کرار چوپ کېناستم ، پلار نسوار خولې ته واچول ، ډېره یې ووهله او سترګې یې پټې کړې.
ډېره شېبه مې یې سترګو ته کتل ، هغه خمار پروت وو ، چرت یې نیولی وو ، څه شېبه وروسته یې توفداني ورنږدې کړه او نسواریې تف کړل ، ما ته نورخوب راته پلار خواته ورنږدې کړم او څه شېبه یې زړه ته نږدې نیولی وم ، راډیو ورپه یاد شوه ، څو پلار ښوربېده ما په ښه راډیو را نږدې کړه او پلار ته مې ورکړه. پلار یې بیا ستنه ګرځوله چې هغه همیشنی ساز یې پیدا کړ. څه شېبه وروسته یې چیغه کړه:
- دالندن دی ، داد بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کیږي خپرېږي.
بیا هغه زنګ وشو چې ما ته به د بالاحصار په سر د بیګ بین ساعت ښکارېده او له هغې وروسته هم خبرونه پیل شول. ما د پلار په سینه سر ایښی وو زړه مې غوښتل د پرون بېګا په څیر د ابراهیم ادهم یوه بله کیسه هم راته ولولي. پلار هم په بیړه بیړه لوسته یوځل به یې زما

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو ته وکتل بيا به موسک شو بيا به يې دوام ورکړ.
ابراهيم ادهم په تخت ، خپه او سوچ وړی ناست دی ، د حکومت کارکوونکي ورته په احترام ولاړ دي او غلامانو ليکه جوړه کړې ده ، ساتونکي هم تيارسۍ ولاړ دي. ناڅاپه يو کس له دروازې را ننوزي او مخ د تخت په خوا وړاندې ورځي. د ساتونکو او غلامانو له ويرې خبره له خولې نه وځي او دغه کس ته هم څه نه وايي. هغه تخت ته ورنږدې کيږي. ادهم ترې پوښتنه کوي.
- هې ! ته څه غواړې ؟
- زه پدې راهرو کې تيريږم.
ابراهيم ورته وايي
- دا راهرو ندی زما ماڼۍ ده ته ليونی يې.
هغه کس ترې پوښتنه کوي.
- دا سرای او ماڼۍ پخوا د چا وو ؟
- زما د پلار
- له هغه وړاندې د چا وو ؟
- د هغه د پلار.
- له هغه وړاندې ؟
- د فلاني.
- له هغه وړاندې ؟
- دفلاني د پلار
سړي وويل:
- پس راهرو دغه ته وايي رباط دغه ته وايي چې يو راشي او بل لاړ شي.
سړی دا ووايي او لاړ شي ، ابراهيم پسې سترګې اړوي پسې منډې کړې کاشکي چې ويې ويني خو هغه له سترګو پناه شي.
چې هرڅو زارۍ به مې پلار ته وکړې چې يوه بله کيسه يې هم را ته وکړه خو هغه به ويل چې نه بله کيسه يې سبا درته کوم او همداسې به يې سينې ته نږدې کړم او زه به هم خوب يووړم.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سر مې راپورته کړ ، پلار مې سر ته ولاړ وو په مخ يې وټپولم.
- زويه که نر وې اوس يې نو وخوره پيښنمي دی پورته کيږې ؟
کرار کرار راپورته شوم ، پلار په لمانځه ودريده او زه بهر ووتم مخ او لاسونه مې پريمينځل ، راغلم له پلاره سره په خوا کې کښناستم ، سترګې راباندې پټې پټې کيدې ، خو ګومره مزه يې کوله ، ماته بې وخته خوراک مزه نه راکوله ، خو دانو عجيب خوندور وو ، بس په مزه مزه مې پرې خوله چړپوله او بيا مې پلار ته وکتل پلار له ځانه بړستن تاو کړې وه او د پښنو په سر ناست وو ، د کاسې تر آخره ورسره ملګری وم ، په آخر کې يې کاسه ماته پريښوده.
- وخوره زويه بيا ژر وږی کيږې.
- نه نه خورم
- موړ شوې ؟
- هو
- نه زياته وخوره بيا وږی کيږې.
زه نور شاته شوم ، له پلار سره مې يوه پياله چای هم وڅښلو او نور نو ځای ته لاړم ، زما عادت وو لاس به مې په پلار ور واچاوه ويده به شوم او سهار به هم چې راپورته شوم که به مې لاس په پلار ونه لګيده نو ژړل مې. خو پدې شپه پلار بيا ويده نه شو. زه ويده شوی وم سهار مې چې سترګې لوڅې کړې پلار پښه رانه لاندې کړې وه سترګو ته مې ځير شو.
- زويک د سهار لمونځ قضا کوې ؟ که پورته کيږې ؟
- پورته کيږم.
- هله شکر ناوخته دی.
لمونځ مې وکړ ، نور نو بيا ورغلم د پلار له څنګه کښناستم او د قران تلاوت ته مې يې غوږ ونيوه ، کرار کرار بيا ورته ويده شوی وم. چې سترګې مې راپورته کړې سر مې په بالښت ايښی وو ، پلار کورتۍ اغوستې وه او تنۍ يې تړلې.
- دکان ته به ځو که يوائې لاړ شم ؟

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه زه هم ځم.

پلار مې کورتۍ راواغوستله، دستکشونه مې يې راپه لاس کړل، او جرابې به يې راپه پښو کړې بهر را ووتلو، په کوڅه کې پلار ته مخ وو زه پسې وم. زما عادت وو چې هر کله به په پلار پسې روان وم نو دهغه په ګامونو به مې پلونه ايښودل خو دهغه ډير ستر ستر پلونه وو کله کله به رانه ګډوډ شول.

بېګا به بيا په همدې لاره را روان وو، خو پلار به ډير مخکې وو، زه به کرار کرار پسې را روان وم، د پلار به هم اعصاب خراب وو، ډير حوصله يې نه درلوده، ما به هم ورته نشوی ويلای چې په شا مې کړه بس په پښو به پسې را روان وم.

دريېم څپرکی

دبابا غوسه:

روژه به تيرېده، هره ورځ به په هيله پيلېده، په هيله به ختمېده، لمونځ هم خوږ شوی وو، او د پلار مخ به په کتلو کې سرې آسمانونو ته ښېولو، غرمه به يې د دکان مخې ته پوزي وغوړاوه او دواړه به پرې ويده شوو. مازيګر به مو هم په خوښۍ د کان وتړلو او مخ په کور به روان شوو.

زه به چې نور کله وږی شوم نو يوه شېبه به مې هم طاقت نشو کولای، خو اوس به مې لدې لوږې خوند اخيست، ماښام ته به مې شېبې ګڼلې، چې مازيګر به پلار وويل چې دکان تړو نو له خوښۍ به په جامو کې نه ځايېدم، پلار به هم په يوه ورځ کې يوه بسته قطعه جوړوله، پلار به قطعه يا يوه وره يا يوې دروازې او يا يوې کړکۍ ته ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه ښه وو ، لمر هم خوړ لګېده ، له سهاره به مې روژه په یاد وه تر ماښامه ، چې تږی به شوم د اوبو له یاده به مې خوند اخیست چې وږی به شوم نو ماښآم به راته نیغ سترګو ته ودرېده ، پلار به هم چې شپېه تیرېده نو آرامېدلو به ، کرار کرار به په خپل کار اخته وو له ځانه سره به یې غنګی وهلې او ما به هم د میز نه په لاندو پوټکو کې سات تیراوه.

روژه چې له لسمې واوښته نو پلار به ډیر غوسه کېده هره ورځ به یې یو جنګ کاوه ، یوه ورځ له پیشنمي پاتې شوي وو ، سهار پلار ډیر غوسه وو ، خو ماته یې څه نه ویل ، ماته یې ویل چې روژه مه نیسه خو ما ورته ویل چې ته یې نیسې زه یې هم نیسم ، پلار په تندي ښکل کړم او ویې ویل:

- نو زه خو نه وږی کیږم ، زه د تا د پاره وایم.

- نه نه وږی کیږم خیر دی ، نیسم یې.

- ښه سمه ده.

نور نو دکان ته راغلو ، خو له سهاره چې څوک د کان ته راتلل پلار ورسره یوه شخړه حتماً کوله ، ډیر یې نور اعصاب خراب وو ، زه هم وږی شوی وم ، ورغلم د پلار لاس مې را ونیوه ساعت ته مې وکتل لا دوه نیمې وې ، راغلم د دکان په دروازه کې کېناستم او لښته مې خوځوله ، پلار وویل:

- لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما ورته وویل چې څوک نشته چې پرې خوږ شي. ډېره شېبه په کار اخته وو ، بیا یې د بیربار کوڅې او ما لوري ته راوکتل او ویې ویل:

- وهلکه دا لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما څه ورته نه ویل او لښته مې هماغه راز خوځوله ، ډیره شېبه پس یې بیا راته وکتل ، خو ما باک پرې رانه ووړ ، نور یې خپل کار کاوه.

مخ مې پلار ته وو شا مې کوڅې ته وه لښته مې ښوروله چې شاته مې یوچا اخ وکړ شاته مې ور وکتل یو کس سترګو ته لاس نیولی وو لکه چې په سترګه کې یې لګېدلې وه ، پلار رامنډه کړه هغه سړی هم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وډونګېده او له دکانه تير شو. پلار له مانه لښته واخيسته څو لښتې يې ووهلم ، ډير خوږ شوم ، پلار په غوسه کې راته ويل چې ځه کور ته لاړ شه. ماويل نه ځم څو ځله يې راته وويل زه هماغلته ورته ولاړ وم ، له ډيرې غوسې تور ايشېدلی وو راباندې رامنډه يې کړه او څو کلکې کلکې څپېړې يې په مخ ووهلم او له دکانه يې را وايستلم په غوسه کې يې وويل:

- ځه لاړ شه کورته.

زه سلګيو واخيستم ، په قهرکې کورته را روان شوم لا درې بجې نه وې چې پلار يې دومره پسې اخيستی وو ، کرار کرار په کوڅه کې را روان وم اوښکې مې پاکولې ، مور را ياده شوه ، کاشکي چې مور مې وای يا مې مشره خور وای چې اوس کورته ورغلی وای په غيږ کې يې نيولی وای ، اوښکې يې راباندې پاکې کړې وای او په تندي يې ښکل کړی وای بيا مې يې په سر لاس را تير کړی وای او په غيږ کې يې اوږد غځېدلی وای ، ټوله کيسه مې ورته کړې وای او هغې هم راته ويلي وای چې خير دی پلار د روژې پسې اخيستی دی ژاړه مه.

دې خبرې مې ژړا يو په دوه کړه ، د ويالې غاړې ته روان وم هماغه لښته مې لا په لاس کې وه خوځوله مې او اوښکې مې پاکولې ، د کوڅې سرته چې ورسېدم ، له شانه چا راپسې غږ کړل. د پلار غږ وو ، شاته مې ور وکتل چابک راپسې را روان دی ، زه د ديوال خواته ودرېدم او ژړل مې. پلار رامنډه کړه او په غيږ کې ور ونيولم ، د پښو په سر راته کېناست ، اوښکې مې يې پاکې کړې او زړه ته يې ور نږدې کړم.

- بس ليونيه ژاړه مه ، زما نو درباندې زړه کيږي چې ودې وهم خو تا نن ليونتوب کاوه... بس ژاړه مه بچک مې يې ژاړه مه.

ما پلار ته وکتل په سترګو کې يې را ته اوښکې راګرځېدې ، ما ته نوره ژړا هم راغله لاس مې ترې تاو کړل او بيا مې ورته وژړل ، هغه نور هم زړه ته ورنږدې کړم.

- زما ليونيه ، چې راغلې ، نو له ماسره به څوک په بازار کې ګرځېدل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې ځوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.

بیا مې یې مخ ته وکتل کلک کلک یې په تندي مچي کړم روژه یې هم وه خو شاېې را واړوله او اشاره یې راته وکړه چې ور په شاشم. بېرته د بازار په لوري روان شو، زه حیران شوم ولې د بازار په لوري؟ اوس خو نور ناوخته دی. څه لاره ورپه شا وم، بیا یې له شا ښکته شوم او لاس مې یې په لاس کې ټینګ ونیوه.

لومړی سبزي مارکیټ ته لاړو، له لاسه یې ټینګ نیولی وم، په بیروبار کې یې په ځان پسې کش کاږلم، او همدا خبرې یې راته کولې.

- راځه، راځه، زویک جارسم، څه اخلو؟ اوس به نو خرید وکړو، آخر زه نو یواځې کله راتللای شوای، زه خو د ځان لپاره دا څیزونه نه اخلم، دا خو یواځې ستا لپاره دي زما لیونکه.

بیا به یې کڅوړه په لاس را کړه ما به هم چې هرڅه خوښ شوم راټول به مې کړل، دوه مڼې، دوه کیلې، دوه نارنجان هرڅه دوه دوه، بیا به مې کڅوړه پلار ته ونیوله او خپله به مې لاسونه په جیبونو کې واچول، که به مې دستکش نه وو په لاس نو پلار به راته کېناست لا سونه به مې یې په لاسونو کې ونیول او راته کوښ به یې کړل چې ښه به تاوده شول بیا به روان شولو بل د کان ته او همداسې به له سبزي مارکیټه ووتلو او د کور په لور به په بیرو بار کوڅه ورسم شولو، پلار ته به مې بیا زارۍ شروع کړې.

- خیردی د ابراهیم ادهم یوه کیسه.

- خو هغه د بېګا برخه ده.

- نه هغه د اوس برخه.

- ښه سمه ده.

زه به د پلار په خوا کې روان وم خو فکر به مې په کیسه کې وو یوه یوه صحنه به مې یې له سترګو تېرېده او خوند به مې ترې اخیست.

- ښه سمه ده نو غوږ شه یوه ورځ ابراهیم ادهم د خپلې ماڼۍ په یوه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوښه کې ولاړ وو ، لاندې يې د يو فقير سيل کاوه ، هغه لږه ډوډۍ له جيبه راوايستله او ويې خوړله بيا يې پسې اوبه وڅښلې او کرار يوې خوا ته وغځېده او ويده شو .
ابراهيم ادهم له ځانه سره وويل: ياخدايه ! چې په دومره لږه ډوډۍ ګذاره کيږي او په دومره لږ او بو تنده ماتيږي او پداسې آسانه ټوله ستړيا ليرې کيږي او آرام خوب راځي پس دا دومره جاه جلال د څه لپاره دی ؟ چې د مرګ په وخت کې له سختۍ او تکليف پرته بله هيڅ ګټه نلري.
پلار به اسويلی وکړ لاس به مې يې په لاس کې تخته کړ او و به يې ويل:
- يا خدايه دا آدميان د ولې دومره وږي پيدا کړي دي ؟ څوک له سهاره تر ماښامه د ګېډې د مړولو لپاره غلاوې کوي ، څوک خلک وژني ، څوک دروغ وايي څوک په يو نا مه په بل نا مه په خلکو ظلم کوي.
بيا موسک شو سر يې وخوځاوه بيا يې وويل.
- د دغه ګېټې لپاره څوک دا هرڅه کوي ، څوک په کوچنۍ سويه ظلم کوي د خلکو مالونه خوري څوک په لوړه سويه له يو ملکه ځي د خپلې ګېډې لپاره د نورو حقوق تر پښو لاندې کوي څوک د خپلې ګېډې د مړولو لپاره يو کس په لاره کې د روي پيسې تر اخلي او خوشی کوي يې څوک سلامت ملکونه کوچوي.
بيا به يې ماته وکتل ورځې به يې راته کش کړې او دواړو به وخندل.
ډير عجيب وخت وو ، مينه مو هومره نه وه کمزورې چې په آسانه وشليږي ، کينه مو هم هسې پخه نه وه چې ديوال مو تر منځ پور ته کړي. پلار مور واله هم کوله او پلار تابه يې هم کاوه. د ښکلو خبرو به راباندې ځای نه کېده. خو د بدو خبرو ټپونه هم ژر رغېدل.
نه به مو د بل چا په کار کې لاس وا هه او نه به د بل چا دنيا ، کور او مال ومنال ته غله وو او نه به مو هم په بل چا داسې ګمان کاوه. نه مو د چا بد غوښتل او نه مو په بل چا کې داسې څه ليدل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه به هر سهار په ښکلي ګاډي کې بازار ته راتللو نه به مو په ښکلي دفتر کې د بنډل بنډل پیسو سیل کاوه ، نه مو د شاهانه خوراکو تمه درلوده او نه موهم له دې په زیات څه فکر کاوه خو تر ټولو به موږ خوشحاله مالومېدو.

نه به مو د ښکلي قصر د لرلو هیله درلوده او نه به خپل کور له چا را ته کم برېښېده. نه مو بې ځایه هیلې درلودې او نه مو د چاخوا ته لاس په خواست اوږد کړی وو. پلار خو که به هر فکر کاوه خو ما به نه د راتلونکي په اړه سر خوږاوه او نه به هم د بازار د نوو نخچو په فکر کې وم.

عجیبه وخت وو ؟ هغه وخت به مو په یوه ګوله مړی هم قناعت کاوه ، د کور په سپین لوغړن دسترخوان کې ډوډۍ به څومره مزه کوله ؟ د چایو مزه به د ټول غزني په رسټورانونو کې نه پیدا کېده. هغه رقم هم ژوند کېده ، له هغې هم آسانه کېده او لاساده.

له پلار سره به کله مرور کله پخلا وم ، پلار به هم کله غوسه کله خوشحال وو ، کله به یې خندل او کله به یې بیا تندی ګونځی وو. کله به چې په ښه فکر کې وو نو موسکا به یې په خوله خپره وه او که به یې فکر لږ ګډوډ وو نو بیا یې راته په نامه غږ نه کاوه یوا ځې له څنګه به یې وویل.

- وهلکه څه شوې...

چا به راته بد بد نه کتل ، د پلار په پورنو مې سر نه خوږاوه او نه پلار تر پور لاندې وو. قناعت مو له ژونده لاس چاپیر کړی وو او کله کله به یې د مینې په تندي ښکل کړو.

خلورم څپرکی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر:

لس ورځې لا اختر ته پاتې وې ، سهار پلار و يل چې نن به ځو تا ته كالي وګنډو ، دكان مو وتړلو ، ما پلار له لاسه ونيو او د محمد علي دوى دكان ته مې بوتلو ، محمد علي هم د پلار په څنګ كې ناست وو ، د پلار يې هم دهغه په شان پيته پوزه وه ، محمد علي يې له پلار او پلار يې له محمد علي ښه سړى وو ، زما ډير ملګرى وو ، خو كله كله به يې هزارګي خبرې كولې چې نه به پرې پوهيدم خو چې پښتو خبرې به يې كولې له ماهم شرين په پښتو ګړېده. پلار په دكان كې وګرځېده ، ما ته يې غږ كړل.
- اسده زويه كوم رنګ دې خوښ دى ؟
- كوم چې دتا خوښ وي.
محمد علي مې له لاسه خوشى كړ او د پلار خوا ته ورغلم ، ډيره شېبه په رختونو كې وګرځېدو ، پلار به راته ويل خوښ كړه ما به هغه ته ويل چې خوښ يې كړه آخر پلار وويل:
- ليونيه زه خو يې ځانته نه اخلم خو تاته يې اخلم.
- اول يې ته ځان ته واخله بيا يې زه هم اخلم.
پلار سر وخوځاوه بيا يې پټ راته وويل:
- ليونيه زما خو شته دي تاته يې كړم.
- خو زما هم شته دي ، كابلۍ خاله دوه جوړه راته استولي دي.
- نه هغه او دا فرق كوي زه يې درته كوم ، اختر ته سړى نوي كالي كوي.
- خو ته يې هم وكړه.
پلار سر وخوځاوه ، ډيره شېبه اخته وو بيا يې له لاسه وركش كړم.
- راشه دادي ما مې ځانته رنګ خوښ كړ اوس يې ته خوښ كړه.
پلار سپين رنګ خوښ كړى وو ، د محمد علي پلار ته يې ويل چې له هماغه يې ورته ګز كړي. نور يې نو زه په دكان كې پريښودم او خپله د

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد علي له پلار سره په خبرو اخته شو ، زه هم راغلم خو اته يې ودريدم.
- زه هم همدا رنګ غواړم.
- دا د سپين ږيرو دی ليونيه ته بل رنګ خوښ کړه.
- نه زه غواړم چې د اختر په ورځ مې جامې ستا رقم وي.
پلار د محمد علي پلار ته وکتل او ويې خندل ، هغه هم سر وخوځاوه په سر مې يې لاس راتير کړ او پلار ته يې وکتل.
- خدای دې درته لوی کړي ، بس سپين رنګ ورته واخله ، نور به نو بيخي پرښته ښکاري.
پلار موسک شو او د سر په اشارې يې وويل چې سمه ده ، زه هم خوشحاله وم ، له دکانه راووتلو ، نور نو په خياط پسې ګرځېدو ، پلار په چرت کې روان وو ، له لاسه يې نيولی وم ، په لارې کې يې راته وکتل او سر يې وخوځاوه اسويلی يې وکړ او ويې ويل:
- مور د ډيرې ښکلې جامې ګنډلې ، کاشکې چې يو ځل هغې درته ګنډلي وای.
- هغه نو خياطه هم وه ؟
- هو. خياطي يې ذده وه.
- نه جامې يې د هم راته نه ګنډلی چې ژوندۍ وای.
پلار نور څه ونه ويل ، په بيرو بار کې تيز روان وو زه يې هم له لاسه نيولی وم او په شاوخوا دکانونو کې يې په خياطۍ پسې سترګې ګرځولې. زما په يوه لوحه سترګې ولګېدې چې پرې ليکلي وو آدم خان خياطي او ګلدوزي ، پلار مې له لاسه کش کړ ، او په ګوته مې دکان ورته وښود ، دکان ته ورغلو ، څه شېبه د خياط په انتظار کېناستو ، خياط راغی له روغبړ ورسته يې لومړی د پلار ناف واخيست بيا يې ما ته غږ کړل. پلار يو مخ همدا ټينګار کاوه ، ښکلي يې ورته وګنډه غاړه ورته جوړه کړه. ښه يې ورته ښکلي کړه.
نورنو هره ورځ اختر ته انتظار وو ، پلار ډير راته وويل چې اختر ته لاړشم کابل ته د کابلۍ خاله کره خو ما ويل نه يا به دواړه ځو يا نه ځم ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې شپې همداسې تیرېدې ، ملاهم ختم وکړ ، ټول قران کریم مو ختم کړ. بېګا به کله پلار ویده پرېښودم یواځې به تراویح ته لاړ خو چې راویښ به شوم پسې وربه غللم او له ډیرې غوسې به مې یواځې لمونځ کړ. خو چې په تراویح به ودرېدلم عجیب احساس به مې کاوه ، ښکلی احساس ، عجیب آرموونکی ، نورکله به سخت خوب راتللو خو اوس مې هیڅ د خوب او ستړیا احساس نه کاوه ، دجومات فضا ، دملا غږ ، د جومات حال او هوا به بلې دنیا ته یوورم ، هیڅ مې زړه نه غوښتل چې تراویح د تمامې شي ، دګاونډیو کورونو ماشومانو به له تراویح وروسته ساتیری کاوه خو زما له هیڅ سره نه لګېده یواځې دا مې خوښېدل چې په پلار پسې وروسته روان وم او لاړ شو کورته ، کور هم پلار اوږد وغځېږي زه یې په سینه سر کیږدم.
وروستۍ روژه وه زه په دکان کې ناست وم ، پلار کالي واغوستل او خیاطۍ ته لاړ ، زه ډیره شېبه په چرت کې ناست وم ، کاشکي کابل ته تللی وای ، خاله مې لیدلې وای ، آمنه ، زرلښت ، نورزیه او کامران مې لیدلي وای. کابلۍ خاله مې ښه ښځه وه ، یوځای مشره وه ، مشره لورېې زرلښت نومېده ، بیا یې زوی وو کامران بله لورېې آمنه نومېده او کشرۍ لور یې نورزیه نومېده. آمنه زما همزولې هم وه او ټولګي واله مې هم وه.
پلار خوشحاله را روان وو ، کالي یې په لاس کې وو ، راغی خوا ته مې کېناست.
- به به دا به سبا راته واغوندي بډنګ به شي بډنګ.
دکان مو وختي بند کړ ، بازار ته لاړو کلچې ، کیک ، میوې او ډیر ځیزونه مو واخیستل خو دنورو خلکو په ځیر نه موږ یواځې یوه یوه کیلو واخیستل ځکه یواځې وو که مو ډیر اخیستلای بیا خرابېدل ، کور ته راغلو ، زه ډیر ستړی وم ، کرار په کوټه کې وغځېدم ، د سبا فکر راسره وو ، چې چېرته چېرته لاړشم ؟ څوک څوک ووینم ؟ خو هیڅوک داسې په نظر نه راتلل چې ورشم نه مو په ټول ښار کې خپل درلود. یواځې اکرم او اسلان دوی وو ، خو له هغوی زما او د پلار

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوا ړو بدرا تلل ډير کبرجن خلک وو . که به يې کورته ورغلم نو دا سې فکر يې کاوه چې خيرات ته ورغلی يم ، زامن او لورګانې به يې ليرې رانه ګرځېدل. مشرې لور خو به يې وحشي بللم ، ويل يې چې په نجارۍ کې لوی شوی يې ته خدای زده څه بلا يې ؟

زه ويده شوی وم ، چې سترګې مې وغړولې پلار کوټه راپاکوله ، بهر يې ټول ځايونه پاک کړي وو په ماېې څادر غوړلی وو او لګيا وو کار يې کاوه . زه هم ورسره اخته شوم ، ټوله ورځ مو په کله په شوخۍ کله په کار کله په منډو کله په ټوکو تيره کړه . پلار په کوټه کې ولاړ وو چاقو يې راووړ په تير کې يې يو لوی سوری په چاقو غوڅ کړ ما ته يې ويل .

- بس دا به يادګار وي د وروستۍ روژې وروستۍ شپې .

عجيبه احساس مې کاوه ، روژه داسې ژر ژر تيره شوه ، کاشکې نوره هم وای څومره راحت وو ، د ورځې به لاړو تر ېېګا به ښکلي اخته وو نه مو په خوراک کې چرت وو نه مو په اوبو کې يوائينی غم د ماخوستن وو چې دري څلور ډوله خوراکونه به مو جوړ کړل خو بيا به رانه پاتې شول .

ټوله شپه خوب نه راتللو ، کله به په ځای کې کېناستم او زړه به غوښتل چې ژر سهار شي او جامې په تن کړم او بهر لاړ شم په ټولو کورونو وګرځم ، له همدې سره راسره دا فکر پيدا شو چې لومړی به چېرته ځم ؟ هرڅومره چرت مې وواهه چې له پلاره پرته که چيرته ځم د محمد علي دوی کورته ځم هغه يو څه ليرې وو خو حتماً به ورځم .

پلار ته مې ځان ورنږدې کړ .

- بابا !

- قربان .

- خوب نه راځي .

- نکل غواړې که لږ کيسه .

- نه نکل .

- نه ورکړه د ابراهيم ادهم لنډه کيسه به درته ولولم نور ويده شه .

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه سمه ده.
پلار به کیسه لوسته خو ما په سترګو کتله، تابه ویل چې خپله زه هم له ادهم سره یوځای روان یم، ډیر لذت مې ترې اخیسته.
- غوږ یې ؟
- هو.
- ښه نو یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې روانیږي، کله چې د ښتې ته وتلی دی نو یوه هوسۍ ویني او په هغې پسې درومي، په لاره کې هوسۍ ورته مخ راګرځولی دی او په خبرو راغلې ده.
- ته به هیڅکله هم ما ښکار نکړای شې، زه راغلې یم چې یواځې تابوځم.
ابراهیم بیا سرخوځوي او ترې راګرځي. بل خوا مخ کوي هم داسې یو حالت ویني یو بل ځه هم د ښکار لپاره تاکي خو هغه هم همدا ټکي ورته وایي. نور نو ابراهیم ادهم وآیي چې زه نور نو بس د پاچایۍ نه یم بس زه دادي له تاسې سره ځم.
پلار به چوپ شو ما به سکوت مات کړ.
- ښه بیا ؟
- خو بیا نو ابراهیم ادهم د بلخ تخت خوشې کړاو د خپلو ګناهونو د معاف لپاره یې شپه او ورځ په غرونو کې خدای ته زارۍ کولې او بیا پسې روان شو او مکې ته لاړ.
نور نو کرار کرار ویده شوی وم خو د شپې مې یوځل بیا په خوب ولیده. خو سهار چې راپورته شوم، ځه مې زړه نه غوښتل، پلار راته نوي کالي را واخیستل او دواړو سپین نوي کالي واغوستل، پلار به ماته وکتل او موسک به شو. بس ټوله خوښي مې هلته د هغه په نظر کې پیدا کولای شوه، پلار به چې کله راته لیرې شو او کله مې یې له نږدې د کالیو سیل کاوه بس داسې احساس مې کاوه چې ټولې دنیا مې کالي لیدلي دي، نور به مې تنده ما ته شوه او زړه مې نور ځه نه غوښتل.
خو دواړو په ګډه چای وڅښلو کلچې او کیک مو سره وخوړل. پلار

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پورته شو ماته يې کالي راښکاره کړل بيا پورته شو له کوټېنده يې دواړې کورتۍ راښکته کړې ، ماته يې هم خپله کورتۍ را واغو ستله او خپله يې هم کورتۍ واغوستل. يو دستمال يې ماته را کړ او يو يې په خپل جيب کې واچاوه بيا يې راته وکتل.

- څنګه زويه چېرته د زړه کېږي چې لاړ شو ؟

- چې چېرته ته ځې ؟

- راځه يو ځل به دې د ترور کورته ورشو بيا چې ته هرځای تللې ځو به.

ماورته په خوله څه نه ويل خو له هغې او دهغې له زامنو مې ښه نه راتلل. له کوره ووتلو ، ټوله دنيا نوي بوی ښکلي او عطرين بوی په سر اخيستې وه ، تا به ويل چې هيڅ ځای هم د ښکلو نجونو ا تڼ نشته او د شرابو د کړنګ سندره هم معنويت په ځان کې حل کړې ده.

بهر ډير خلک نه ښکارېدل ، يو يو څوک به مالومېده نوې جامې به يې اغوستې وې او ښکلي بوټونه او ځانونه به يې ډير جوړ کړي وو ، ما د پلار لاس نيولی وو او د پلار خبرو ته غوږ وم.

هغه به تل راته د ابراهيم ادهم کيسې کولې ، چې څرنګه يې ستر تاج او تخت پريښود او څرنګه تر مکې پورې لاړ. پلار به يې هره کيسه په خوند خوند سره کوله.

د ترور دوی کور ته ورورسيدلو ، څلور پنځه موټرو نه يې د دروازې په مخ کې ولاړ وو ، لا سم لمر نه وو تود شوی خو خلک يې بيا اختر مبارکۍ ته رارسېدلي وو ، موږ هم کوټې ته ننوتلو ، ډير خلک ناست وو ، د اسلان پلار هم د کوټې په بل سر کې ناست وو په زوره زوره يې خندل.

زه او پلار کو ټې ته ننوتلو خو هيڅوک هم له ځايه پورته نه شول ، ټولو راسره په لاسو او ناستو روغبړ وکړ. د اسلان پلار هم يوا ځې لاس رااوږد کړ او دومره يې وويل

- سلام ستړي مشئ اختر مبارک

نور يې نو بيا ډډه ولګوله ، ما پلار ته وکتل خو پلار آرام د وره خوا ته په يوه توشکه کېناست ، يو کس راغی او چای يې راته واچاوه کلچې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راته په مخکې کيښودې ، هيڅ له موږ سره خبره نه کوله ، ټول خلک په زوره زوره غږېدل او له يوې او بلې خوا يې سره ويشتې خو د پلار د ترکانۍ په اړه هيڅ هم ونه ويل چې ډير ښه کار دی او ښه ګټه لري ، يا ډير پاک کسب دی او ډير ثواب لري خو د تجارت او قوماندانانو په ستاينه يې خولې ستړې کړې ، ځينو به داسې د زړه له تله وخندل چې تا به ويل ستونی به يې پاره شي خو بيا به يې په سترګو کې له ډيرې خوښۍ اوښکې وځليدې او ډډه به يې ولګوله.
پلار ډيره شېبه پټکې سترګې واړولې راواړولې ، خبرو ته يې غوږ ونيوه خو نور يې نو طاقت ونه شو کرار له ځايه پاڅېده ، ټولو خلکو ورته وکتل خو هيڅوک هم ورته پورته نشول پلار خدای پاماني وکړه خو د اسلان دوی پلار يواځې دومره وويل چې خدای مو مل ، نور يې نو بيا پکول په ځمکه کېښود او ستره خوله يې په خندا خلاصه شوه.
بهر راووتلو ، ماشومانو ماته وکتل نور يې نو خپلې لوبې پيل کړې ، زه ورته هيڅ غوندې ښکارېدم خو په زړه کې مې ويل چې ډير له تاسې زيات ارزښت لرم خو تاسې به نه پو هيږئ که نور هيڅ نه وي په خپل پلار خو ګران يم ، په لارې روان وو ، ما غوښتل له پلاره پوښتنه وکړم چې د ترور په اړه څه فکر کوي ما فکر کاوه چې اوس به يې نو ترې حتماً بد راځي خو هغه ويل چې نه بس هر څوک ځانګړي باور نه لري ښايي هغه به زموږ په اړه بل فکر کوي.
بېرته مخ په کور روان شولو پلار هرڅو راته وويل چې زه د خپلو ټولګيوالو کورته لاړ شم خو ما ويل چې نه نه ځم زړه مې نه غوښتل چې لاړ شم.
کورته راغلو ، ډيره شېبه له ځانه سره په فکر کې وم ، خو پلار چای ايشولی وو ، خندان کوټې ته راننوت.
- بهبه داسې چای چې نشه لري نشه.
دواړو چای وڅيښل ، عجيبه وه په دومره وختونو کې ګاونډيان راغلل هغوی اختر مبارکۍ ته راغلي وو ، ډيره شېبه سره کېناستو خبرې مو وکړې ، ټولو د پلار صفت کاوه ، چا ويل چې ډير بې غرضه سړی دی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ويل ډير مسلمان سړى دى چا څه ويل چا څه ؟
ما سپينين ډيره شيبه بهر کېناستم ، د دروازې تر مخ مې د ماشومانو د لوبو سيل کاوه ، عجيبه شور او مستي په هغه لوبو کې پرته وي ؟ ډيره خوندوره وي ، ډيره په زړه پورې هم وي.
ورځ همدا سې بېګا کېدله ، زه د دروازې په خوله کې ناست وم او د ژوند ګرمې سندرې ته مې غوږ نيولى وو ، چې په يوه پلمه بله پلمه يې ځانته د خوشحالۍ فرصت ورکاوه ، د اختر په نامه ، هو د اختر په نامه يې کارونه پريښودل او جشنونه يې جوړول څو د ژوند په ستړوونکو بوختياوو کې د لاس او پښو وهلو قدرت ونه بايلي.
په همدې فکر کې وم چې اخترنو د څه لپاره ؟ څوک به ورته ډير خوشاليږي او په چا به له سره اختر نه وي ، که څوک مور ولري هره ورځ به ورته اختر وي ، که څوک ښه دوستان ولري ، ښه کارونه کوي... بس نور ستړى شوم ور پورته شوم له ماشومانو سره مې فوټبال پيل کړ چې يو وخت پلار له دروازې راغږ کړل.
- بس دى زويه ورشه اودس وکړه ځه د لمانځه وخت دى جومات ته به ځو.
لمر ته مې وکتل ريښتيا هم ډير ناوخته وو بس نورنو ننوتم ، چې اودس مې کاوه پوه شوم چې نورنو اختر تير دى او هرڅه بير ته عادي شوي دي نوره نو خندا راغله سر مې وخوځاوه په پلار پسې را ووتم.

پنځم څپرکى

د ښځې اوښکې:

اختر تير شو ، ډير ژر هير شو ، دريمه څلورمه ورځ مو دکان پرانست

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، بیرته د ژوند تل تکراریدونکي سندره پیل شوه ، خو ښي بیرته په ژوند تیت شوه ، خو یوائیني فرق مو چې کړی وو هغه دا وو چې نوې جامې مو نو پیدا کړې وې او چې وابه مې غوستې نو لکه پلار هسې به ښکاریدم چې دغې مسئلې به مې فکر برابراوه.

ژمی به اوږد شو ، هره ورځ به مې پارو په لاس کې وو او شوې واوره به مې تورولې ، له ساړه به مې وجود ځیږ وو ، پلار به چې بازار ته لاړ رنګارنګ دستکشونه او کورتۍ به یې راته راوړې خو ماته یې خوند نه راکاوه ، له واورې به مې زړه تنګ وو ، کور به یوائې وم ، که به دکان ته هم لاړو د یخ له لاسه به طاقت نه راتللو.

سهار به چې دکان ته ورسیدو ، پلار به د اور تیمګی د دکان مخ ته را وایستلو او اور به یې پکې بل کړ ، پلار به یې یوې خواته او زه بلې خواته کیناستلو ، د اور لمبې به کرار کرار جګې شوې پلار به لاسونه وموښل او پورته به شو کار به یې شروع کړ ، ما به هم کله په اور ساتیری کاوه او کله به مې په واورو کې د پټ بازار او د کانونو سیل کاوه.

یوه ورځ د دکان مخې ته له پلار سره ناست وم ، یوې ښځې ماشوم له لاسه نیولی وو او دکان ته راغلل ، پلار ته یې ویل چې یو پایروک راته جوړ کړه ، ما یې زوی ته وکتل غټ سړی وو نو هغه پایروک څه کاوه ؟ پوښتنه مې ترې وکړه.

- پایروک ته غواړې ؟ ته خو نږدې زما همزولی یې ؟

مور یې وخندل او دستکشونه یې لاسه وایستل او بیا یې زوی په تندې ښکل کړ او ماته یې وکتل.

- نه زویه دا ندی بل له ده کوچنی دی هغه ته یې جوړوم.

- ماویل که ده ته یې جوړوې دا خو نږدې زما همزولی دی.

ماشوم ماته وکتل ویې خندل.

- خو زه هم پرې سات تیروم نو څه پروا لري ؟

ماته خندا راغله خو بیا پایروک راته یاد شو ریښتیا هم ډیر ښه څیز وي کاشکي ماته هم پلار جوړ کړی وای او په کور کې مې پرې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتيرى كولاى.
ماشوم ډيرښكلي واړه دستكشونه په لاس كړي وو خو زما پلاستيكي وو زما خوښ نه وو دهغه ډيرښكلي وو ډير زړه مې ورته وشو ماشوم ته مې وويل
- دا دستكشونه دې چېرته اخيستي دي ؟
- مور مې راته جوړ كړي دي.
مايې مورته وكتل څه مهربانه ښځه وه چې دغه ماشوم ته يې داسې ښكلي دستكشونه جوړ كړي وو هغې ماته وكتل.
- خوښ د شول زويه ؟
- هو.
پلار ته مې وكتل.
- پلاره نن مازيګر به راته حتما دغه دستكشونه اخلې.
- په دواړو سترګو صبر زه يې وګورم.
پلار د ماشوم دستكشونه وكتل او بيا يې ما ته سر وښوراوه. ښځې زما په سر لاس كېښود او ويې ويل.
- زه به يې درته جوړ كړم زويه. ستامور يې نشي جوړولاى ؟
زه حيران شوم ، ومې خندل.
- زما مور كله شته.
ښځې ځان ته ورنږدې كړم ، په سر مې يې لاس راتير كړ او ويې ويل
- ښه سمه ده زه يې درته حتماً جوړوم خو په دې شرط چې بابا دې راته ښكلى پايروک جوړ كړي.
پلار وخندل او زمونږ خواته يې راوكتل.
- په دواړو سترګو ، خو تاسې زحمت مه باسئ زه يې ورته په بازار كې اخلم.
ښځه او ماشوم روان شول ، نور مازيګر هم وو ، پلار سبزي ماركيټ ته لاړ او زه په دكان كې كېناستلم ، څه شېبه وروسته پلار راورسېده خو دستكشونه يې نه وو راوړي. دكان مو بند كړ او مخ د كور په خوا لاړو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسخوتن چې خبرونه ختم شول ، پلار راته ویل چې د چا نکل درته واچوم ما ورته وویل چې نکل نه غواړم ، ډیره شېبه یې خواته ناست وم بیا مې ترې پوښتنه وکړه.
- پلاره مور مې څه نومېده ؟
- هوسۍ. خدای د پرې رحم وکړي.
- ښوک وه ؟
پلار وخندل او خواته یې ورنږدې کړم.
- ښوک وه ؟ خو یوه ښځه وه ډیره ښه ښځه وه ته پرې ډیر ګران وې ، سهار به چې له خوبه راپاڅېده په غېږ کې به یې ونیولې او شپه به هم چې ویده کېده زړه ته به یې نږدې ونیولې او سترګې به یې پټې شوې.
- ښرنګه وه ؟ کاشکې مالیدلې وای.
- کټه مټه لکه ته هسې وه ، او ستا په شان یې ژر ژړل هم. خدای د پرې رحم وکړي.
د پلار په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، زه یې خواته ورنږدې کړم او په سر یې ښکل کړم ، ډیره شېبه چوپ وو ، څه یې نه ویل ، زه پورته شوم کتابونه مې راواخیستل او د دیوال خواته په درس ویلو بوخت شوم ، پلار به کله ماته وکتل او کله به په چرت کې لاړ.
هغه شپه مې ترسهار مور په خوب لیده ، خو سهار چې پاڅېدم مخ مې یې په یاد نه وو چې ښرنګه مخ یې وو ؟ سهار بیا دکان ته لاړو او ورځ هماغه شان تیره شوه ، کله اور ته ناست کله هم د بازار په چیکړ کوښوکې هغې خواته او دېخواته وګرځېدم.
همداسې به شپه هم تیره شوه بیا به سهار په دکان کې وو ، پلار به کله پیسې اخیستې او کله به یې له سره کار ونه کړ او ټوله ورځ به همداسې تیره شوه.
یوه ورځ بیا هماغه ښځه او ماشوم راغلل ، پلار یې هم پایروک جوړ کړی وو او وړاندې یې په لرګو کې ایښی وو ، چې ښځه مې ولیده ورغلم او پایروک مې راواخیسته ، د ښځې چې په ماسترګې ولګېدې ، نو راغله ځان ته یې ورنږدې کړم او په سر مې یې لاس

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتیر کړ او بیا مې سترګو ته ځیر شوه.
- واخله زویه د ستکش مې درته واوبدل.
ډیر ښکلي وو له خوشحالۍ په جامو کې نه ځاییدم، په لاس مې کړل
له خوښۍ الوتلم، پلار راته وکتل هغه هم خوشحاله شو، او راغی
لاسونه مې یې ور ونیول او په خپل مخ پورې یې ومونښل بیا یې په مخ
وټپولم.
- دادي دا یې دستکشان نور څه غواړې ؟ واه واه
ښځه هم خوشحاله وه، ماهغه ماشوم ته وکتل هغه حیران را ته
کتل. ښځې پلار ته پیسې ور وړاندې کړې خو پلار نه اخیستې
هغوی په خپلو کې سره منښې شروع کړې. ماشوم ماته وکتل او را ته
ویې ویل:
- ته رینښتیا مور نه لرې ؟
- هو.
ماشوم ډیره شیبه راته وکتل او بیا لاړ د خپلې مور لمن یې ونیوله، زه
هم د خپل پلار خواته راغلم او په پوټکو کې مې ورته پرلاتې ووهلې
، د پلار په پیوند پیوند بوټ مې ساتیری کاوه، هغې ښځې ډیره
شیبه راته وکتل بیا یې پلار ته وکتل.
- هغه مو زوی دی ؟
- هو
- خدای د یې درته وساتي. رینښتیا مور یې وفات شوې ده ؟
- هو خدای د پرې رحم وکړي.
- اوس که وړاندې.
- نه د هغه نه په یاد یږي.
- بل څوک لري ؟
- نه یوا ځې زه او دی تنها او سیږو.
ښځې بیا ماته وکتل ماد پلار بوټ د هغه له پښې راوایست او بیرته
مې ور په پښو کې پورته مې پلار ته وکتل هغه لاس غوټه کړي وو او
په سینه یې نیولې وو، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځیدې،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې لومړی پلار ته وکتل بیا یې ماته وکتل راوړاندې شوه په تندي یې ښکل کړم لږ شېبه راته ولاړه وه دهغې هم په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، پایروک یې په لاس کې واخیست ، ماشوم یې له لاسه ونیو او له دکانه ووتل.

اوس راته د پلار کیسه یاده شي ، هغه راته یوه شپه کیسه کوله ، لومړی به مې دهغه له عارفانه کیسو ښه نه راتلل خو وروسته وروسته مې په زړه کېناستې چې په هغې کې د ابراهیم ادهم کیسې وې ډېرې ښکلې وې.

یوه شپه یې څنګ ته ناست وم ورته ومې ویل چې داسې کیسه را ته وکړې چې پلار او زوی دواړه وې پکې هغه موسک شو ویل یې ښه ده نو غوږ شه.

ابراهیم ادهم د بلخ باچا وو ، هغه چې کله تخت پرېښود ، په غرونو او رغونو لاړ ، بس نور یې ځان د خلکو له سترګو پنا کړ. په سختۍ سره یې د شام دښتې کچ کړې او مخ په مکه یې لاره لنډوله.

وایي چې دمکې خلک او مشران چې خبر شول ، ابراهیم ادهم غواړي مکې ته ورشي نو دهغه د ښه راغلاست لپاره له مکې وو تل ، ابراهیم ادهم چې اوس هغه شان ، شوکت اودبدبه ورسره نه وو چا نه شو پېژندلای بې له خپل رعیت نه نو د مکې مشران یې هم د دښتې لور ته د ښه راغلاست په تمه ووتل او ورته انتظار شول.

ابراهیم ادهم چې له لیرې ولیدل نو پوه شو چې کیسه څنګه ده ځان سره یې وپیچه او په بیروبار کې وړاندې تیریده ، د مشرانو په مخ کې یې له یو افسر څخه پوښتنه وکړه.

- تاسې ولې دلته ټول شوي یاست ؟

- د بلخ پاچا ابراهیم ادهم مکې ته راځي.

وایي ابراهیم ادهم وخندل او افسر ته یې وویل

- ښه ښه هغه لیونی یادوې ؟

وایي افسر په مخ په څپېړه وواهه او ورته ویې ویل

- هغه د مځکې په سر له عادلو پاچاهانو څخه یو دی ته وایې چې هغه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليونی. څه ورک شه.
ابراهيم ادهم وخندل او مخ په وړاندې روان شو او ځان يې مکې ته ورساوه.
وايې کله چې ابراهيم ادهم تاج او تخت پريښود يو زوی يې هم درلود ، چې هغه وخت ډير کوچنی وو ، زوی يې چې کله غټ شو نو مور ته يې وويل چې پلار مې چېرته دی ؟ هغې ورته وويل چې پلار د ورک شوی دی ، زوی يې هر ځای پسې ولټاوه او هرڅوک يې پسې وپوښتل. ترڅو چې يوه ورځ يو چا ورته وويل.
- ما په خپلو سترګو ولېد ، زه يې پيژنم په خپله وو.
- چېرته وو ؟
- په مکې کې.
نور يې نو زوی او مور سره د يوې قافلې را روان شول مخ د مکې په لور. زوی يې ډيره تمه درلوده چې خپل پلار وويني ، مکې ته راورسېدل او يوځای يې سکونت پيل کړ. زوی سباته لاړ حرم ته ترڅو ووينې چې پلار يې رييښتيا شته کنه ؟
ډيره شيبه يې په حرم کې سترګې واړولې ، داسې څوک په نظر ورنغی چې پلار به يې وي ، له يو کس جاروکښ څخه يې پوښتنه وکړه.
- ته ابراهيم ادهم پيژنې ؟
- هو هغه زموږ ملګری دی.
- چېرته دی ؟
- اوس تللی دی په خسو پسې. خس راوړي.
- چېرته تللی دی ؟
- پورې دښتې ته وتلی دی.
هلک پسې روانيږي ، په دښته کې يو بوډا مومي ، چې په ضعيف بدن يې ستر پېټی په شا کړی دی مخ يې لمرو نو سوځولی دی او له ستړيا يې په مخ خولې ښکاري. هلک له شا پسې روان وو سپين ږيری بوډا هم په سختۍ سره ځان تر مکې ورساوه.
زوی يې چې دا صحنه وليده ډير يې وژړل بېګا يې مور ته ټوله کيسه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه ، هغې هم ډير ورسره وژړل سبا ته يې له مور سره يوځای لاړو کله چې حرم ته ور ورسېدل چې د ښځې يې په ابراهيم ادهم سترګې ولګېدې ورمنډه يې کړې او خپل زوی يې له لاسه ونيوه.
مور يې زوی ته وويل.
- زويه دا ستا پلار دی ، دا ستا پلار دی.
زوی هم وژړل او ابراهيم ادهم هم وژړل ، بيا يې له زويه مخ وګرځاوه او لاس يې په دعا خدای ته پورته کړل.
- ای د لويې او دکمال خاونده ! ته مې ستا مينه په زړه کې ژوندۍ وساتې د بل چا مينه مې په زړه کې غځېدو ته مه پرېږده.
نور به پلار چوپ شو ، او سترګې به يې پټې کړې ، بيا به يې ما ته وکتل ور نږدې به يې کړم په تندي به يې ښکل کړم او مخامخ به يې راته وکتل.
- ولې دداسې زوی مينه پرېښودل لکه ستا هم آسانه ندي.
زه به هم ورته موسک شوم نور به دواړه چوپ کېناستو.

شپږم خپرکی

اووه تګان

نور نو به په ژمې کې هم څه نه وو پاتې ، خو زما چې پرې زړه نه کېده چې ختم شي يو اځې د شپې دښکلو نکلونو په خاطر پلار به د ابراهيم ادهم دنکلونو ترځنګ نور ښکلي نکلونه هم راته اچول چې له خندا به مې ورته زړه وخوږېده ، ياره د ټولې دنيا له فلمونو به ښکلي وو ، د اووه تګانو نکل تر اوسه مې هم دومره خوږ فلم په دنيا کې ندی ليدلی.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار به پورته شو بستره به يې وغړوله ، زه به يې ځانته ورنږدې کړم ، سر به مې يې په ځنګل کېښود ، او مخ به مې هغه ته کړ ، هغه به مې لومړی سترګو ته وکتل بيا به مې يې په سر لاس راتير کړ.
کله به چې له پلاره مرور شوم نو پلار به راته يوه کيسه کوله چې له سره به ترپايه ورته خندېدم ، په هغه کې يوه کلمه ډيره خندوونکې وه (هله پلاره دود مې کيږي» دا يوه کيسه وه چې يو پلار او يو زوی په يوه بړستن کې پراته وو ، کله به چې د پلار باد مات شو نو زوی به چيغه کړې (هله پلاره دود مې کيږي » . زه به هم پلار ځانته ورنږدې کړم په تندي به يې ښکل کړم.
- دود دې نه کيږي ؟
بيا به مې وخندل
- نه ، ژر کړه نکل راته اچوې کنه ؟
- د چا نکل غواړې ؟
- د اووتګانو .
پلار به موسک شو په مخ به يې وټپولم او بيا به يې نو راډيو بنده کړه چراغ به يې بند کړ او له لږې چوپتيا وروسته به يې نکل شروع کړ.
- وونه وو د خدای کړه وو ، د بنده ورته کاته وو . يوه کونډه وه ، يو يې زوی وو چې خلکو به پک باله او پکان خو تاته معلوم دي چې شوخ وي.
ما به وخندل او ښه ښه به مې کول د پلار تاوده او خواږه تنفس به مې په ټول بدن منګول خښه کړې وه او له خولې يې راوتونکې هرې کلمې زما په زړه کې د تلوسې له اتڼ سره ځان غورځاوه ، چې پلار به لږ ځنډ وکړ او يا به خوب ورغی نو لاس به مې يې په لاسونو کې تخته کړل ، هغه به بيا دوام ورکړ.
- کونډه او پک داسې غريبان وو چې مه يې کوه پوښتنه ، په کور کې يې هيڅ نه درلودل ، عيد په رارسيدو وو نه يې کالي درلودل او نه يې هم د قربانۍ لپاره څه درلودل کونډه ډيره خپه وه ، چې يوه ورځ د کونډې ورور ورته يو سپرلی راووست هغه يې کونډې ته ورکړ چې دا

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخله او قرباني يې کړه. کونډې له خپل ورور څخه ډېره مننه وکړه او چې ورور يې لاړ نو زوی ته يې وويل چې دا سېرلی بوځه او په بازار کې يې وپلوره چې هرڅومره پيسې يې شوې ټولې ماته راوړه چې تاته کالي پرې واخلم او د ماشومانو لپاره عيدي. زوی وويل چې سمه ده. سېرلی يې بازار ته راووست، دکتار دکانونو له مخې تيرېده او سېرلی يې له پړي نيولی وو. لومړي دکاندار ورته غږ کړ.

- اې دا سپی د څېرته له پړي نيولی دی ګوره وبه د خوري!

پک ورته وخندل ويې ويل.

- نادېده! سپی ندی دا سېرلی دی.

دکاندار بيا وخندل او په لوړ آواز يې وويل.

- نادېده خو ته يې چې تر اوسه لا سپی او سېرلی نه پېژنې.

پک حيران شو، خو څه يې ونه ويل، بل دکاندار ته ورورسېده، هغه هم په حيرانۍ ورته وکتل او بيا يې وخندل.

- هې ليونيه! دا سپی د څېرته روان کړی دی؟ ګوره وبه د خوري ته څومره نادېده يې خوشی يې کړه.

پک ورته وکتل، دا هم لومړني ته ورته وو خو له هغه مشر وو څه يې ورته ونه ويل خو په زړه کې ورسره ويره پيدا شوه چې ښايي رېښتيا هم دا سپی وي. له دغه دکانداره هم تير شو دريم ته ورورسيده، هغه تر دې دوه نورو لږ مشر مالومېده هغه هم ورته راغږ کړل.

- هې په دا سپي څه کوې خوشی يې کړه!

- دا سپی نه دی دا سېرلی دی پلورم يې.

- نه دا سېرلی نه دی ته تر اوسه دغه ډول سپي نه پېژنې؟

هغه سړي سر ورته وخوځاوه او څه يې ورته و نه ويل دکان ته ننوت پک له دې دکانه هم تير شو څلورم دکان ته ورسېده، هغه هم همداسې ورته وويل په همدې قسم له پنځم دکانه هم تير شو او له شپږمه دکانه هم تير شو اووم دکان ته چې ور ورسيده يو سپين ږيری پکې ناست وو، سپين ږيري هم په حيرانۍ سره وکتل.

- زويه دا سپی د ولې له پړي نيولی دی خوشی يې کړه هسې نه وبه دې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داړي ؟
- ريښتيا دا سپی دی ؟
- نو زه درته په سپينه ږيره دروغ وايم ؟
يک سپرلی ژر له پړي خوشي کړ او سپين ږيري يې پړی ونيوه يک ته يې وويل چې زه دا اوس شرم له دې ځايه دا ډير خطري دی له دې ليرې ګرځه ، يک په منډه منډه کورته راغی ، په لاره کې ورسره چرت پيدا شو چې مور به هره ورځ ورته ويل چې ته د ټګانو بازار ته ځې او غولوي دې. له ځانه سره يې وويل چې ښايي دا يې راسره ټګي کړې وي ؟
کورته چې ورسېده ، مور يې په ډيرې خوښۍ ترې پوښتنه وکړه.
- په څو دخرڅ کړ بچيه ؟
- ولا قيمت يې معلوم نشو معامله (قرض » يې رانه واخيست.
کونډه سخته غوسه شوه او ويل يې چې ژر لاړ شه پيسې ترې راوړه که نه وي نو بېرته سپرلی راوله خو يک ويل چې نه سبا ورځم پيسې راکوي. مور ډيره غوسه وه ويل يې چې يو زوی لرم هغه هم هرڅوک وغولوي.
سبا ته يک د کوچيانو کيږديو ته لاړ ، ډيره ښېبه يې يوې کوچۍ ته زارۍ وکړې چې يو ځل د جامې راکړه هلته يوه جينۍ خواره لوڅه ناسته ده کالي يې نشته بېرته يې درته راوړم ، جينۍ کالي ورکړي دي خو ورته ويلي يې دي چې که دې خيمې ته رانه وړل کورته درپسې درځم. يک د مور غاړکۍ (امېل » او ټيکونه پټ کړل او د کوچۍ جامې يې واغوستې بازار ته ورغی. لومړي دکاندار پوښتنه ترې وکړه.
- څوک يې ؟
- د کوچيانو له کډو پاتې شوې يم يوازې يم.
هغه دکاندار ورته وويل چې راځه زه به د راسره کورته بوځم ښځه مې شه. خو يک لدې هم تير شو دوهم دکان ته ورسېده هغه ورته وويل
- زما سره واده وکړه زه به دې ښه ساتم دا د تير دکان واله زما کشر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور دی ډیر تنګ دی او ښه سړی ندی زه به دې ډیره ښه وساتم.
لدې هم تیر شو هریو همداسې ورته ویل چې دا د تیر دکان وا له زما کشر ورور دی. بالاخره وروستي دکان ته راورسېده ، په دکان کې هماغه سپین ږیری ناست وو هغه ورته وویل
- نه دا ټول زما زامن دي دا یو هم په واده کولو نه ارزي ټوله ورځ ناست دي تنګي کوي له ماسره واده وکړه د ټولې دارایې مالکه به مې شې ښه به دې هم ساتم.
پک ورته وویل چې سمه ده ، په دکان کې لږ ساعت ورسره ناست وو مخ ته یې پلو نیولی وو سپین ږیري یې زامن راټول کړل او ورته ویې ویل
- زامنو دا پېغله به ستاسې مور جوړیږي ښه به یې ساتئ
ټولو زامنو په یو غږ ورته وویل چې سمه ده ، هر زوی ورته یوه یوه تحفه واخیسته ، ټول کورته راغلل سپین ږیري کور پک ته وویل چې اوس به د زامنو په مخ کې نکاح وتړو. پک ورته وویل چې ولې یواځې دزامنو په وړاندې سپین ږیري ورته وویل چې موږ نور دوستان نه لرو. شپه یې نکاح ولوستل شوه ، دشپې سپین ږیري ورته وویل چې له ماسره به په یوه بستره کې بیدیږې پک ورته وویل چې زموږ رواج دی تر دریو ورځو پورې له خاوند سره نه بیدیږو. سپین ږیري ورسره ومنله ، سبا ته یې زامن ټول بازار ته لاړل ، پک ځان خپه نیولی وو ، سپین ږیري به چې هرڅو مره ترې پو ښتنه وکړه پک به ورته ځواب نه وایه. تر دوه ورځو پورې ترې مرور وو ، په دریمه ورځ چې یې زامن له کوره ووتل سپین ږیري ورته وویل چې ولې خپه یې ؟
پک ورته وویل چې خپه په دې یم چې زه څرنګه د کور میرمن یم چې نه مې کور لیدلی نه یې په کوټو او دروازو بلده یم ؟ سپین ږیري ورته وویل چې راځه زه اوس درته ټولې کوټې ښایم او ټولې کلي ګانې درکوم. پک خوشحاله شو ورسره پورته شو ، د ټولو کوټو کلي ګانې یې ورکړې او د ټولو صندقونو کلي ګانې یې هم ورته وښودلې. خو یوه کوټه یې ورته ونه ښودله. پک په ژړا شو ویې ویل چې دا کوټه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې راته نه ښايې زه خو ددې کور مېرمن يم.
سپين ږيري د هغه کوټې دراوزه ورته خلاصه کړه ، پټ يې ورته وويل چې دا کوټه چاته مه خلاصوه ځکه دا پټه کوټه ده. پک ترې پوښتنه وکړه چې ولې پټه ده ؟ سپين ږيري ورته وويل چې په دې کوټه کې دار دی. پک ورته وويل چې دار څه شی وي ؟ هغه ورته وويل چې دا پړی دسړي په غاړه کې وراچوو او وژنو يې. پک ورته وويل چې دا خو ډير ښه دی که کور ته کوم ه د ښو زيوراتو والا ښځه راتلله زه به يې دلته ځړوم او ټول زيورات به يې تاته درکوم. سپين ږيری خوشاله شو او پک ته يې آپرين وويل. پک بيا ترې پوښتنه وکړه چې څرنګه سړی ځوک پرې ځوړندوي ؟ سپين ږيري پړی په غاړه کې وا چاوه او ورته ويې ويل چې کله د سړي په غاړه کې داسې پړی ور واچوې بيا به هغه پړي داسې راکاږې. پک د پړي سر ونيوه او راکش يې کړ سپين ږيری پورته شو او په چيغو يې شروع وکړه. پک له سره ټيکری وغورځاوه او ورته ويې ويل
- هه هه سبرلې څښتن درلود کنه ؟
داسې يې وډباوه چې پوښتنه يې مه کوه ، بيا لاړ او د صندقونو ټولې پيسې او طلاوې يې راټولې کړې او کور ته لاړ. کور ته چې ورسېده مور يې ترې پوښتنه وکړه چې پيسې يې در کړې ؟ کنه ؟ پک ورته وويل
- هو دريمه برخه يې راکړې ويل يې چې پاتې به بيا ګورو.
پيسې يې ټولې مور ته ورکړې ، مور له خوشحالۍ پورته پورته کېده ويل يې چې غلط شوی به وي خو پک ويل چې نه هغه سبرلی داسې سبرلی نه وو هغه ډير قيمت لري.
ټګان چې بېګا کورته راغلل ، چې د دار په کوټه کې يې د پلار د ځګيروي غږ لګيږي ټول حيران شول ، ورغلل که ګوري چې پلار يې په دار ځوړند دی ، پوښتنه يې ترې وکړه چې ولې ؟ سپين ږيري ورته ويل چې هغه کوچۍ نه وه د سبرلې څښتن وو د سبرلې !. ټول حيران شول او يو بل ته يې وکتل ټولو ويل چې پيدا کوي به يې او داسې به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وهي چې څه يې کوي. خو پلار ويل چې اوس داخبرې پرېږدې ورشئ ډاکټر راته راولې چې مرم.
پلار به چوپ شو ، لږ شېبه به ما هم غوږ نيولی وو چې دوام به ورکړي خو لکه چې ويده غوندې به وو بيا به مې له خوبه ويښ وکړ.
- بيا څنګه وشول ؟
پلار به بېرته ويښ شو او سره سم به شو
- هغه په کوم ځای کې وو ؟
- په ډاکټر پسې ګرځېده.
- هغه ښه ، نو يو ځل هم ولاړې يو زيارت ته د زيارت مينجور ته يې وويل چې ته د يو اځې د څو شېبو لپاره دا جامې او جام راکړه دا پورې رمه زما ده دهغه ځايه پکې ځم بېرته په منډه راځم ملنګ هم چې څو پيسې ترې واخيستې نو جامې يې ورکړې ، پک جامې واغوستې او جام يې ورسره راواخيست نيغ راغی د ټګانو د کور خواته چې کشری ټګ يې وليد چې له کوره ووت نو په يوه لاره ورته راوګرځېده او له ليرې يې غږ پرې وکړ
- هول ! هو ځوانه چېرته داسې تيز روان يې ؟ ټول مشکلات خدای حلوي که يو اځې د دپلار غم درسره دی مه وارخطا کيږه خدای به يې جوړ کړي زه درسره قول کوم
ټګ هک حيران شو چې دا څرنګه ښه ملنګ دی علم غيب هم لري راغی د ملنګ لاسونه يې ښکل کړل او ورته ويې ويل چې يو ځل مې پلار ووينې ګوندې وي چې خدای يې ښه کړي پک ورسره ومنله او ورسره روان شو ، چې کورته ورسيدل نو پلار يې په کټ کې اوږد غځېدلی وو او ځګيروي يې ختل ، پک چې ورته ودرېده نو سر يې وښوراوه او خواشيني يې ښرګنده کړه. په کومو ځايونو چې يې وهلی وو په هغه ځای به يې لاس کيښود بيا به يې ورته وويل
- دا ځای د درد کوي ؟
سپين ږيري به ويل هو هو همدا ځای دی ، ټول زامن خوشحاله وو چې داسې ملنګ يې راوستی د درد ځايونه هم ورته معلوم دي. چې شپه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه زامنو ته يې وويل چې ما ته د اوداسه اوبه راوړئ نور تاسې لاړ شئ چې سهار راشئ نو پلار به مو داسې رک روغ وي چې د کان ته به هم درسره لاړ شي ، ټول ټګان په خوشحالۍ سره ووتل ، چې نيمه شپه شوه ، پک سوټی پرې راوګرځاوه ښه ورته ځير شو بيا يې پوښتنه ترې وکړه.

- نامرده ! سبرلي ښتن درلود کنه ؟

داسې يې وډباوه چې نور له اخه توخه وغورځېده او څه شتمني يې چې ورسره وه ترې راټوله يې کړه او مخ په کور لاړ. کور يې مورته ويل چې د پور بله برخه هم راوختله خو ډيره پاتې ده هغه ته څو ورځې وروسته ورځم که خير وو.

بله ورځ په چل کې ورغی د شاوخوا کورنو له خلکو يې وپوښتل چې ټګان څه شوي دي ؟ هغوی ورته ويلي دي چې لدې ځايه يې يو ليرې ځای ته کډه کړې ده. خو دې خلکو ته يې ځای نه وو معلوم په بازار کې له يو دکانداره پوښتنه کړې ده چې ټګان چېرته تللي دي ؟ په مايې يو څه پيسې وې د خورانو کور يې نه وو. يو دکاندار ورته وويل چې هغه له يو پکه ډير ورېريدلي دي فلاني غره ته تللي دي هلته اوسي. پک پسې روان شوی دی. د ټګانو خيمو ته چې ورسيدلی دی ، ښکته يو کوچی مالونه پيايي د کوچي سره د يو کمر په سر ناست دی. کوچي ته وايي

- ياره کوچيان سخت بې غيرته دي ، ډير ژر ويرېږي.

- نه دا دروغ ده کوچيان له هيڅ څه نه ويرېږي.

- خو دا خو ته وايې چې نه ويرېږي ، هغه بله ورځ يو کوچی وو ما ورته وويل چې ورشه هغه کسانو ته يوائې يوه چيغه ور وکړه ، ورچيغې يې نه شو کړای.

- نه دا به څوک وو کوچيان له هيڅ څه نه ويرېږي ، دا تاسې ځايان ياست چې ويرېږئ.

ډيره شيبه يې کوچئ باټ کړ چې هرڅو به يې ورته ويل کوچی به چارجېده آخر يې ورته وويل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ښه که ريښتيا وايې او ريښتيا نه وير يږې نو که نر وې د هغه خيمې خواته ورشه له نږدې يوه چيغه وروکړه.
- دا خو څه سخته خبره نده ، څه ورته ووايم ؟
- فقط دومره ورته ووايه چې: سپرلې ښتن درلود کنه ؟
پک د کمر په سر ورته کېناست ، کوچی کيږدۍ ته ښه نږدې ورغی ورچيغه يې کړه
- سپرلې ښتن درلود کنه ؟
لدې سره شپږ واړو ټکانو پسې رامنډه کړه سوټې يې په لاسونو کې وو او په کوچې پسې يې منډې وهلې کوچې هم د ډاره ترې منډې وهلې. پک راغی د سپين ږيري تخت ته ودر بده ، سپين ږيری ورته په ژړا شو ويې ويل چې ما ګوره ټول دکانونه او شته پلورلي دي هغه پيسې مې دادي ترکټ لاندې مه يې اخله. خو پک ښه وډباوه او پيسې يې ترې راټولې کړې له هغه ځايه رانښکته شو د کوچې رمه يې ورسره ترمخ کړه ، څه اشرفۍ يې په لمن کې نيولې او نورې يې په خره بار کړې ، يو ځای يې په رمه لېوه ورګډ شو ، پک ورغی له لکۍ يې ټينګ ونيو ، چې ليوه به له يوې خوا ورته خوله راديخوا کړه پک به يې لکۍ ورهغې خواته کړه که دې بلې خواته به يې کړه پک به يې هم لکۍ ورهغې خواته کړه ، همداسې اخته وو چې يو ملک راغی له خپلې لور سره په اس سپورو وو آس يې ودراوه او د پک په تماشه بوخت شو ورته ويې خندل او ويې ويل
- دا څه کوې ؟
- ځنګه څه کوم ، ته څه کوې ؟
- دا څه ليونتوب دی وبه دخوري ؟
- نو ته نه وينې چې اشرفۍ تويوي که ومې هم خوري نو څه پروا لري بيا دا دخوړلو والاندی په لمن کې مې اشرفۍ نه ګورې دا ليوه اشرفۍ تويوي.
ملک ورته حيران شو ويل يې چې نيم ساعت يې ماته راکوې ؟ پک ورته وويل چې نه يو اځې پنځه دقيقې يې درکولای شم ځکه چې زه هم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر غریب یم. ملک ورغی یک ورته د لیوه لکۍ ور کړه او ورته ویې ویل چې ډیره ټینګه یې ونیسه که د خوشې کړه نو اشرفۍ نه تو یوي. یک راغی په اس له پیغلې سره سپور شو که ګوري چې لیوه په ملک مخ وروګرځاوه ویې خوړلو ، یک اس ، جینۍ رمه او پیسې را بار کړل او راغی کورته.

مور یې ترې پوښتنه وکړه

- زویه پور در وختلو ؟

- هو مورې دا پیسې او رمه او اس یې راکړل چې پوره نشوه نو دا لور یې هم راته واده کړه نور نو خلاص په خلاص شو.

نور به نو پلار هم کیسه پرینبوده ، ماته به هم خوب راغی او کرار به یې له څنګه او ږد وغځیدلم او کله به له پلاره مخکې ویده شوم کله به مې لږ شیبه د پلار سا ایستلو ته غوږ ونیو ه او زه به هم ورسره ویده شوی وم.

اووم څپرکی

د پلار ناروغي

بس نو څو اوړي او څو ژمي همداسې تیر شول ، اوړی به له پلار سره په دکان کې هم اخته وم او ښوونځي ته به هم تللم ، ژمی به هم عادي او بې شوره تیریده هره شپه به نکل وو او هره شپه به یوه نوې کیسه. خو څه شی چې راته عجیب وو دا وو چې څومره لوییدم نو مسئولیتونه به مې زیاتیدل څومره به چې لوییدم نو په هغومره اندازه به مې د مسئولیت احساس هم زیاتیده ، هره ورځ به په دې فکر کې وم چې خدایه ! کوچنی چې وم څومره مې قدر زیات وو ، څومره مې سات

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیر وو .
په دې دوه کلونو کې غیر له کابلۍ خاله نه ځوک په موږ ونه ګرځېدل یوازې کابلۍ خاله او له هر چا مې پکې زیا ته آمنه ویاده شوه ، هغه ښه نجلۍ وه له ماسره یې ډیره جوړه وه ، هغه نورو به راپورې خندل خو هغې هیڅکله هم راپورې نه خندل ، هغه به یې خپل پلار او مور نابغه بلله ، خو بیا یې هم کبر له زرلښت او نورزیې کم وو .
پلار کرار کرار کمزوری کېدو ، زما هم ښوونځی نور نږدې کېدو ، ورځ په ورځ ژوند نوې ښه خپلوله ، هرڅه به د یوې ورځ په نسبت بلې ته راته بدل ښکارېدل ، نور هغه لرګي راته د لوبو سامان نه ښکارېده ، نوربه په پټوکو کې نه رغړیدلم او نور مې د چای جوشې سندرې نه اورېدې یا به مې زړه غوښتل وایې ورم خو وخت به نه وو .
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار په دکان کې پروت وو ، ګېډې ته یې لاس نیولی وو او زیګروی یې کاوه ، ډیر وارخطا شوم ، زړه مې غوښتل په زوره زوره ورته چیغې کړم او ورته ووایم چې تر اوسه به تاته په بازار کې بې له ما ګرځېدل بې مزې وو اوس نو ته هم پورته شه له لاسه مې ونیسه او په بازار کې مې وګرځوه ، په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې خو پلار له لاسه ورونیولم او موسک شو .
- لیونکه ، دا که خدای مه کړه زه درته سخت ناروغ شم چې ته به څه لیونتوب کوې ؟ خیر خیریت دی پورته مې کړه او کرار کرار دکان بند کړه نن به وختي کور ته لاړ شو .
- نه ډاکټر ته ځو .
- نه نه ماته خپله ناروغي مالومه ده د ډاکټر خبره نده ځه کورته .
ډیر مې ورسره تاو کړل خو پلار ټینګار کاوه چې ځوبه کور ته ، کور ته ور سره روان شوم ، په لارې کرار کرار روان وو ، زه هیڅ نه پوهیدم چې څرنګه ورسره وکړم ، کا شکې را په شا شوی وای . لدې سره به هغه وختونه راپه یاد شول ، چې هغه ته به ورپه شا وم او له غاړې به مې یې لاس تاو کړي وو کله به یې په اوږو کېنولی وم او ما به یې په سر کلک لاې نیولي وو ، کله به مې پښې پرې وښورولې او هغه به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هم پښوته لاس راوور او وبه یې چیچلم.
پلار راته کتل.
- په څه چرتونو کې یې ؟ وهلکه ماویل دکان دې بند کړ کنه ؟
- هه ؟ هو ... هو زما فکر نه وو.
له هماغې کوڅې تیرېدو چې یوه ورځ له پلاره مرور شوی وم او کور ته پرې تللم ، پلار له وروسته راپسې غږ کړ او بیا چې راورسېد نو په غیږ کې یې ونیولم او راته ویې ویل.
- زما لیونیه ، چې راغلې ، نو له ماسره به څوک په بازار کې ګرځېدل او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې څوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.
بیا مې د پلار څیرې ته وکتل اوس ډېر ضعیف شوی وو په مخ کې یې ګونځې غځېدلې وې او غږ یې هم ریږدېده ، ښکلې سترګې یې پکې لوېدلې وې او غاښونه یې هم نور یویو ښکارېده ، همداسې یې څېرې ته ځیر وم چې پلار راته سر وخوځاوه.
- څه دي ؟ بچک ؟
- څه نه هسې پلاره ماویل ګوره دا ناروغي به د ډاکټر وي ؟
- نه نه درځه سرپسې مه ګرځوه ستا درسونه څرنګه وو ؟
- ښه وو ډېر ښه وو.
- ښه شکر دی سږ به بیا دوهمه نمره ټینګه کړې او که له خیره اولې ته دې په نیت کې دي ؟
- نه اوله خو د هزاره وو ده ډېر کوښښي دي ، ښې حافظې هم لري همدا دوهمه مې که ټینګه کړه ښه به وي.
کور ته ورسېدو ، پلار په کوټه کې اوږد وغځېده ، له ستړیا او درده یې اوږد اسویلی وکړ ماته به هغه وخت رایاد شو چې دواړه به راغلو زه په کوټه کې ویده شوی وم پلار به دیګ کاوه یا به یې کار کاوه زه به چې را ویښ شوم نو خپل څادر به یې راباندې هوار کړی وو ، د مچې لوندوالی به مې یې لا په تندي حس کاوه سترګې به مې وموښلې او بهر به ورته راووتم ، خو اوس نو ضعیف وو یواځې به یې ماته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې نیولې وې او لکه د هغه هم چې کار زړه غواړي نو هرڅه ته به یې سترګو کتل او د کار تمه به یې کوله.
ما خوستن یې ډیره شېبه له سر سره ناست وم ، زړه مې غوښتل چې دهغه په خیر ډیرې کیسې ورته وکړم ، د ابراهیم ادهم ، د اووه ټګا نو نورې بېلابېلې ، زړه مې غوښتل د هغه په څیر یې سر په خپله سینه کېږدم او چې ښه ویده شو نرم یې له سینې ښکته کړم څادر پرې وغوړم او له څنګه یې ویده شم بیا یې سهار هم پخپله پورته کړم.
چې شېبه تېرېدله د پلار وضعیت خرابېده ، زه هم وارخطا کېدم ، پلار یوائې دا نارې وهلې چې زه وارخطا نشم ، بس تل یې ډاډګیرنه راکوله خو ما دوه سترګې په هغه کې ګنډلې وې او زړه مې ورته سوځېده ، چې شېبه تیرېده تبه یې زیاتېده او اله ګویې یې کوله.
لږ شېبه مې یې په تندي سړې سړې ټوټې ایښودې بیا یې پورته راته وکتل ، زما هم نوره ورته زړا نه درېده ښه مې ورته وژړل او په تندي مې ښکل کړ ، هغه ورو ځې سره کش کړې او لاړې یې تېرې کړې په لړزېدلي غږ یې وویل.
- زویه له څراغه مې ښه نه راځي ، ټپ ټپ کوي.
- خو تیاره ده.
- پورته شمې بلې کړه.
زه هم پورته شوم شمې مې بلې کړې ، خو د شمو رڼا هم همداسې ټپ ټپ کېدله لکه د څراغ ډیره شېبه پلار شمو ته وکتل او بیا یې اوښکې پاکې کړې ، زه یې ورنږدې کړم او نور نو کرار کرار راته په خبرو لګیا شو.
- زویه دا شمې وینې ؟
- هو پلاره وینم یې.
- ګوره چې دا مواد به لومړی له کومه شوي وي ؟ بیا به چېرته وړل شوي وي ؟ بیا به څرنګه سره تېل شوي وي بیا به څرنګه ترې شمې جوړې شوې وي ؟ او بیا به په څومره لاسونو ګرځېدلې وي او بیا به ستا لاسونو ته در رسېدلې وي ؟ او تا هم دادي پرې اور بل کړ رڼا یې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه ، تمامه به شي بيا به بله راواخلي روښانه به يې کړي او هغه به درته رڼا کوي ، هغه چې ختمه شي بله به راواخلي او بله به يې کړي رڼا به کوي خو د هغه نورو به کوم اثر هم پاتې نه وي ، بيرته به هغه لومړني مواد هم ترې نه وي پاتې ، يواځې لږ ځای به غوړ کړي او هغه به هم ډير ژر پاک شي او نښې به يې له منځه لاړې شي.

پلار به بيا دمه وکړه ، ماته به يې وکتل بيا به يې کتار شمې له نظره تيرې کړې ، بيا به يې غاړه تازه کړه او دوام به يې ورکړ.

- موږ هم کټ مټ لکه دغه شمې هسې يو ، يوه ورځ د آدم شمه هم بله وه ، د حوا ، د نوح ، د ابراهيم ، د موسى ، عيسى ، محمد او ستاد ابراهيم ادهم ، خو هغه اوس ټول خاورې دي رڼا يې کړې او بيرته يې شمه خاموش شوې ده ، زه هم ژوندی وم ، ډيرې هسکې ټيټې مې ولېدلې ، خوږې ترخې ، مينه ، کرکه ، ظلم ، زاری ښه بد خو يوه ورځ به مې شمه مړه شي ، بيا به ستا نوبت وي ، ستا شمه هم همداسې يوه ورځ بله شوې ده وړوکی وې لوی به شې خوا ړه به ووينې ، سختۍ به ووينې ظلم به ووينې او همداسې به يوه ورځ له دې دنيا سترګې پټوې ، دا شمې کمې ندي بله شمه هم بله ده ډيرې شمې بلې دي ځوک ...

د پلار خبره به کله کله ډب شوه ، زما هم له سترګو اوښکو لارې جوړې کړې وې ، پلار ته مې دوه سترګې نيولې وې او هرې خبرې ته يې د زړه په غوږونو غوږ وم. ډيره شېبه چوپتيا خپره وه ، پلار به کله ډيره شېبه سترګې پټې ونيوې او کله به يې ماته کتل ، بيا به يې سترګې وغړولې او موسک به شو.

- ښه نو لدې څه ذده کوې ؟

زما به ستونی کنګل وو ، څه مې له خولې نه وتل ډيره شېبه وروسته مې ځواب ورکړ.

- هو لدې دا ذده کوم چې موږ هم لکه شمې يو ، يوه ورځ به مو رڼا خاموشه وي او څوک به مو رڼا ته په اوربل کې ګلونه نه سموي ، څوک به مو رڼا ته تلاوت نه کوي څوک به مو رڼا ته سوچونه نه وهي او وروسته له ډيرو کړو وړو رڼا ګانو ، پوکيو او شمالونو به نور خپله

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختم شوي وو او رښا به مو کراره کراره یا نا څاپي مړه کیږي او نور به ځه راپکې نه وي چې څوک مو بیا رښا ته کیني او یا راباندې خپل کور ښکلی کړي.
پلار مې لاس ور ونیو او په خپلو لاسونو کې یې ټینګ کړ، پورته یې راته وکتل او بیا یې خپلو خبرو ته دوام ورکړ.
- هو بلکل، تا هم شمې راوړې، ماته دې پرې رښا جوړه کړه په حقیقت کې تا دغه شمو ته اړتیا درلوده خو هغه چا چې ستا شمه یې روښانه کړې ده ستا رښا ته هیڅ اړتیا نلري هغه ډیر ستر ذات دی.
بیا لږه شیبه چوپ وو او بیا یې دوام ورکړ.
- ستا رښا په حقیقت کې عبادت دی، هغه خدای ته پیدا کړی یې چې عبادت وکړې، دا په حقیقت کې ستا رښا ده، ښه کارونه وکړې، ظلم ونه کړې، دروغ ونه وایې، دچا مال و نه خورې او خلاصه د نړۍ په سر ټول ښه کارونه وکړې او له بدو کارو ځان وساتې دا ستا رښا ده او دا ستا په درد خوري.
زه یې سترګو ته ځیر وم، دا سې پخې پخې خبرې یې کولې چې توبه، نور یې نو کرار کرارې سترګې وتړل شوې، زه یې هم له څنګه وغځیدم او د شمو لمبو ته مې چرت ونیو، دپلار یوه یوه خبره مې له ذهنه تیریده او په یوه یوه خبره مې یې غور کاوه.

اتم څپرکی

دقناعت درس:

دقانع ډوډۍ پخه ده
لاس یې ډک خوله یې خوږه ده

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حريص کاسه چپه ده
لاس يې تش خوله يې سپيره ده
مابه چې نوی بکس يا نوی څيز وغوښت پلار به همدا ويل چې د قانع ډوډۍ پخه ده ، لاس يې ډک خوله يې خوږه ده ، د حريص کاسه چپه ده ، لاس يې تش خوله يې سپيره ده ، بيا به موسک شو او خپل کار ته به يې دوام ورکړ.
يوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار ډير ستړی وو ، ناروغي يې لا پوره نه وه ښه شوې ، زما په لېدو د کار په ميز تکيه شو او راته ځير شو.
- ښه ښه راغلې ؟ څه غورې وې ؟
- خير خيريت وو ، ستا ناروغي څنګه ده ؟
- هی بد نه يم ، زويک به اوس يو چای دم کړي کنه ؟
- ولې نه په سترګو.
له دې ناروغۍ سره پلار ډير راباندې ګران شوی وو ، هره خبره به مې يې د زړه په غوږو اورېده ، ډير مې زړه غوښتل چې پلار هرڅه وايي زه پرې عمل وکړم خو کله کله به راباندې همزولي بريالي شول او فوټبال ته به يې بوتلم چې رابه غلم پلار به يو څه خواشينی وو اوس مې نو نيت وکړ چې هيڅکله به فوټبال ته هم نه ځم.
چای مې دم کړ ، راغلم دکان ته ، ډيره شېبه سره ناست وو ، دا چرت راسره پيدا شو ، که خدای مه کړه دا پلار له لاسه ورکړم څه به کوم ؟ نور خو نو هيڅوک هم نه لرم. بيا به مې له ځانه سره ويل چې خدايه سل کاله نور عمر هم ورکړه ، يا پروردګاره پاکه ربه.
پلار هم چای څښلو ماته يې کتل ، بيا موسک شو او پورته شو ، واسکټ يې راواخيست له جيبه يې پيسې را وايستلې.
- ورشه بچيه يو پاو کلچې ځان ته راوړه نن مې ديګ درته نه دی پرې اېښی.
دې خبرې يې راباندې سخت بد تاثير وکړ ، چې ښوونځي ته به تللم ښه ډير وخت به هم وو خو هيڅ به مې نه پخول پلار خوارکي به الوګان راوړي وو او خدای خبر چې هغه به ترې څومره خوړل نوره برخه به يې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پرې ایښې وه اوس یې چې دا د درته راوړه کلمه ووې سخته خوا مې ورته بده شوه خپله یې هم ډوډۍ نه وه خوړلې خو په پیسو یې زړه نه وو شوی مګر ماته یې پیسې راوایستې ، پیسې مې ترې واخیستې او بهر ووتلم.

په لارې هم راسره همدا چرتونه وو ، تر کله به داسې غریبان وو ، تر کله به د پلار ترکانې وې او خدای خبر چې څه پیسې هم پیدا کوې کنه ؟ هغه هم بیا زما د بوټونو جامو ، کتابونو او قلمونو خوراک شي.

چې راغلم پلار ډیر خوشحاله وو ، کلچو ته یې وکتل پیاله یې کیښوده ، څومې کلچې په ځمکه ایښودې یوه یې ترې ور واخیسته ، بیا یې ماته وکتل.

- وخوره ولا سرې وړی کیږې ورځې اوږدې دي.

دریمه کلچه یې هم ور واخیسته نور نو شاته کښناسته ، ځان به یې هغې او دې خواته بوختاوه ، چې ګواکې زه خو نور موړ شوم ، زما له ستوني نه تیرېده کڅوړه مې تاو کړه څنګ ته مې کیښوده پلار کڅوړې ته وکتل.

- ولې یې نه خورې ؟ وخوره.

- موړ شوم ، بس مزه نه راکوي ، موړ یم.

- وخوره ورک شه سهار دې هم چندان چای نه وو څښلی.

په زړه کې مې ویل چې زه خو یواځې ښونځې ته لاړم تا خو کار هم کړی دی. نور مې نو ځان بلې خواته بوخت کړ چې پلار بیا کڅوړه رانږدې کړه او کلچه یې ترې ورپورته کړه بیا یې ماته ونیوه خو ماترې وانه خیسته ، پلار په احتیاط احتیاط یوڅو ترې وخوړې پاتې یې تاو کړې برې یې په لرګو کې کیښودې.

اوس پلار ډیر کنجوس شوی وو ، که به چا داسې کارونه کول نو پلار به کنجوس باله خو ځان ته یې فکر نه وو ، ماته خو خیر خو خپل ځان ته یې یوه پیسه هم په څه نه ورکوله. بوټونه یې د دوه کالونو زاړه وو ، جامې به یې نوې څومره نه اغوستې په هرڅه یې زړه بېرانېده.

جامې مې بدلې کړې ، میشترنګ مې راواخیست او له پلاره سره

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخته شوم ، ډيره شېبه يې د ښونځي په اړه پوښتنې وکړې وروسته مې ورته وويل.
- پلاره کنجوس څرنګه وي.
هغه وخندل.
- داسې وي لکه زه.
- نه داسې مې نه ويلې.
- خو خير زه لږ ورته يم.
- نه ما ويل چې ته کنجوس کنجوس هرچاته وايې نو څرنګه بايد سړی وي چې کنجوس خلک ورته ونه وايي.
پلار يو چوکاټ راپورته کړ او سکنه او څټک يې راواخيستل او په چوکاټ کې په سوري کولو اخته شو.
- يو کنجوس وي ، يو قانع ، دومره هم بايد سړی نه وي بې باکه چې ټه مال ومنال لري د يوې چړچې شي. ځکه سړی خپل توان ويني وايي له خپلو څړو سره پښې غځوه ، نو د خپلو څړو سره چې څوک پښې غځوي هغه ته کنجوس نه وايي. او څوک چې د خدای زور پيسې ولري او بيا هم نه په غلا بندوي نه په چور نه په تالان او نه يې د خپل کور او اولاد نفقه کوي هغه ته وايي کنجوس ، او د کنجوسانو د نيا هيڅکله هم نه زياتيږي او شکر به يې هيڅکله هم په خوله وانه وري.
ډيره شېبه سره چوپ وو ، پلار چوکاټ بسته کړ ، بيا يې ماته وروځې کش کړې.
- ښه نورې غورې وکړه.
- د ابراهيم ادهم يوه کيسه خو راته وکړه.
- نه لرم حوصله راسره نشته ، سټړی يم بيا به يې بله ورځ درته وکړم.
- نه خو اوس يې چې راته وکړې سټړتيا به دې وتښتي.
- شيطانه.
ډيره شېبه اخته وو ، بهر ووت کوزه يې په لاس کې واخيسته بيرته راغی ، کوزه يې لمر ته کيښوده او لاسونه يې بدې وهل.
- ناوخته دی.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو شروع کوې يې
- رېښتيا هو نن مې يې يوه ډېره ښه کيسه ياد ته راغلې دا هغه د کور په کتاب کې نشته ده.
- ښه تاچې تر اوسه دا کيسې راته کولې کور کتاب دی ؟
- نو څه فکر کړې چې ابراهيم ادهم زما همعصر وو ليونيه.
- ښه دا نوې کيسه يې راته وکړه.
- ښه نو غوږ شه وايي چې يوه ورځ ابراهيم ادهم په ښکار پسې تللی وو ، وايي چې ډېر په ښکار پسې وګرځېده زړه يې غوښتل يوه ښه هوسۍ ښکار کړي ، ډېره شېبه په غره کې وګرځېده ، تر څوچې يوه هوسۍ يې ګير کړه ، ډېر خوشاله شو خپل تير او کمان يې سره سم کړل او په هغه هوسۍ پسې روان شو.
هوسۍ چې يې خواته رانږدې شوه نو ابراهيم اد هم غو ښتل چې نور خپل تير له کمانه خوشی کړي او هغه پرې وويلې چې پدې وخت کې دخدای په قدرت سره هو سۍ په خبرو راغلې ده او د حال په ژبه يې ويلې دي:
- اې سلطان ابراهيم ادهمه ! زما تيونه وګوره چې شيدې لرم ، زه درې واړه بچيان لرم د غره په يو غار کې مې خو شي کړي دي او زه راوتلې يم تر څو يو څه وخورم او خپلو بچو ته مې خوراک يو سم.
وايي چې ابراهيم ادهم د هوسۍ په دغه خبرو ډېر حيران شو او خپله څه غذا چې يې درلوده د هوسۍ په مخ کې يې کېښوده او خپله ترې بيرته لاړ.
هو خو کيسه همدومره وه کنه.
ماوخندل ، پلار بياسر وخوځاوه ، او د جامو لور ته روان شو.
- زويه هيڅکله هم ځان حقدار مه ګڼه ، په لږ څه قناعت وکړه ، په دنيا کې ډېر څه او ډېر څوک له تا وږي شته ډېر خلک له تا زيات اړ من دي او که دهغوی مرسته وکړې دا طبيعي ده چې د پنځون ستر څښتن تاهم داسې نه پرېږدي او دا د طبيعت قانون دی چې تاته به يې هم پاداش رسيږي.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو لمر ژیړ شوی وو ، دواړو جامې واغوستې دکان مو بند کړ او کرار کرار مخ په کور روان شو.

نهم څپرکی

د آمنې راتګ:

نور نو دولسم ټولګي ته رسېدلی وم ، د پلار د ترکاڼۍ مزه هم په تلو وه ، کار به یې هم ډېر نشو کولای ، زه به چې غرمه راغلم بیا به تر بېګا له پلار سره په ترکاڼۍ کې اخته وم ، ماخوستن به مې هم نور د پلار نکلونه له یاده وتلي وو ، ریاضي او فیزیک داسې راته سخت وو چې مه یې کوه پوښتنه.

یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، چې ګورم دکان بند وو ، د ګربت اکا دکان ته ورغلم ، هغه په کار اخته وو د دکان له دروازې مې ورغږ کړل.

- ګربت اکا زموږ پلار څه شو ؟

- هغه لاړو کورته لکه چې یو میلمه مو راغلی وو ، له هغه سره کور ته لاړ ، ماته یې ویل چې اسد راغی کورته یې راواستوه.

هک حیران شوم ، دا به څوک راغلي وي ؟ له ځانه سره مې ویل چې کاشکي د کابل خاله وي آمنه هم ورسره راغلې وي. په لارې چټک چټک روان وم ، ډېر په دې لاره یوائې نه وم تللی تل به راسره پلار هم روان وو ، دواړو به تر کوره څو کیسې وکړې ، خو اوس به پلار په خپله هم ویل چې نور مې مزه نشته رینښتیا هم نور یې چندان مزه نه وه ، ژر به غوسه کېده ، خبرې یې ډېرې نشو کولی ، زما له درسونو سره یې چرت خراب وو هره ورځ به یې ویل چې که زه کابل ته پوهنتون ته لاړ شم نو هغه به څه کوي ، زما هم زړه دربېده چې څرنګه به پوهنتون

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ځم ؟ کله به مې ویل چې پلار هم راسره لاړ شي کابل ته کله به مې ویل چې پوهنتون به نه وایم خو هیڅ یو هم نه آرامولم.
په همدې فکرونو کې وم چې کور ته ورسېدم ، د کور ترمخې یو موټر ولاړ وو ، دا لومړی ځل وو چې زموږ د کور مخې ته موټر ولاړ وو ، له ځانه سره مې وویل چې حتماً د کابل خاله ده بل څوک ندي بس له ډیرې خوشحالۍ الوتلم.
د کوټې دروازه مې پرانستله وای پخپله وه ، خاله وه ، آمنه وه نورزیه کامران او پلار یې وو. ورغلم خاله په غېږ کې ونیولم او په تندي یې ښکل کړم ، له رحیمي کاکا سره مې هم ستړې مشي وکړل کامران مې هم په غېږ کې ونیو ، خو نوبت آمنې ته ور ورسېد ، ډیره شېبه مې ورته وکتل او ورته مې خندل ، ډیر خوشحاله وم ډیره شېبه سره کېناستلو خاله پوښتنې کولې. رحیمي کاکا او پلار هم مجلس کاوه خاله ډیره راته خوشحاله وه.
- دا د هوسۍ خوارکۍ یو ائینۍ هیله وه چې زوی یې...
نور یې نو ژړا ستونی ونیو ، خبره یې بدله کړه او له پلار سره په مجلس بوخته شوه. آمنې هم ماته کتل ، موسکه کېده او کله کله به یې آرامه پوښتنه وکړه.
- په څووم ټولګي کې یې ؟
- نو زړه دې دی چې ناکام شوی وم ؟
- ښه ما ویل چې که چېرته دې کوم ټوپ وهلی ، پلار دې هومره غوږې کولې ما ویل نو له پوهنتون هم تیر شوی یې ؟
ما ورته وخندل نور مې څه ونه ویل.
کله به مې د رحیمي کاکا او کله هم د خاله پوښتنو ته ځوابونه ویل او کله به هم آمنه له نظره تیره کړه ، ډیر پخوا اوس مې کم کم یادیدل چې ما او آمنې به په کوڅه کې د ټوپونو مسابقه کوله دهغې په ویښتانو کې یوه شانه وه چې ټوپ به یې کړ هغه به خلاصه شوه بیا به نیم ساعت په هغه اخته وو چې ټینګه به شوه نو بیا به یې ټوپ ووا هه که به خلاصه شانه کور ته راغله مور به یې ورته غوسه وه. هغه و خت به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لنډ سور کميس اغوستی وو او ويښتان به يې تر شاټړلي وو ، له هماغه اوله ډيره ښکلې وه ، ډيره نازولې وه چا به ورته دوهمه خبره کوله هغې به بيا په ژړا شروع کړې وه. خو اوس بدله شوې وه. تورې غټې غټې سترګې چې سرخي يې خوني توب يوه په دوه کړی وو ، لوړه پزه سپين مخ خو ويښتان يې په ټيکري کې وو اوس يې هغه سور کميس نه وو په تن اوس يې نو نوی کابلی موډ کاوه ، خو هغه وخت به نه زما زړه د غوښېدو وو نه به د هغې نيت وو چې د چا زړه هسې پاره کړي مګر اوس بدله وه نظر يې لکه د موسی امسا هسې ټولول کول لکه د عيسی معجزه ژوندي کول يې کول...
ما يې همدا سې سترګو ته کتل چې هغه موسکه شوه مور ته يې وکتل ، ماهم ځان سره سم کړ فکر مې شو د هغې مور ما ته کتل. ما ورته وخندل.
- وبخښی چای څښی ؟
- نه زو يه زه اوس خپله پورته کېږم چای به دم کړم.
ما بيا آمنې ته وکتل په زړه کې مې وويل چې کاش آمنه پورته شي چای وکړي خو نه هسې هم نه وه آمنه دومره نازولې وه چې چای يې له سره پيژندلو نه چې څرنګه يې پخوي.
خاله بهر وا يستلم ، ډيره شېبه په هغه بله خونه کې سره ناست وو ، پوښتنې يې کولې او د خپل ځان په اړه يې ويل کله به يې د زرلښت غورې کولې چې په پوهنتون کې اول نمره شوې وه ، ماته يې يوا ځې په درس ټينګار کاوه. ډيره شېبه موهلته غورې وکړې ماورته د پلار د ناروغۍ وويل ډيره خوا شينې شوه ويل يې چې ماته مو نو ولې حال نه را استاوه خو ما ورته وويل چې څرنګه مو درته حال استولی وای. په دې کې آمنه هم راغله ، مور يې ورته وکتل نور يې نو له ماسره خبرې کولې خو زما پام يوا ځې آمنې ته وو د هغې حرکاتو ته پورته کېدا ته کتلو ته يې چوپتياته بس زړه مې غو ښتل يوا ځې آمنې ته وګورم او بس.
خاله شپه وکړه بېګا تر ډيره ناست وو زه آمنه او کامران سره يوې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواته شو نورزیه ویده شوې وه پلار خاله او رحیمي کاکا هم خپلې کیسې کولې رحیمي کاکا پلار ته ویل چې دا کور خرڅ کړه په کابل کې یو ښکلی کور واخله نور به نو اسد هم درسره وي پوهنتون به هم وایې خپله به هم هلته کار کوې په کابل کې کار ډیر دی خو پلار ورسره نه منله.

آمنې له ما پوښتنې کولې، کله په درس کې کله هم د ملګرو او ښوونځي په اړه ما هم ترې پوښتنې کولې. نرمه لهجه خوږې خبرې یې زما په ذهن کې پاتې کېدې ډیره شببه سره وغږیدو ما ورته ویل چې کومه پوهنځۍ وایې هغې ویل چې غواړي ډاکټره شي خو زما له ډاکټرۍ ښه نه راتلل ما غوښتل چې حقوق ولولم له سیاست سره مې جوړه وه. آمنې وخندل

- ښه غواړې څارنوال صاحب شې؟

- هو نو ته غواړې چې ډاکټره صاحبه شې؟

دواړو وخندل، کامران ویل چې غواړي انجنیر شي خو آمنې ورته وخندل.

- ورکه انجنیر مه کیږه شرم دی خلک به څه وایي چې درې خویندې ډاکټرانې دي پلار ډاکټر دی او یو زوی غواړي انجنیر شي.

شپه عجیبه تیره شوه، ډیره ښه شپه زړه مې غوښتل چې ویده نه شو او ترسهاره له آمنې سره مجلس وکړم، زه ورته د ابراهیم ادهم کیسې وکړم او هغه هم راته چوپ ناسته وي سترګو ته مې ګوري او موسکه وي.

سباته جمعه وه زړه مې ښه وو ګوندې آمنه ټوله ورځ له موږ کره وي زړه مې غوښتل چې سبا هم پاتې شي... خو چې چای مو وڅښلو نو رحیمي کاکا ویل چې نور نو ځي. زه ډیر خپه وم خاله ته مې وکتل هغه هم راوړاندې شوه او په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- خاله پاتې شئ خو سبا به لاړ شئ.

- نه قربان باید لاړ شو زرلبنت یواځې پاتې ده د تره کره یې ده نن باید ورشو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خیر دی مازیګر لاړ شئ.
- نه بیا به ګورو یوه بله ورځ بیا راځو.
نور نو کرار کرار ووتل، په موټر کې سپاره شول. آمنې ته ډیره راته لاس خوځاوه چې موټر له سترګو پنا کېده آمنه مې زړه راننوته لا خوږه کېده او راباندې ګرانېده.
بېرته راغلم کور ته له پلار سره اوږد وغځېدم پلار اسویلی وکړ او پیاله یې ورنږدې کړه.
- خاله دې خیر یوسي، دا یوچای یې دم کړ هم توره یې وکړه.
- خاله ښه ښځه ده.
- ولا رحیمي هم بد سړی ندی یوائې لږ پیسه دوسته دی.
- خو ته خپله وایې چې سړی باید قانع وي او دا هڅه هم وکړي چې ټول مال ومنال د یوې چړچې نه کړي؟
- نه ډاکټر یې پدې کیسو کې ندی هغه که قانع وای له ما او تا سره به یې لږ څه مرسته کړې وای حد اقل دومره خو یې کولی شو چې ما او تاېې په یوه کور کې اړولي وای ما یو دکان نیولی وای کار مې کولی او تا همراته پوهنتون ویلی.
نور نو د پلار دا سندرې پیل شوې چې ډاکټر ولا مرسته نه کوي او څه څه خو زما په زړه آمنه راننوته او بل ډول یې تسخیر کړی وم. پلار پورته شو یو کتاب یې راواخیست او مخ ته یې ونیو.
- پلاره تاخو دا ډیر وخت کتاب له یاده ویستلی وو، رېښتیا هغه د ابراهیم ادهم د کیسو کتاب چېرته دی؟
- نشته دی اوس.
- همدا په لاس کې خو د نوی کتاب دی؟
- دا فارسي دی، هغه په پښتو دی.
- ښه خو دا راکړه.
- ته ولې خپل کتابونه نه لولې؟
- نه یوځل دا له نظره تیروم بیرته یې درکوم.
پلار ماته کتاب ونیو نور یې په ځان څادر راکش کړ او سترګه یې پټه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ببرته سره وخوځېده سر يې را پورته کړ.

- وهلکه بې د ابراهيم ادهم له کيسو نورې هم ښې کيسې شته غواړې درته ويې لولم ؟

- نه دومره ندي ښې.

- نو غوږ شه يوه په زړه پورې کيسه درته ولولم ، دا تر دې ډاکټره رايادة شوه چې دومره سترې خبرې يې کولې.

وايي په يو ځای کې يوه زړه ښځه وه چې په دښته کې يې مالونه څرول ، هره ورځ به چې د باچا کاروان تيريده هغه به ورته ولاړه وه او د باچا احترام به يې کاوه ، بله ورځ په يوه غو نډۍ ولاړه ده د پاچا کاروان چې يې وليده نو لاندې يې ورته راغږ کړل.

- هی ! دا پاچا ته خو مې يو عرض حتماً ورسوئ.

وايي هغه ساتونکي حيران شوي دي چې دغه ښځه خو به هره ورځ د پاچا د احترام لپاره وه او کله به يې ژړل او کله به يې خاورو کې پښې غځولې وې د پاچا ستاينه به يې کوله ولې داسې په غرور سره خبرې کوي ؟

- وايه ورته وبه يې رسوو

- نه نن مهمه خبره ده ، حتماً به يې ورته رسوئ.

- ښه په دواړو سترګو وايه کنه.

- ورته ووايه چې زما زوی ځوان دی دا لور به دې ورته واده نکړې ؟

وايي ساتونکي سخت حيران شول چې دا ښځه څومره بد له شوې ده داسې په کبر کبر کې خبرې کوي ؟ وايي چې دا خبره تر پاچا پورې ورسېده ، پاچا وايي موسک شو او امر يې وکړ چې ور شئ په کوم ځای چې دا ښځه ناسته وه هغه ځای وپلټئ. وايي چې کله يې هغه ځای وپلټلو ترې لاندې خزانه وه.

- ښه.

- خونوره نو کيسه همدومره وه ، دا غټې غټې خبرې دنيا په خلکو کوي همدوره بس.

- نو دې څه فايده وکړه ، ولا بابا سخت مې د خزانې د کيسو سره لګي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې دې نه دي په ياد ؟

- په ياد مې دي.

- خو يوه بله راته ووايه.

- سمه ده د بېګا برخه هم خلاصه شوه او په دې شرط چې ته به هم را ته يوه کيسه لولې.

- سمه ده.

- نو وايي چې يو کس وو ډېره ارزو يې درلوده چې خزانه ومومي او پيسه داره شي د ورځې به هم ورسره همدا چرت وو او د شپې به هم ورسره همدا چرت وو ، يوه شپه يې خوب وليده چې يو کس ورته وايي چې زه مامور شوی يم چې تا ته خزانه وښييم سړی ډير خوشحاله شوی دی نو وايي چې هغه کس ورته وويل چې غشی او ليندۍ درسره واخله هغه پورې غونډۍ ته لاړ شه غشی په ليندۍ کې کېږده او خوشی يې کړه چې هر ځای وغورځېده نو هلته به خزانه وي سړی ډير خوشحاله شوی دی سبا ته غونډۍ ته تللی دی غشی يې په ليندۍ کې ايښی دی کش کړې ده او غشی يې خوشی کړی دی غشی وړاندې يو ځای لګېدلی دی سړی ورغلی دی په ډيره ليوالتيا يې هغه ځای پلټلی دی خو هيڅ يې هم ندي ميندلي ، څو څو ځله يې يوې او بلې خواته غشی ويشتی دی او هغه ځايونه يې پلټلي دي خو څه يې ندي ميندلي ډيره غوسه ورغلې ده. بېګا يې بيا هغه سړی په خوب ليدلی دی په غوسه کې يې ورته ويلي دي چې ولې دې غلط ادرس راکړی وو ، هغه کس ورته ويلي وو چې ما غلط ادرس نه وو درکړی دا پروسه دې غلطه پرمخ بېولې ده. غشی په ليندۍ کې کېږده ، ليندۍ بې له دې چې کش کړې نو غشی پرېږده چې غشی هر ځای ولګېده نو خزانه هماغلته ده. سړی سبا بيا له کلنګ ، بېلچې او غشي او ليندۍ سره د غونډۍ سرته ختلی دی. غشی يې په ليندۍ کې ايښی دی او بې لدې چې کش يې کړي نو پرې ايښی يې دی غشی يې په خپلو پښو کې غورځېدلی دی ، ژر ژر يې هغه ځای پلټلی دی که ګوري چې خزانه هماغلته ده. سړي له ځانه سره سر ښورولی دی او ويلي يې دي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې داسې تر پښو لاندې وو غشي ته ضرورت څه وو.
هې هې نو داسې غورې دي، ته هم خويشتنداره اوسه...
- ښه سمه ده، ښه کيسه وه بده نه وه.
- نوبت دې دی.
- زما يوه په ياد ده که دې نه وي اورېدلې.
- ته وايه.
- وايي چې د عبدالملک بن مروان په وخت کې يو جنګي سردار وو چې ډېر شتمن هم وو يوه ورځ ورته عبدالملک بن مروان حکم وکړ چې له پوځونو سره لاړ شي او په روم کې وجنګېږي، سردار يې هم مني بيا ورځي د يو سوداګر زوی ته چې ښه نيک خويه او صالح ځوان دی هغه ته وايي چې زه د روم جنګ ته ځم، زه خپل مالونه تاته امانت سپارم که زه راغلم نو زما مالونه به راته وسپارې او که رانغلم نو لس برخې يې ستا او پاتې به مې خپل اولاد ته ورکړې او بې لدې چې ترې کوم سند واخلي مخ په روم لاړ. وايي چې دغه سردار هم په جنګ کې ووژل شو، مودې تيرېدې د دغه سردار اولاد بې پيسو شول او تصميم يې ونيو چې عبدالملک بن مروان ته د پيسو يو غوښتنليک وليکي، کله چې دغه غوښتنليک پاچا ته ورسېده هغه ووېل چې څوک چې ووژل شي د هغه نور معاش هم پرې کېږي دا سردار ډېر پخوا وژل شوی دی. له بلې خوا د سوداګر پلار هم پدې قضيه خبر شو زوی ته يې ووېل چې اوس خو هغه سردار وژل شوی دی دا پيسې ماته راکړه زه اوس څه پيسې په لاس کې نلرم خو زوی يې ورته ويلي دي چې سر به درکړم مګر دا امانت به درنکړم. لنډه يې دا چې بله ورځ د سوداګر زوی د سردار د کورنۍ له وضعې خبرېږي نو زامن يې راغواړي او ورته ټوله کيسه کوي بيا ورته وايي چې که ترې لس برخې راکوئ هم خپله خوښه موده که يې نه راکوئ هم خپل مال مو دی زه پرې کوم کار نلرم. وايي چې زامنو يې لسمه برخه ورکړه او نورې پيسې يې يوورې. بله ورځ پاچا دد غه سردار د زامنو د حال پوښتنه کوي څوک ورته وايي چې دهغوی وضعه اوس ډېره ښه شوې ده نو

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالملک بن مروان حکم کوي چې دا هلکان راولی تر څو ترې دا پوښتنه وکړم چې په لږ وخت کې يې دا دومره پيسې له کومه کړې هغوی خو ماته غوښتنلیک لیکلی وو. وايي چې د دغه سردار زامنو ورته ټوله کیسه وکړه عبدالملک بن مروان د سوداګر زوی چې اوس غریب شوی هم وو راوغوښت او د ټولې پاچاهۍ د خزانې مشر يې مقرر کړ وايي چې دومره شتمن شو چې په بغداد څه چې په ټولو نږدې ټاټوبو کې ترې شتمن او معتبر سړی نه وو دا ددې لپاره چې په امانت کې يې خیانت نه وو کړی. ته هم پلاره په امانت ټینګ اوسه.
دواړو وخندل نور نو پلار بیا په سر څادر راکش کړ او کرار ویده شو ماته هم خوب راغی ویده شوم خو له آمنې سره ناست وم او سره خندل مو.

لسم څپرکی

له مینې د پلار خبرېدا:

بس نور ورځ په ورځ سره حیرانېدم، له يوې خوا به مې زړه غوښتل چې آمنه مې لېدلې وای له بلې خوا مې له پلاره زړه نه کېده، له بلې خوا مې په ازموينو هم چندان باور نه درلود، خدای خبر چې پوهنتون او ازموينې به څرنګه شي؟ بس په همدې سوچونو کې به ښونځي ته لاړم او په همدې سوچونو کې به بیرته راغلم.
یوه ورځ په دکان کې له پلار سره په کار اخته وم، سوچ مې په آمنه کې وو له هغې سره په خبرو لګیا وم دهغې مخ ته مې کتل او زړه مې غوښتل چې ورسره یوائې وم، کله هغه راته وژاړي کله ورته زه وژاړم، له ځانه سره به مې فکر شو عجیب لیوني خیالو نه دي؟ په همدې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرونو کې وم چې پلار په شا وټپولم.
- وهلکه عاشق یې که څه بلا وایم چې ازمویني د څرنګه شوې ؟
- نورې تمامې دي ، سبا نه بله ورځ د قرآن کریم او حدیث شریف ازموینه ده نور نو تمام.
- ښه ولا ښه شو نور نو خوبو نه ریښتیا کېدو ته نږدې دي هه سبا بله ورځ به مې زوی ډاکټر صاحب وي به به به.
- نه ، بابایو څه شی مې په زړه کې دي درته ویې وایم ؟
- وایه کنه.
- زړه مې نه غواړي چې پوهنتون ته لاړ شم ،یعني فکر کوم چې پوهنتون به ونه شم ویلی.
پلار وخندل قلم یې د غوږ له شا څخه را واخیست او په چو کاټ یې سترګه پټه کړه بیا موسک شو ماته یې وکتل.
- ګوره زویه ته نن هغه څوک یې چې پرون یې دې فکر کاوه او سبا به هغه څوک وې چې نن یې فکر کوې پس فکر وکړه چې ویلی یې شې نو ویلی یې هم شې.
پلار عجبه درنه خبره وکړه ، همداسې مې بس په ذهن کې په شور او تاندې پاتې شوه بیا یې په مخ وټپولم او سترګه یې راته ووهله.
- زویه هر څه ته چې غواړې ورسېږې عاشقانه هڅه وکړه ، هڅه له تا رسېدل یې په خدای دي ته هڅه کوه او دزړه له تله هڅه کوه هله به یې نتیجې ګورې بې نتیجې نه پاتې کیږې.
- خو تابه هم هڅه کړې وه اوس به مو ولې په کابل کې کور نه درلودلای.
- ګوره بچک دوه مسئلې دي یو دا چې دا د طبیعت قانون ندی چې ټول خلک شتمن وي او په کابل کې دې کورونه ولري ، دوهم دا چې شهید سردار محمدداوود خان ویلي دي: تصمیم شرط اول موفقیت است. بچک چې تصمیم ونیسې بیا عاشقانه هڅه وکړې او د میړې هوډ ولرې په هیڅ میدان کې به ماته ونه خورې ، که غواړې چې ترکاڼ شې که غواړې چې ستر سوداګر یا هم پاچا نو که هڅه وکړې نو ښایي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ورسیږي که ونه رسیږي مزه یې حتماً ګوري ور ته نږدې خو به شي.
- ولا که داسې آسانه وي نو خدای مې دې یو بل هدف ته هم ورسوي.
- لکه کوم ؟
- هغه نو تا ته نه وایم.
- بچک په ژوند کې له مور او پلار پرته تر ټولو ښه ، د ډاډ وړ او ګټور محرم بل نشته ، ما لوی کړی یې بچک د کونې په رګونو دې پوهیږم. دوا ړو وخندل ، بیا را ته څیر شو.
- ښه نو هزاره ده ، پښتنه ده تاجکه ده او که کومه جټه مټه ده ؟
ما وخندل یو ځل مې ځان پرې تیراوه ، خو بیا مې فکر شو دا مې دوهم ځل وو چې پلار ته دروغ وایم یو بل ځل مې هم ورته دروغ ویلي وو له ځانه سره مې په خپله تصمیم نیولی وو بیا مې له ځا نه سره قسم کړی وو چې هیڅ څه به مې له پلاره پټ نه وي ، خودا مسئله ډیره راته خجالتوونکې وه.
- نشم ویلی.
- ښه ښه پوه شوم.
- نو څوک ده ؟
- هه دا خو نو معلومه شوه چې څوک خو شته دي ؟ای شیطانه.
- نه نشته دي ما بل څه یادول.
- پوه شوم پوه شوم ، ګوره زویه ! ته اوس غټ سړی یې په خپله په خپل کار ښه پوهیږې ، دخپل ځان لپاره به نور پخپله تصمیم نیسې ، په ژوند کې څو شیزونه ډیر قوي وي چې یوه یې هم د سکس قوه ده ، زویه دا دهر انسان اړتیا ده ولې هیڅکله هم لنډه ځمکه مه وینه ، اوږد فکر کوه اوږده راتلونکې په نظر کې نیسه ته دوه ورځې ژوند نه کوې او نه هم د یوې یا څو شیبو خندا لپاره پیدا شوی یې ، پس پدې اړه به هم یوه ورځ تصمیم نیسې خو داسې تصمیم ونیسه چې د عمر تر پایه پرې ډاډه وې.
د پلار خبرې راته یو څه تسکین راکړ نو مې جرآت پیدا کړ.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو درته ووايم ؟
- نه زه يې پيژنم.
- څوک ده ؟
- د خاله لور دې ؟
- هو
پلار څه شيبه په فکر کې وو ، نور يې نو ساعت ته وکتل.
- درځه دا اوږده فکرونه دي ، دداسې مسئلو په اړه هيڅکله هم په لږ وخت کې تصميم مه نيسه او ټينګار هم پرې مه کوه چې د نورو لومړيتوبونو مخه دې نيسي.
دکان مو بند کړ ، مخ په کور روان شولو ، پلار ترمخ وو زه له شانه ، فکر مې سره ګډوډ وو هرڅه مې پلار ته ويلي وو خو دا سوچونه مې هغه ته نشو ويلی چې څرنګه پوهنتون ته لاړ شم او څرنګه هغه يوائې پريږدم ؟
په لارې مې ترې د ابراهيم ادهم کيسه وغوښته ، پلار راته وکتل او موسک شو.
- ياره تاخو بيخي زه د ابراهيم ادهم د کيسو ګنج وليدم ولا ختمې شوې نورې مې ندي په ياد.
- خير دی هره ورځ داسې وايې بيا يوه ياد ته درځي.
- نور نو ته هم د فکر کولو يې ، دلوستلو يې او دذده کولو يې يوه به راته ته وايې يوه زه.
- سمه ده.
- نو پس صبر چې زه يوه را په ياد کړم... هه وايي چې ابراهيم اد هم عادل او مهربانه پاچا وو چې ډير کله به د خپل رعيت د حال معلومولو لپاره په بدلو جامو کې ښار ته تللو او د خلکو حال به يې له نږدې کتلو.
يوه ورځ په بدله قواره په يوه تنګه کوڅه کې تيريده چې په کوڅه کې يې په يو پنځه کلن ماشوم سترګې ونښتې چې يو زوړ کميس يې اغوستی وو په خاورو کې ناست وو کله به يې ژړل او کله به يې خندل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، کله به يې خاورې په وړو موټو کې راپورته کړې او په سر به يې وشيندلې. دې صحنې ابراهيم ادهم ته خوند ورکړ او څو دقيقې ورته ودرېده.
ډيره شېبه ورته حيران ولاړ وو له ځانه سره يې وو يل: ياخدايه ! دا څه اسرار دي چې زه يې له دغه واړه ماشومه وينم ، کله ژاړي او کله هم له ځانه سره خاندي ؟ بيا يې نيت وکړ چې ورنږدې شي او پو ښتنه يې وکړي. له اس څخه ښکته شو او ماشوم ته ورغی. چې په دې شېبه کې ماشوم بيا په ژړا پيل وکړ او ابراهيم اد هم ترې پوښتنه وکړه چې ولې کله ژاړې او کله خاندې ؟
هغه پنځه کلن ماشوم يې په مخ لاس راکش کړ او له اوښکو په ډ کو سترګو کې ابراهيم ادهم ته وکتل او ويې ويل: اې سلطان ابراهيم ادهمه ! زه خو ددې لپاره خاندم چې زما او ستا روح د اسرارو په نړۍ کې سره نږدې وو چې تا له ځانه سره وويل چې زه دغه ماشوم ته سلام ورکړم او کنه ؟
سلطان ابراهيم ادهم خپل شاوخوا ته وکتل چې په کوڅه کې له هغه او ماشوم پرته بل څوک نه وو بيا يې وويل: ګلـه تـه څـه پوهيږې ؟ چې زه ابراهيم ادهم يم ؟
ماشوم بيا وخندل او ويې ويل: اې پاچا زه په همدې خاطر خاندم چې وايې څرنګه دې وپيژندلم ؟ دا دخدای اسرار دي چې زه پو هيږم او ته نه. ابراهيم ادهم وويل: ښه نو دا ژاړې بيا ولې ؟ ماشوم ځواب ورکړ: اې ابراهيم ادهمه ! کله چې زما مور د پخلي لپاره اور بلوي نو لومړی واړه واړه لرګي راټولوي بيا پرې ستر لرګي ږدي او بيا اور ورته کوي کله چې واړه لرګي اور واخلي نو وروسته بيا ستر لرګي هم سوځي اوس زه ويريږم چې خدای ناخواسته زموږ وړو له لاسه غټان ونه سوځي او په همدې خاطر هم ژاړم.
ابراهيم ادهم بيا پوښتنه وکړه: نو دا خاورې ولې په سر شيندې ؟
ماشوم ځواب ورکړ چې اې سلطانه ! زه ددې لپاره خاورې په خپل سر شيندم چې ددې وړتيا او لياقت نه لرم چې په هغې له پاسه پښې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږدم او وګرځم نو له همدې کبله يې په سرا چوم. ويل کيږي چې دا ماشوم حضرت امام مالک رض وو.
پلار راته وکتل او موسک شو.
- څه ورک شه نور دې نو ستړی کړم اوس به نو ديګ هم ته کړې او کالي به هم پريمنځې.
- سمه ده.
- وايه کنه اوس ستا نوبت دی.
- ښه سمه ده خو که د ذده نه وي.
- ښه وايه.
- وايي چې ابراهيم ادهم چې کله پا چايي پرېښوده او مخ د مکې په لوري روان شو نو ډير ځايونه يې مزدوري و کړې، يوځل په يو ځای کې د انارو په يو باغ کې باغبان شو او ځان يې د باغ خاوند ته ور و نه پيژانده. يوه ورځ د باغ خاوند باغ ته ورغلی دی او ابراهيم ادهم ته يې ويلي دي چې ورشه يو ښه شرين انار راوړه، ابراهيم ادهم تللی دی يو انار يې ورته راوړی دی کله چې دباغ خاوند هغه خوړلی دی نو ادهم ته يې ويلي دي چې ورشه شرين راوړه دا شرين نه وو. ابراهيم ادهم بيا تللی دی بل انار يې ورته راوړی دی هغه چې يې خوړلی دی بيا يې ادهم ته ويلي دي چې دا هم شرين نه وو، ته څرنګه باغبان يې چې دومره وخت دې په دې باغ کې هم تير شو تر او سه دې د باغ خواږه او تروش انار ندي پيژندلي ؟ ابراهيم ادهم ورته وويل چې زه باغ ساتم د انارو په مزه نه پوهيږم ځکه چې نه مې ده کتلې. وايي چې دباغ څښتن دا واوريدل نو ويې ويل چې پس ته نو ابراهيم ادهم يې.
- ښه
- خو ختمه شوه.
- دا کيسه له کومه شوې ده ؟
- نو زه څه خبر يم په يو کتاب کې مې لوستې ده.
- دا له ابراهيم ادهمه په خپله نقل شوې ده دا کيسه خپله هغه کړې ده.
- په دې يې نو نه پوهيدم.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پاتې هم لري.
- هغه څرنګه ؟
- لدې ځایه تللی دی بل ځای مزدور شوی دی...
- ښه نو.
- ولاوس مې په وس کې نشته څه ژر کوه دیګ وکړه ، چې کالي هم دواړه پریمینځو.
- ښه سمه ده.

یوولسم څپرکی

پوهنتون ته تګ:

بېګامې له ځانه سره سترګې پټې کړې وې ، ډېره شېبه مې فکر کاوه ، یاخدایه ! زه به سبا څم پوهنتون ته پلار ته به دیګ څوک کوي ؟ بې له ما به څرنګه خوب ورځي ؟ او څرنګه به یې یادېږم ؟ یاخدا یه ! زه دې همداسې پیدا کړی یم بې پلاره به څرنګه خوب راځي ؟څرنګه به بې له پلاره ډوډۍ خورم ؟ او څرنګه به بې له هغه ژوند کوم ؟ درسونه مې هم سخت دي ؟ پلار هم ضعیف دی؟ بس په همدې فکرو نو کې د پلار خواته غځېدلی وم ، چې پلار راډېو بنده کړه او پورته شو.
- زویه کالي دې سم کړل ؟
زما ستونی غریو نیولی وو ، پلار ته مې وکتل او بیا مې وړا ندې دستکول ته وکتل.
- هو.
- ښه نو اسدجان د مسافرۍ شو ، خدایه ! څومره لوی یې دا زما ارزو وه چې یوه ورځ وګورم زوی مې پخپله چېرته ځي پخپله ځان ته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوي او په خپله د خپل ژوند او راتلونکي فکر کوي. بچک دا ډیر لوی ویاړ دی ته نور غټ شوی یې.

- خو ماته سخته ښکاري.

- لیونکه، تر قیامته به دې د پلار په خوا کې وې؟ دا انسانان ټول همداسې دي، دا قانون دی، ته تر اوسه لدې قانونه بې خبره پاتې یې؟ تر اوسه پدې نه پوهیږې چې هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه؟

پلار موسک شو بیا یې په مخ وټپولم، خو زما فکر خراب وو، له یوې خوا به مې پدې چرت سم شو چې آمنه به ووینم لږ ترلږه یو ځل خو به یې ووینم څومره به راته خوشاله شي. زه به هم ورته ډیرې د ګلو باغې شنې کړم هغه به هم راته غورې وکړي آخر هغه هم خپل مقصد ته ونه رسېده غوښتل یې ډاکټره شي خو خدای خبر چې اوس به نو څه کوي کور به کیني که به څه کوي؟ زه د هغې په ځای ډاکټر کیږم خندا راغله او موسک شوم. پلار راته وروځې کش کړې او ویې خندل.

- چېرته رسیدلی یې؟ ګوره پام کوه دا د ځمکې خلکو ته هم لږلږ ګوره دومره هم تیز مه ځه، دوهمه ګربته، هغه یوه ورځ چرت نیولی وو چې ور ننوتلم نو را پورته شو راته غوسه شو ماویل چې څه خبره ده ویل یې چې نور یې نو د جرمني د الوتکې ټیکټ کړی وو او مخ په جرمني روانېده چې زه یې مزاحم شوم.

پلار ډیره شېبه تسکین را کړ، په کابل خو زه بلد وم، خو بیا یې هم ډیرې لارې ګودرې راته وښودې زه ډیر ورته شله وم چې هغه هم راسره لاړ شي خو هغه به ځان په بله کړ سر به یې ګراوه او راته موسک به شو.

- ډاریږې چې ورک به شې؟

- نه څه وړو خو نه یم.

پلار خندا واخیست.

- هو اوس خو نو غټ میړه یې.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماهم وخندل خو اوس نو هغه وختونه تير وو چې په دې خبره به مې ورسره جنګونه کول.

- ګوره زويه چې په خپله لاړ شې دا ښه ده ، زه هم په يو دوه اونيو کې حتماً درباندې ګرځم او بل داچې ته به له خيره نور غټ سړی شوی وې ډاکټر صاحب به وې په ترکانۍ پلار به شرميږې هسې دې ولې آبرو ورم.

ماته غوسه راغله خو بيا مې همداسې وخت له ځانه سره انځور کړ خو بيا مې له ځانه سره وويل چې يوځل سړی له يو چا پيدا کيږي هغه يې لويوي بيا يې په قواره وشرميږي دا به هسې معنی لري لکه چې پخپل خلقت شرميږي دا به نو څومره پست انسان وي ؟.

ټوله شپه مې رنګ رنګ خوبونه ليدل ، سبا مې دستکول راواخيسته ، پلار هم راسره را روان شو ، په لارې يې راته نور هم ډير نصيحتونه وکړل ، دخدای زور پيسې يې هم په جيب کې راواچو لې بيا يې را ته وويل.

- زويه باور وکړه چې راباندې ګران يې ، خو ته هم زما لپاره په خپلو درسونو کې کوښښ وکړه چې هرڅومره پيسې دې په کار بدلې حال رااستوه زه يې درته استوم چې هيڅکله هم له ډاکټرخيلو پيسې ونه غواړې هرڅه درته زه اخلم.

رنګارنګ فکرونه راسره وو ، له يوې خوا خوښي ، له بلې خوا له پلاره خدای پاماني ډير عجيب حالت وو ، پلار ته مې وکتل او موسک شوم پلار هم وروځې کش کړې په سر مې يې لاس راتير کړ.

- وايه زويه هيڅ خبره په زړه کې مه ساته بيا ژوبليږي.

ما وخندل عجبې خبرې به يې کولې هرډول حالت به يې له سړي په يو يادوه خبرو کې ليرې کاوه کله کله به مې له ځانه سره ويل چې زما پلار يواځې خدای د زوی د روزلو لپاره پيدا کړی دی ، آخر بيخي جادوګر پلار دی.

- پلاره خير دی پوهيږم چې حوصله درسره نشته خو دا يوه غوښتنه يواځې يوه غوښتنه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وایه بچک ته سراسر غوښتنه یې.
- یوه د ابراهیم...
- په دواړو سترګو بچک تیاری نیسه چې دا یې یوڅه سخته ده باید ټوله دې په یاد وي.
- سمه ده.
- غوږ شه.
- غوږ یم.
- وایي چې ابراهیم ادهم ناست وو یوکس ورته راغی او ورته ویې ویل چې اې شیخه ما په خپل ځان ډیر زیات ظلم کړی دی ماته داسې یوه خبره وکړه چې لکه امام یې له ځانه سره ګرځوم. ابراهیم ادهم ورته وویل: که له مانه دا شپږ خویونه یاد کړې نو بیا به در ته هیڅ هم زیان ونه رسوي.
لومړی: داچې ګناه وکړې نو دخدای روزي مه خوره. هغه کس وویل چې دا نو څرنګه ممکنه ده څه شی چې په عالم کې دي ټول دهغه ښتن دي نو زه به داسې څه د خوراک لپاره له کومه کړم چې هغه نه وي پیدا کړي؟ ابراهیم ادهم ورته وویل چې پس دابه نو ښه وي چې هم یې رزق خورې او هم یې له قوانینو سرغړونه کوې او ګناه کوې؟
دوهم: داچې ګناه وکړې نو دخدای له ملکه بهر شه. سړي وویل چې دا خو ډیره سخته ده شرق او غرب هرځای چې فکر کوې دهغه ملک دی نو چیرته لاړ شم؟ ابراهیم ادهم ورته وویل پس نو دابه ښه وي چې دهغه په ملک کې اوسې او ګناهکار اوسې؟
دریم: داچې ګناه کوې نو داسې ځای یې وکړه چې خدای دې ونه ویني. هغه کس ورته وویل چې دا کله ممکنه ده چې یو کار وکړم او له خدایه پټ وي له هغه چا چې عالم غیب السموات ولارض دی. ابراهیم ادهم وویل نو ستا په نظر دا ښه خبره ده چې دهغه رزق خورې په ملک کې یې اوسې او له هغه ونه شرمیږې او ګناه وکړې؟
څلورم داچې کله درته ملک الملک ستاد روح اخیستو له راغی نو ورته ووایه چې ماته وخت راکړه ترڅو توبه وکړم. هغه سړي وویل چې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به هیڅکله له مادا قبول نکړي. ا براهیم ادهم وویل چې پس ته چې نشې کولای چې مللک الملک دیوې شېبې لپاره له ځانه لیرې کړې نو پس وړاندې لدې چې راشي نو توبه وکړه.

پنځم دا چې کله درته نکیر او منکر راشي دواړه له ځانه لیرې کړه هغه سړي وویل چې هیڅکله به زه دا سې کار ونه کړای شم، ا براهیم ادهم وویل پس دهغوی ځوابونه ورته چمتو کړه.

شپږم دا چې کله له قیامته ورسته فرمان راشي چې ګنهګاران بوځئ دوژخ ته، ته ورسره مه ځه هغه سړي وویل چې آیا شونې به وي چې زه په پرښتو غالب شم؟ ابراهیم وویل چې پس ټوله کیسه همدا سې ده لکه دا ودې چې ویل. وايي چې هغه کس توبه وکړه او شپږ کلونه په توبه کې وو ترڅو یې له دنیا سترګې پټې کړې.

پلار ماته وکتل، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې، لاس مې یې ورونیو او په لاس کې یې تخته کړ.

- زویه هر کار چې کوې نو معنویت له یاده مه باسه، دین ته پوره پام کوه، له هرډول اضطرابه به خلاص وې په ځان به متکي وې او تل به ډاډه وې.

پلار بس چې ځومره غږېده خبرې یې اغیزناکې کېدلې، نور نو د موټرو اډې ته رارسېدلي وو، په تندي یې ښکل کړم او نور رانه روان شو.

کله چې یې راته شا شوه په اهمیت یې پوه شوم، پلار پلار... پلار پلار. عجیبه کلمه ده؟ ځومره رازونه پکې نغښتي دي؟ خو حیف چې په اهمیت یې نه پوهېږم.

نور مې نو په موټر کې د پلار په کیسه فکر کاوه او آمنه مې جګه سترګو ته ولاړه وه فکر کولو ته یې نه پرېښودم له بلې خوا مې پوهنتون په نظر کې وو او کله کله خو به مې نور نور څیزونه هم یاد ته راتلل، له ځانه سره مې وویل چې په ځوکلونو کې مسئولیتونه ځومره ډېر شول، باید فکر وکړم. باید فکر وکړم، په دې سږ کال کې مې مسئولیتونه ځومره ډېر شوي دي؟ خدای خبر که خدای موږ ته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې قوي ذهن نه وای راکړئ نو دوه کاله ورسته خو به مې سر چاودېدلی وای.
لدې سره زمونږ د یوې ښوونکې خبره رایاده شوه ، په ټولګي کې یې سترګې ګرځولې ماته یې سترګې ونیوې.
- اسد جان دافغانستان د سلو ولسوالیو نومونه به یاد کړې.
ما وخندل.
- مګر د انسان ذهن څومره قوي دی ؟
- ډیر قوي دی ډیر قوی دی ، افلاطون دخپل ذهن په سلو کې له پنځه ویشت برخو استفاده کړې وه پاتې یې همداسې بې کاره پروت وو.
اوس مې یې دا خبره سمه نه یادېده چې هغې افلا طون وښود که بل څوک بس په همدې فکرونو کې وم له ورکتو به نیو لې د ښوونځې ، دکان او هر ځای یوه یوه صحنه مې له سترګو تېرېده ، له ځانه سره مې وویل چې عجیب دی د دنیا قانون هم ، که پخوا نې نه وای اوس به مونږ څرنګه ژوند کولو ، ګوره دا دپخوانو تجربې دي چې نن مونږ پرې تر دغه ځایه راسېدلي یو. ښه کارونه یې تکراروو او نورې ښېګڼې پرې مومو او له بدو یې ځان ساتو ترڅو له ډیرو بدو ځان وساتو. نور مې نو پلار سترګو ته ودرېده د هغه یوه یوه خبره مې له ذهنه تېرېده ، بیا مې آمنه یاده شوه او همدسې مې ذهن سرګردانه ګرځېده او دسترې ژوند په ګرم ښار یې وزرونه خلاص کړي وو ماهم ورسره ددغه ښار ګرمې سندرې ته غوږ کیښود او کرار کرار مې سترګې سره ورغلې وې چې یو سوالګر مې د فکر نړۍ سره وخوځوله ، سترګې مې ورپورته کړې چې سوالګر ځیر ځیر راته وکتل سخت ترې ووېرېدم یو خو عجیب جامې هم وې بل یې بل رنګ کتل ډیر ترې وډار شولم ، د پلار کیسه مې رایاده شوه هغې نور هم وویرولم.
پلار کیسه کوله وایې یو پاچا وو ډیره دبدبه یې درلوده ، ډیر ظالم او بې رحمه پاچا هم وو ، یوه ورځ یې تصمیم ونیو چې په یوه میله له ښاره بهر ووځي ، ښه تیاری یې ونیو ، د خدای زور اسونه او شان او شوکت یې ورسره برابر کړل په ډیره خوښۍ له ښاره مخ په بهر روان

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ، کله چې له ښاره وتلو نو په لاره کې يو سوالګر ورته ودرېده ،
لاس يې ورته وخوځاوه او ورته ويل يې چې صبر وکړه پاچا په ډير کبر
کې ورته ودرېده.
- څه دي ؟
- په غوږ کې يې درته وايم.
وايي پاچا ته ډيره غوسه ورغله بيا يې په ډير غرور غوږ ورنږدې کړ.
- وايه.
هغه سوالګر يې وايي کرار په غوږ کې ورويل.
- زه عزاريل يم غواړم چې روح د واخلم.
وايي چې پاچا يو ځل بيا ورته وکتل ، په چرت کې شو بيا يې ځير ځير
ورته وکتل ، نور يې ورته په زاريو پيل وکړ.
- دومره مجال راکړه چې بيرته کور ته لاړ شم ، اولادونه مې ووينم او
دوه رکعته لمونځ وکړم.
وايي سوالګر ورته وويل.
- نه ماته امر شوی دی.
پاچا چې ورته هرڅومره زاری وکړې خو هغه سړي ونه منله ، وايي
ځای په ځای يې تري روح واخيست او له اس څخه راوغورځېده او
سوالګر له سترګو پنا شو.
په همدې چرتونو کې وم ، سوالګر ته مې نيغې سترګې نيولې وې ،
خو هغه موسک شو له ما تير شو بل ته يې لاس ونيو . ما سترګې پټې
کړې ، خولې رابانديې ماتې شوې وې ، عجيبه وورېدم بيا راته د
ابراهيم ادهم قيصه ياده شوه چې بايد هيڅکله هم خدای سړی هير نه
کړي ، ځکه نه ملک الملک له ځانه شړلی شو ، نه مو هم له نيکر او
منکر سره زور رسي نه هم په قيامت کې د دوزخ له عذابه ځان ژغورلی
شو ، څه ښه وخت دی دتوبې لپاره څه ښه فرصت دی ، بس همداسې
مې په چرتونو کې سترګه پټه شوې وه .

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوولسم څپرکی

پوهنتون

بس چې ورځ تیرېده نو زړه مې تنګېده ، په کوټه کې راسره ملګري به خوشحاله وو ، ښايي هم نوی يې کابل ليدلی وو او چې مازې به له درسه راغلو بهر به ووتل ، د پوهنتون ليليه راته عجيبه ښکارېده ، د سپلو ډوډۍ بېګانۍ نخودي او لوبيا يي ډوډۍ چې وردګ بـه پـرې ماښام ټوقې شروع کړې مګر کتابونه به وغوړېدل ، ځان مې عجيب احساساوه يو اځې خو په عين حال کې به مې داسې احساس کاوه لکه چې د ټول هيواد کورنۍ مې راسره دي خو يو اځې پلار به مې چې ياد شو نو هر څه به مې له ياده ووتل ، چې کوټې ته به راغلم نو ديګو نه به مې چې پريمنځل ، کار به مې چې کاوه او بيا به چې ويده کېدم پـلار به مې نيغ سترګو ته ودرېده ، دهغه ښکلې خبرې ښکلې کيسې او ښکلي نصيحتونه.
په تخت ناست وم کتاب مې په لاس کې وو ، چرت مې ګډوډ وو يو وردګ ملګرى مې راننوت ، تل به يې خوله له خندا ډکه وه ، اوږده نرۍ لوړه قواره يې ډيره په زړه پورې وه ، موږ به ډا کټر زړګی با له او تل به مو پرې ټوقې کولې ، خو دهغه له ټوقو به مو پنا غوښته چې يوځل به يې په ټوقو شروع وکړه بيا به نو د چا پلار هم ترې نشو خلاصېدی.
لوښي يې پريمنځلي وو ، په ميز يې کيښودل ، لاسونه يې په دستمال وچ کړل ، هينداره يې مخ ته ونيوه او په ږمنځ پسې يې هغه خوا دې خوا کتل بيا يې شوخي پيل کړه.
- وهلکه ، رنځوره ، ناروغه په زړه ويشتله غزني چيه راځه بهرلاړ شو لږ سترګې به خوږې کړو دا دکابل نجونې دې انتظار کوي وآيي چې په کوټه ننوتلی دی راودې وځي يادېږي مو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډاکټر زړګی وروځي هغه يې بس دی.
- نه زړګی نو د څه شي دی ، دغزني چي غونډې قوارې چې نجونې يې سلامی، ته کتار ولاړې وې نه راوځي او زړګی ورو باسئ ظالمانو په دا ښو مغزونو .. پورته پورته غزني چيه نن به راباندې ځان ووهي.
- پرې مې ږده وروړک مې يې اعصاب مې ګډوډ دي درسونه خو دې خپله وليدل ؟
- بلا پدې درسونو پسې کړې پورته وايم چې حوصله نوره نشته که نه وي ګوره بيا خو نو پوهيږې.
زړګی ډير مسلمان ځوان وو ، تل به يې د قران تلاوت کاوه ، يو لمونځ يې بې جمعې نه کاوه خو په عين حال کې دهغه خبره سخت د خولې چړپند وو چې څه به يې وويل بس ويل يې. بهر به چې ووتلو نو يابه د کارته پروان ترجوماته لاړو يا به مو د سبلو په مخ کې منډې وکړې او بيرته به سترې سترې کوټې ته راتلو ، هغه په سترګو هسې ښکاريده تابه ويل چې له سره به درسونه نه وايي خو په ټولګي کې يې بيا ثوک دهغه خبره بچو نه وو چې ترې کړت وو هي ، په انګليسي يې رواني خبرې کولې ، عربي خو يې په ټيکه اخيستې وه اردو يې هم کله کله ويله او روسي خو يې نو د سياست په اړخ کې تکيه ګاه وه ډير تکړه ځوان وو ، هغه به ماته ويل
- ډير روی غزني چی يې.
د روي معنی چالاکه ده هغه به هر چاته ويل چې فلانی روی دی.
خلاصه په زور يې ورسره بهر وايستلم ، خو زما چکر ته زړه نه کيده درې مياشتې مې پلار نه وو ليدلی وو ، يوه مياشت وړاندې د خاله دوی کره لاړم آمنه مې وليدله ، ريښتيا يې هم راته وژړل له ډيرې خوښۍ يې وژړل بيا پټه بلې کوټې ته لاړه ، ډاکټر راته ويل چې پلار راته ليک استولی دی ، پلار په ليک کې ډير څيزونه راته ليکلي وو ، ټولې يې ښکلې کلمې ليکلې وې ، دهغه خط ډير ړنګ بنګ خط وو ، يوائې يې يوڅو ټکي ښه ذده وو ، چوکاټ ، ته دري ، څنګ دري ، پله ، سردري ، کچالک او داسې نور چې هغه به يې د خپل کار لپاره

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زړه ښيرې خيرې کتابچه کې نوټ کول.
مازيګر مې زړه تنګ وو ، راغلم کتابونه مې راواخيستل ، آمنې مې له هرڅه غيږه چاپيره کړې وه ، د شپې مې هم دهغې سترګې په خوب لېدلې دورځې مې هم دهغې خبرې ، کتل او حرکات له نظره تېرېدل.
په تخت اوږد غځېدلی وم چې ډاکټر زړګی راننوت ، له خوښۍ يې پورته پورته ټوپونه وهل.
- ښه بالاخره ماهم ولید ، یاخدایه ته یې ورته وساتې دواړه څو مره یو بل ته ورته دي څومره ښه دي وای وای.
- څه خبره ده وه وردګه ولې دې بیا اډونو بخار کړی دی ؟
- پرېږده دا خبرې ، زیری به مې څه شی وي ؟
- د څه شي زیری ؟
- ووایه زیری به مې څه شی وي ؟
- ښه خو چې څه دغوښتل کنه ووایه ؟
- د ابراهیم ادهم سیوری راغلی دی.
- هې ؟ ریښتیا وایې ؟
- ولا باالله.
بس راټوپ مې کړل ، یاخدایه ! دا څرنګه شببه ده ؟ ډاکټر زړګي زما ټولې کیسې اورېدلې وې هغه به زما پلار د ابراهیم ادهم سیوری با له کله کله به یې ماته هم ویل چې د ابراهیم ادهم سیوری. بهر راووتلم که ګورم چې ډاکټر رحیمي د موټر په مخ کې ولاړ دی او په محصلینو کې ګوري.
- سلام.
- سلام سلام جوړ پخیر. بهبهب
ما شاوخوا کتل ، ډېر خپه شوم ، پلار چې نه وي تا په بلاوهم ، وخورې دا ستره خبټه او تنګه دریشي له ځانه سره غوسه راغلـه ، چې له شانه راباندې چا لاس کېښود ور ومې کتل چې پلار وو ، له ډېرې خوښۍ مې ورته وژړل ، ډیره شببه مې په غیږ کې نیولی وو ، او ورته ومې ژړل پلار هم ډیره شببه خپله ژړا سره قابو کوله وروسته یې راته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل.
- ګوره ليوني ته څه په لندن کې خو نه اوسې درې مياشتې کيږي چې نه مې وې ليدلی.
خو زما په دې خبرو سر نه خلاصېده ، ډيره شېبه مې مخامخ ورته وکتل ، هغه پلار نه وو چې په ترکانۍ کې به يې لنډ کميس او ستر پرتوګ اغوستی وو ، هماغه د اختر جامې يې اغوستې وې او توره لنګی يې هم تړلې وه ، ډير ښکلی شوی وو ، خو له قوارې يې مالومېده چې ډير ضعيف شوی وو. ډاکټر راته مخامخ وکتل موسک شو.
- ګوره ورته واړه ته خوار ؟ ورشه انډيوالانو ته ووايه چې نن شپه بل ځای ځې ، ځه ورشه هله بچو.
بس له ډيرې خوښۍ مې داسې منډې راوکړې چې مه يې کوه پوښتنه ، ډاکټر زړګی مې له ډيرې خوښۍ کلک مچې کړ او ورته و مې ويل چې زه نن شپه ځم د خاله دوی کورته مې هغه هم موسک شو څه يې ونه ويل.
ماښام د خاله دوی په کور کې وو ، زه ډيره شېبه د پلار خواته ناست وم ، د پلار نصيحتونو ته مې غوږ نيولی وو ، آمنه هم مخامخ ناسته وه ، خولې ته يې ټيکری نيولی وو موسکه موسکه کېده ، ډيره شېبه مې کله په هغې کې سترګې ګنډلې او کله به د پلار مخ ته ځير وم ، ډاکټر ته نور خوب ورغی هغه اجازه وغوښته او ووتلو ، ما پلار ته کتل ، ورته موسک شوم.
- پلاره د ابراهيم ادهم نوې کيسه دې راته ليکلې او که همداسې يې راته وايې ؟
پلار په زوره وخندل ، د آمنې خندا مې نور هغه دچا خبره د زړه د کوټې تير مات کړ ، خاله هم په خندا له بهره راننوته ، يوځل يې ماته وکتل بيا يې پلار ته وکتل چې له خندا خوشېده او بيا يې آمنې ته وکتل ، آمنې هم ټيکری په خوله ومنډلو او مورته يې وکتل په خندا کې يې ورته وويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- آخې مورې کوچنې پلار پیدا کړی دی د ابراهیم ادهم کیسه ترې غواړي.
خاله هم له خندا شنه شوه، ډیره شېبه ولاړه وه بیا یې چای جوشې ټولې کړې او مخ په بهر ووته، ما آمنې ته وکتل، هغې شاوخوا وکتل بیا یې په پلار کې سترګې وګنډلې چې پلار نسوار توف کاوه هغې سترګه ووهله او موسکه شوه له کوټې ووتله.
نور نو زه او پلار یوا ځې پاتې شو، پلار را ته ډېرې غورې کړې، د کور په اړه د دکان او ترکانۍ په اړه څه کارونه یې چې کړي وو، کوم پورونه چې راختلي وو، کوم پورونه یې چې اوس په خلکو باندې شوي وو، ډیره شېبه راته وغږېده، نور نو د خوب وخت وو، خاله راغله او به یې راوړې نور نو هغه لاړه موږ یې په کوټه کې پرېښودلو، بیا مې پلار ته وکتل او هغه هم راته موسک شو.
- ښه نورې څه غورې دي، کابل در ته څرنګه دی؟
- بس بد ندی.
- سات دې تیر دی کنه؟
- هو ښه یم بس له درسونو سره بوخت یم.
ډیر مې زړه غوښتل چې په خوا کې یې وغځېږم او د اوو ټګانو نکل راته وکړي یا هم د ابراهیم ادهم یوه نوې کیسه راته ولولي خو نور نو له ځانه شرمیدم، غټ میړه یم، غټ میړه یم.
سهار هم پلار ویل چې ځینې ځینې شیزونه اخلي نور نو کور ته روانیږي، زما پرې زړه نه کېده چې ترې خدای پاماني وکړم، سهار یې راته په جیب لاس وواهه بیا یې د خدای زور پیسې راته ونیوې ما پیسو ته وکتل خندا راغله.
- هغه پخوانۍ مې هم لاندې مصرف کړې.
- بد دې کول، کنجوسي مه کوه، کله کله چې بازار ته ځې له همزولو ځان مه ټیټوه، که د ترکانۍ زوی یې خپل شخصیت خو دې جلا دی.
- نه بابا کاشکې د نړۍ ټول انسانان تا غوندې وی.
- هو نور به نو عجب اتڼ جوړ وای.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې هم وخندولم او په خندا مې ترې خداى پاماني واخيسته ، نور نو پلار هم لاړ او زه هم ليليې ته راغلم ، ډير مې زړه غوښتل چې هيڅکله هم ترې جدا نشم ، خو بيا به مې د پلار هماغه خبره رايادېږه شوه چې دا د طبيعت قانون دى څومره چې پرمختګ کوې هومره به د مينې مزې هم سستيږي او هومره به سرګردانۍ ډيريږي.

د يارلسم څپركى

آمنې ته ليک:

له يوې خوا ورځ په ورځ درسونه سختېدل له بلې خوا د پلار ياد وو ، دآمنې ياد وو ، هيڅ نه پوهېدم لکه ليونى كيږم چې دا سې احساس مې كاوه چې ژوند پوچې په سر اخيستى ، كله به مې له ځانه سره ويل چې پوهنتون به هم ونه ويلى شم ، كله به مې ويل چې كه آمنه زما نصيب نشوه نو په هغه ورځ به ځان وژنم كله به څه فكرونه وو كله څه ؟ خو بيا به مې د پلار خبره رايا ده شوه چې ويل يې ته نن هغه څوک يې چې ته پرون هغه څوک وې چې نن ورځې درته انتظآر كاوه او نن ورځ هغه څوک يې چې سبا درته انتظار كوي او سبا به هم هغه څوک يې چې نن يې فكر كوې ، پس مثبت فكر كوه او هڅه كوه ، بيا مې خپلې كتابچې ته وكتل په وقايه مې يې ليكلي وو ، راتلونكى په هغه چا پورې اړه لري چې هيله يې لري او په هغه ټينګ ولاړ وي ، له ځانه مې سر وخوځاوه او نور مې ځان ته ډاډ وركاوه رېښتيا هم پرون مې فكر كاوه چې پوهنتون ته به ځم دا دي پوهنتون مې يو سمستر ختم كړ او بايد وړاندې فكر وكړم زه كولاى شم رېښتيا هم كولاى شم.

يوه ورځ مې كتاب راسره واخيست ، په چمن كې ورسره پريوتم ، خو درس خوند نه راكاوه ، زړه مې غوښتل چې د آمنې په اړه فكر وكړم ، څرنګه به ورته خپله مينه ووايم ، آيا هغه هم راسره همدا سې مينه لري

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

؟خو چې د هغې حرکات به را یاد شول نو بیا به مې له ځانه سره وو یل چې هغه به هم لکه زه او س په ما کې فکر کوي. قلم او کاغذ مې را وا خیست ، زړه مې غوښتل دومره اوږد لیک ور ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولي.

مینې ، سلامونه ، درنښتونه او نېکې هیلې

وروسته:

ډیر وخت مې زړه غوښتل چې دومره اوږد لیک در ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې ، زړه مې غوښتل چې په زړه کې مې ستا د خندا او ستا د څیرې تصویر په کاغذ در ته ولیکم او در ته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې خپلې ټولې ارزوګانې در ته ولیکم او در ته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې داسې لیک در ته ولیکم چې تر اوسه په نړۍ کې هیچا هم نه وي لیکلی ، او زړه مې غواړي چې ته هم داسې لیک راته ولیکې چې خپلې ټولې مینې دې پکې انځور کړې وي ټولې ارزوګانې ، خوښۍ او د زړه ټول حال.

میاشت وړاندې چې له پلار سره درغلی وم ، تا راپورې وخندل چې ماله پلاره د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، زړه مې غواړي چې له پلار وروسته راته ته کیسه ولولې ستا په خوا کې ویده شم او ته راته نصیحت وکړې ، زما هره خبره واورې او بیا موسکه شې.

زه د ارزو څوک یم ، پلار ارزومن روزلی یم او تل مثبت فکر کوم ، زړه مې پخوا هم راته ویلي دي چې یوه ورځ به مې خدای نصیب کړي چې ستا خندا نوره زما محرم وي زما خندا تا ته محرم وي ، ته زما تکیه وې او زه ستا تکیه وم ، زړه مې غواړي چې هرڅو مره مې زړه مات شي ته یې ورغوې او زړه مې غواړي چې هرڅو مره د زړه مات شي زه یې ورغوم ، زړه مې غواړي چې د ابراهیم اد هم غوندې ستا د مینې کعبې ته د شام دښتې درکچ کړم او زړه مې غواړي چې پښې یېلی ، څیرې ګریوان او پاره پاره جامه دې تر دره ځان ورسوم او زړه ستا د مینې له چینې داسې سېرابه کړم لکه ابراهیم ادهم چې موړ وو ، زړه مې غواړي چې ستا مینه مې په زړه کې د هر پیل او پای وا کداره وي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زړه مې غواړي چې هر اول او آخر ستا په نوم کړم ، زړه مې غواړي چې يو اځې ستا ناز او کرشمې مې په زړه کې د خوښۍ اتڼ وکړي او يو اځې ته مې د مرګ سلګۍ وګورې ، زړه مې غواړي چې يو اځې ته مې د ژوند د خطير سفر ملګرې وې او ستا مينه مې په زړه کې انرژي او توان وزيږوي زړه مې غواړي چې...

چې کاغذ ته مې وکتل ريښتيا دوهمه پاڼه مې هم ډکه کړې وه نور مې نو خبره راټوله کړه خو زړه مې غوښتل چې ډير څه ورته وليکم.

ګوره دا ليک چې دې ولوست په همد غه کتاب کې ببر ته ليک راته وليکه ، زړه مې غواړي چې يو اځې هماغه ليک مې نور د هرڅه ځواب وي ، ګوره د ځواب په تمه يم ، د جمعې په ورځ درځم ليک به دې حتماً ليکلی وي او د همد غه کتاب په منځ کې به دې ايښی وي.

کاغذ مې قات کړ په کتاب کې مې کيښود ، نور درس هم مزه نه راکوله له هغه ځايه راپورته شوم ، په چرت کې وم که کاغذ يې پلار وګوري ، مور يا يې هم خور وګوري څه به وايي ؟ نه بې له هغې به يې بل هيچا ته هم نه ورکوم.

جامې مې واغو ستې د آمنې دوی د کور لور ته روان شوم ، عجيب احساس مې کاوه ، زړه مې غوښتل چې ژر يې راته ځواب ليکلی وای ژر يې لوستلی وای او ژر يې ببرته کاغذ په لاس را کړی وی ، کور ته يې ورغلم ، زنګ مې وواهه ، خپله آمنه وه ، له خوښۍ الوتلم.

- بلې ؟

- آمنې زه يم اسد ،ګوره يوځل خپله راووځه کار مې دی درسره.

- په دواړو سترګو درغلم ، ريښتيا راځه کورته کنه.

- نه ته راشه لومړی تاسره کار لرم.

زړه مې دربېده ، ځو راوتله ، ځوځله مې په ځان آيت کرسي چوپ کړه ، ياخدايه اوس خبرې رانه هيرې نشي ، څه ورته ووايم ، په همدې سوچونو کې ولاړ وم چې آمنې دروازه خلاصه کړه ، موسکه او جادوګره قواره يې را ښکاره شوه ، سترګې مې يې خونې سرو غټو غټو سترګو ته ونيوې او داسې مې ورته وکتل لکه له موسکې قوارې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې چې په زړه کې تصویرونه اخلم.
- به به سترګې مو روښانه ، د پلار ماشوم وګوره ، سترې مشې راځه کور ته.
- نه نه ځم ، بس بېرته ځم یوائې دا کتاب مې راوړی دی.
- د چا دی ؟
- ستا لپاره.
- زما لپاره ؟
تندی یې ګونځې کړ کتاب یې ورواخیست بیا یې واړاوه ، په منځ کې یې کاغذ ته پام شو راوایې خیست ، زه وچ حیران شوم اوس څرنګه کوې.
- نه نه ګوره دا دلته مه ګوره ، یوائې ستا لپاره دی چې بل څوک یې ونه ګوري کور به یې وګورې.
- څه دي پکې ؟
- ته یې وګوره ته هم همدومره ولیکه لا زیات.
- څه شی ولیکم ؟
- ته دا ولوله بیا به پوه شې زه اوس ځم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بیا به لاړ شې.
- نه مننه درسونه لرم ، خدای پامان.
- مخې ته مو ښادی.
ورته و مې کتل سترګې یې تتې کړې و یې خندل لاس یې وخوځاوه او دروازه یې بنده کړه ، نور نو مخ په پوهنتون روان شوم عجیبه احساس مې کاوه لکه چې اډونه مې سپک شوي وي خو اندیښنې مې کرارې کرارې زیاتېدې د هغې یوه یوه خبره را یادېده.
- څه دي پکې ؟
- څه شی ولیکم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بیا به لاړ شې.
- مخې ته مو ښادی.
په چرتونو کې پوهنتون ته لاړم ، ټوله شپه مې هغه په خوب لیده ، کله

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به مې يې ليک په خوب ليده چې اوږد ليک يې را ته ليکلى وي. سبا ته پنج شنبه وه ، په درس له سره ونه پوهېدم ، يوازې هغه مې سترګو ته ولاړه وه ، دهغې خندا ، شوخي او ښکلې سترګې ، که به مې استاد ته کتل ، ذده کوونکو تختې او هر څه ته دهغې تصوير مې ليده ، نه مې ځان غړولی شو او نه مې هم يوازې په هغې فکر کولای شو.
بېګا مې هم همدا سې چرت خراب وو ، سبا تـه د جمعې ورځ وه ، سبا ته ورتللم له ځانه سره مې بس همدا ويل چې څه به يې راتـه ليکلي وي ؟ مينه ناک ليک به وي ، غمجنوونکی ښکلی او که به يې څه ليکلي وي ؟.
سبا مې زړه ټوپونه وهل بس ځان مې تيار کړ او د خالـه دوی د کور په لوري مې مخه واخيستـه ، زنګ مې وواهه ، زړه مې ډبېده اوس به هم آمنه وي وايي به چې څوک يې ؟ په همدې چرتونو کې ولاړ وم چې خاله غږ کړل.
- څوک يې ؟
- زه يم اسد .
- به به راځه راځه.
چې ورننوتم ، خاله په سرای کې لمر ته پښې غځولې وې ، زرلښت او نورزيـه يې هم خواتـه ناستې وې چای يې څښـلو ، چې ور ورسېدم کامران له کوټې وليدم رامنډه يې کړه.
- نامرده.
سخت وډار شولم ، له ځانه سره مې وويل چې لکه چې هغـه ليک يې ليدلی دی که څه بلا خو بيا مې زړه ولګېده.
- هغـه بلـه ورځ راغلی وې پټ تللی وې تاويـل چې خپـل نوټونـه بـه درکړم ، راوړي دې دي.
- نه قران له ياده مې ووتل.
- ځه ته هم که خير وو څوک ډاکتر کېږې ليونی به شې.
دخاله خواته کېناستم ، چای يې را ته واچاوه ، خو مـا پـه آمنـه پسـې سترګې غړولې ، چې لږ وروستـه له کوټې راووتـه پـه بر نډه روانـه وه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته ويې کتل هيڅ غږ يې هم ونه کړ لکه خپه چې وي په بله کوټه ننوته ، ما له ځانه سره فکر وکړ چې لکه چې لاړم تباه برباد شوم ، خاله راته خبرې کولې خو په يوه خبره يې هم پوه نشوم.

- څنګه زويه وايم درسونه دې ښه دي ؟

- هه ښه دي بد ندي.

- څنګه داسې سره اوتر يې لکه چې درسونه درباندې ډير دي ؟

- هو ولا له پلاره هم نه يم خبر تاسې ته يې څه حال ندی را استولی ؟

- نه جوړ او روغ دی.

- رخصتۍ مو کله دي ؟

- نور نو نږدې دي.

- ښه له خيره بيا نو زه هم درسره ځم يو چکر ځم د غزني زيارتونو ته ډيره موده نه يم تللې.

ډيره شيبه يې خبرې وکړې ، زه حيران وم اوس څه وکړم ، نور مې نو تصميم ونيو چې پورته شم ، کتاب يې هسې هم رانه کړ ، له ځانه سره خجالت هم وم او له ځانه مې نور بد هم راتلل آمنې ته مې هم غوسه راتلله.

راپورته شوم خاله ډيره ټينګه شوه ، خو زه راپورته شوم خدای پاماني مې ترې راواخيسته او مخ په بهر راووتلم ، په فکر کې وم چې ولې يې ليک رانه کړ ؟ ولې يې روغبړ و نه کړ ؟ ولې مروره وه ولې ؟ بس په همدې فکرونو کې روان وم چې له شا چا غږ راپسې وکړ.

- صبر دا کتاب دې له ياده وتی.

ور و مې کتل ، آمنه وه پخپله ، له خوښۍ الوتلم په منډه ور وګرځېدم له ليرې مې سترګې پکې خښې کړې ، خو هغې تندی ګونځې نيولی وو او په غوسه کې يې کتاب راته ونيوه.

- واخله دا کتاب دې او بله ورځ دې که کتاب درسره راووړ خبر دې وې ؟

- ولې ؟

- همداسې ، چې ومې ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې روغبړ وکړ او نه يې هم خدای پاماني بدبدې راته وکتل او دروازه يې ور ونيوه.
- نور نو مخې ته ښه.
نه يې هغه د مينې ډک سلام وو ، نه يې هم هغه خوږه او په يا پاتېدونې خدای پاماني ، زه وچ حيران شوم له ځانه سره مې وويل چې نو په ليک کې مې څه ليکلي وو چې دومره غوسه ده ؟ ډير مې زړه غوښتل چې ليک همدلته ولولم خو په ډيرو تکليفو نو مې ځان ورسره تر پوهنتو نه را ورساوه ، د پوهنتون دروازې ته چې رسېدلم پام مې شو که يې ليک نه وي ايښی. زړه مې ودړېده او ژر ژر مې کتاب واړاوه چې ومې ليدل ليک په کې وو. نور مې زړه ښه شو له ځانه سره مې وويل چې بس هغه يې حتماً راسره شوخي کوله چې ځان يې غوسه نيولی وو. هان په وړوکتوب کې د هغې عادت وو ډيره شوخه وه ، داسې شوخي به يې وکړه چې درې ورځې وروسته به پوه شوې چې هه دا يې شوخي کوله.
لاړم د اوبو يو ګيلاس مې راډک کړ او د تخت په سر ور ته کينا ستم ، نور ملګري ټوک ويده وو او ټوک بهر وتلي وو ، ځان مې ښه ورته سم کړ او کاغذ مې را وايست ، د هماغه ليک په څټ يې ټول څه ليکلي وو او د واړو پاڼو څټونه يې ډک کړي وو ، له ليرې مې يې چې په ليک سترګې ولګېدې نو په زړه کې مې وغوړېده ، څومره ښکلی ليک يې دی.
د ليک په تندي يې ليکلي وو :
کرکه او نه هيلي مې ومنه.
ماهيڅ فکر نه کاوه چې ته به دومره سپين سترګی وې ، د لومړي ځل لپاره ټوک راته دمينې ليک ليکي خو سخت تير وتلی دی ، خدای دې وکړي چې دا ليک د زړه مات نه کړي مګر مجبوره يم چې داسې ځيزونه درته وليکم ، زړه مې غواړي چې نور مې له ياده وباسې خپل درسونه دې ولولې او دا نصيحت مې په غوږ کې وساتې چې هيڅکله هم په دغه لاره پل کېږدې. ما دومره فکر نه کاوه چې دومره له لارې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلی وې ، ښه فکر وکړه ، له دې ځیزونو لاس واخله ، یواځې پلار دې کولی شي د ابراهیم ادهم کیسې درته ولولي او زه هم یواځې دهغه په سترګو درته احترام کوم ، نور هیڅکله هم ماته لیک ونه لیکې هیڅکله هم زما په اړه قلم په کاغذ کېنږدې او که دې بیا لیک راغی نو خپل پلار ته به یې په لاس ورکړم چې هغه درته ځواب ولیکي او په خپله یې پوهنتون ته دروړي.
ما پخواهم په دې اړه فکر نه وو کړی او اوس هم پدې اړه فکر نه کوم ، تا زما په اړه بل فکر کړی دی نو لطفاً بیا راته لیک مه لیکه او نوره مې له یاده وباسه خپل درس وو ایه او خپل کار پر مخ بوځه.
خدای دلره.
آمنه رحیمي.
له ډیرې غوسې ځای رابانديې تنګ شو لیک مې څیرې کړ او د کثافاتو سطل ته مې غوځار کړ چې څه ښیرواې او ښکنځلې په خو له راغلې ورته ومې کړې ، له ځانه سره مې وو یل چې څومره هیلې مې درته درلودې او څرنګه مې دې زړه مات کړ خدای د زړه مات کړه . بیا په فکر کې شوم چې دا ښکلي ټول داسې بد زړي او سخت زړي دي ، فکر کوي چې د نړۍ ټولې ښکیڼې په هغوی کې نغښتې دي او د ټولې دنیا نیکمرغۍ دهغوی انتظار کوي مګر سختې تیروتلې دي یوه یوه متوجه کیږي ، یاره په نړۍ کې به هیڅ ښکلی هم نه وي چې ښه ، آبرومندانه او هوسا ژوند ولري دا ددې له کبله چې ژر تیر وځي ژر ځان ته غره شي او ژر ځان ترې ورک شي ، بس ژر بې لارې هم شي... بس په همدې فکرونو کې وم ، که به بهر ووتلم او که به کوټې ته راغلم هیڅ ځای مې هم طاقت نه کېده ، کله به مې ځان په کتاب بوخت کړ هم نه کېده ، آخر نه کیږي څرنګه به یې له یاده وباسم.
شپې ورځې تیرېدې ، د آمنې د مینې په ځای مې په زړه کې کرکه راټوکېده ، چې څومره به وخت تیریده نو کرکه مې یې په زړه کې غوړېده ، بس په دې مې فکر کاوه چې په چا به مینه وي او له چا سره به مینه کوي ؟ دا فکر به مې چې سر ته راغی نور به نو له غوسې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاودېدلم.
دا سمستر هم خلاص شو کور ته لاړم ، رخصتي مې تیره کړه خو په هیڅ پوه نه شوم ، نور مې یې له کوره هم بد راتلل ، او زړه مې بل قسم ډک وو ، پلار هم ډیره تسلي راکړه هغه ویل چې دا جینۍ زه پیژنم هغه ستا خوشبختي غواړي زه پوهیږم چې هغې په کومه موخه دا کار کړی خو زه پوهیدم چې هغې په لیک کې ماته څه لیکلي وو پلار خو هغه لیک نه وو لوستلی.
بل سمستر هم داسې تیرېده ، ډاکټر خوځله پوهنتون ته راغی ، پوښتنه مې یې وکړه سخت به راته ټینګ شو چې ورسره لاړ شم خو ورسره لاړم نه ، زړه مې بل رقم ډک وو ، نور مې له ډاکټر ، خاله او له ټوله کوره مې یې بد راتلل.
خو هیڅ قسم مې له زړه نه وتله او زړه ته به مې هره ورځ تسکین ورکاوه ، په درسونو به مې ځان بوختاوه او د ډاکټر زړګي ټوقو ته مې ډیر غوږ نیولو ، د دغه سمستر نیمایي وو چې د ازموینو په پیلېدو سره مې نور د هغې له یادونو سره مخه ښه وکړه نور مې غوښتل چې د هغې مینې ته د پای ټکی کیږدم.

ځوارلسم څپرکی

د پلار مرګ

څومره چې درسونه سختېدل هومره مې زړه ماتېده ، ورځ په ورځ مې له دنیا بد راتلل ، د پوهنتون حا او هوا مې په زړه مې منګولې خښولې او عادت کولم یې ، وخت سخت تېرېده نه مې په درس بساینه کېده او نه مې هم پوچو او خوشو خیالونو تنده ماتولی شوه ، سهار به تر بیګا ناست وم کتاب ته مې هسې سترګې نیولې خو فکر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به مې بل خوا وو ، بل بل رقم فکرونه مې کول.
یوه شپه مې کتاب په سینه ایښی وو ، پلار مې نیغ سترګو ته ودرېده ، یوه یوه کیسه مې یې سترګو ته ودرېده ، داخل چې په رخصتۍ تللی وم یوه کیسه یې راته وکړه ډېره خوږه وه.
- زویه کله چې ابراهیم ادهم تخت پرېښود او له ښاره لاړ نو ټول ملت یې پسې سرګردانه شو یوه ورځ یو کس ښار ته راغی زیری یې وکړ چې ابراهیم ادهم یې په خپلو سترګو لیدلی دی چې د یوه سیند په غاړه په یوه ګټه ناست وو ، ټول رعیت یې ، ښځه یې او زوی یې پسې ووتل ، کله چې ورغلل نو ابراهیم ادهم یې ولید چې د سیند په غاړه په یوه ګټه ناست دی او خپل پوستین ګنډي ، رعیت او ښځې یې ټولو په یو غږ ترې پوښتنه وکړه.
- اې عادله پاچا ! ولې دې تخت پرېښود او داسې ژوند دې غوره کړ ، راځه بېرته راسره لاړ شه ټول خلک درته انتظار کوي.
وايي چې ابراهیم ادهم ورته د نه تللو ځواب ورکړ ، ټول ورته سخت ټینګ شول ، ډېرې زارۍ یې ورته وکړې ، وايي چې ابراهیم ادهم پداسې حال کې چې خپل په خپل پوستین بوخت وو وویل.
- درسره ځم خو په یو شرط.
وايي چې ټولو په یوه خوله وویل.
- په دواړو سترګو شرط وایه.
وايي ابراهیم ادهم له خپلې ستنې تار وویسته او اوبو ته یې غوځاره کړه او بیا یې خلکو ته مخ ور وګرځاوه.
- که مو له سینده زما ستنه راوکښله.
وايي چې خلکو ورته وویل چې یا عادل پاچا دا به ډېره سخته خبره وي موږ به کله وکولای شو دا دومره ستر سیند او تاسې یې دا سې منځ ته ورغوځار کړه وبه یې نه موندلای شو. وايي چې ا براهیم ادهم موسک شو او سیند ته یې مخ ور وګرځاوه.
- ماهیه ! زما ستن راپیدا کړه.
وايي خلکو یو بل ته وکتل چې څرنګه شونې ده چې ماهي ستنه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپیدا کړي. وایي یو ماهي له اوبو سر راپورته کړ او په خوله کې یې ستنه وه ، ابراهیم ادهم وویل چې دا زما ستنه نده ، ډیره شېبه بیا ماهي په اوبو کې ورک وو وروسته یې سر رابښکاره کړ او په خوله کې یې ستنه وه ابراهیم ور پورته شو او ستنه یې ترې راواخیسته ، ما هي ته یې شاباسی ووېل او خلکو ته یې مخ راوګرځاوه.

- دا پاچاهي مې ښه ده او که هغه ؟

وایي چې ټولو خلکو په یوه خوله ځواب ورکړ.

- نه دا پاچایي مو ځو ځله ښه ده.

وایي چې ابراهیم ادهم وویل چې پس دا سې ده نو ما پخپل حال پرېږدئ او تاسې لاړشئ ځانته بل عادل پاچا غوره کړئ ، په ما کار مه لرئ.

پلار به سره وخوځېده راته موسک به شو.

- نو داسې غورې دي ،زویه له معنو یت سره چې ژوند کوې په ډیرو رازونو به پوه شې او ډیرې غوټې به در ته خلاصې شي ، دا زړګو نه کیسې او حکایات ټول هم دروغ ندي.

ټوله شپه مې پلار عجیب عجیب په خوب لیده ، تر سهاره ویده نه شوم ، کله به بهر ووتم او کله به هم راغلم په تخت کې به ویښ نا ست وم ، هیڅ آرام نه راتللو ، فکر مې بل ډول ګډوډ وو سر مې درد کاوه او یو قسم خولې شوی وم. سهار مې زړه نه کېده چې درس ته لاړ شم ، په انګړ کې ګرځېدم یو چا غږ راباندې وکړ.

- ډاکټر اسد بهر غواړي.

زه حیران شوم ، څوک به وي ؟ چې ما غواړي ؟ ور ووتلم ، ډاکټر بهر ولاړ وو ، کورنۍ جامې یې په تن وې او یو ډول وارخطا ښکارېده ، زما زړه ودېده له ځانه سره مې وویل چې خدای د خیر کړي. په موټر کې ورسره سپور شوم خاله او آمنه هم ناستې وې ډاکټر هیڅ نه ویل خاله ته مې وکتل.

- چېرته ځو ؟

- ځو غزني ته پلار د حال راا ستولی دی چې لږ څه ناروغ دی ماویل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې ته به يې ورشو دا موښه وبلله چې ته هم راسره ولاړ شې.
دا خبره يې بل ډول راته ښکاره شوه، زړه مې په زوره زوره وډ بېدلو، د آمنې سترګو ته مې وکتل هغې د ښيښې لور ته وکتل او لکه چې په سترګو کې يې اوښکې وې ځان يې سره هغې او دې خواته کړ ما له ځانه سره وويل چې ولا کومه خبره شته.
- ژر کړئ ووايئ په پلار څه شوي دي؟
- هيڅ ندي شوي کراره کراري ده ليونى مه کيږه.
خو زړه مې نه کرارېدلو، ستونى مې وپړسېده له ځانه سره مې وويل.
- زه په دنيا کې همدا يو پلار لرم، هغه هم دا سې پلار، د ځمکې په سر د خداى بېلګه د مينې، وفا، عزت او وقار څلى، خداى خو يې دې راته سل کاله نور هم ژوندى لري، ياخدايه! مخکې له مايې روح مه اخله، مايې له غيږې ژر مه بې برخې کوه، هغه ما ته لا ډيرې نورې کيسې هم لري، دهغه کيسې لاندي ختمې شوې، د هغه مينه تراوسه په شور کې ده او زړه يې لا ډير څه لري.
بس همدا سې له ځانه سره غږېدم چې خاله مې په سر لاس کېښود.
- زويه ليونى ليونى مه کيږه، جوړ او روغ دى ته خو زموږ زړونه غورځوې، شکر ځوان يې دا خبرې څه شى دي چې کوې يې.
په لارې هرڅه راته عجيب برېښېدل، زړه مې ډک ډک کېده، زړه مې غوښتل چې ښه وژاړم دومره وژاړم چې ثومې پلار ندى ليدلى، بس نور نو نه شوه ژړا مې نه شواى تم کولاى په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې.
- هغه زما يوا ځينى تکيه ګاه ده بې له هغه ما ته ژوند معنى نه لري همدا سې چې بې له ما هغه ته ژوند معنى نه لري.
آمنې سلګۍ وکړه، ورته ومې کتل سترګې يې له ژړا سرې او ښتې وې ماته يې وکتل او نور يې نو په خاله سر کېښود، ډاکټر هم سترګې وموښلې او خاله هم مخ ته تېکر ونيو. نور نو پوه شوم چې په پلار څه شوي دي، تر غزني پورې مې نور په ژړا سر وخوړاوه، هيڅ ډول لاره نه لنډېده له لارې له کورونو له موټرونو له هرڅه مې بد راتلل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، زړه مې لکه تېره هسې کلک شوی وو ، زړه مې غوښتل چې په چيغو چيغو وژاړم ، خاله او آمنې ته مې وکتل.
- هغه ويل چې زموږ ژوند لکه د شمې هسې مثال لري ، يوه ورځ مو شمه بله شوې ده يو ورځ به ختمېږي او مرو به ، څه موده وروسته به له ذهنونو پاکيږو لکه د شمې چې غوړ پاتې شي خو څه موده وروسته هغه هم پاک شي ، هغه ويل چې دا شمه يوه نده ډېرې شمې زموږ په شاوخوا کې بلې دي له موږه وړاندې او خدای خبر له موږه وروسته ، خو خدايه زما شمه هم له هغه سره يوځايي مړه کړې زه به د هغه دوري هيڅکله هم ونه زغملای شم.
بس په همدې چيغو او ژړا کې مې ترکوره ځان راورساوه ، له موټره چې ښکته شولو ، مامخ په کور ورمنډه کړې ، د کور په انګړ کې ډېر خلک ولاړ وو ډېر بيرو بار وو ، نور مې نو له اډو د مه وتښتېده سر راباندې ګرځېده د اسلان پلار ته مې وکتل.
- پلار مې چېرې ؟
هغه شاوخوا وکتل ، بيا رانږدې شو خو ما پورې واهه.
- پلار مې چيرې ؟
صبر وکړه ولې وارخطا يې راځه ، پسې روان شوم ، په کوټه يې ور ننه ايستلم په هغه کوټه چې تل به يې راته پکې کيسې لوستې تل به يې راته خندل او خواته به يې ويده کيدم ، په کوټه کې چپرکټ ايښی وو ، دومره چيغه مې له خولې ووته چې څو مې په کومې کې ځايېده ، نور مې نو يقين راغی چې پلار نورې سترګې پټې کړې دي نور يې نو شمه مړه شوې ده او نور يې نو يواځې پرې ايښی يم خو په ليوالتيا سره ورغلم او له مخه مې يې پرده پورته کړه ، پلار خندانه څيره لکه چې د تل په څير به موسک وو ، سترګې يې پټې کړې وې ، خوله يې پټه نيولې وه ، د نکل په وخت به يې چې له خولې تاوده تاوده اسويلي راوتل هغه راپه ياد شول ور ټيټ شوم او غوږ مې پرې ور ونيوه ، خو هيڅ هم نه وو يواځې يو ډول پروت وو نور مې نو طاقت نه کېده پرې ور وغورځېدم لاس مې ترې چاپير کړل او په زوره زوره مې ورته په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو پيل وکړ.
- پلار پورته ، پورته ، ولې دې يو اځې پرېښودم ، پورته شه لا د ببلېدو نه يم پورته شه ، تر او سه مې دې تاوده تاوده اسويلي خوړه موسکا او خبرې په زړه کې ژبغړاندې دي پورته شه ته او خدای پور ته شه. های.
زړه مې له غمه چاودېده په مخ يې وپر بوتم دهغه مچې رايادې شوې چې ښه خبره به مې وکړه نرم به يې ځان ته ورنږدې کړم او په په تندي به يې ښکل کړم د مچي ځای به مې يې تر ډېره په تندي کې پاتې وو بيا به مې يې مخ ته وکتل او موسک به شو ، اوس يې په تندي ور پريوتم ښکل مې کړ.
- ته او خدای پورته شه ، يوځل مې بيا په تندي ښکل کړه ، يو بل نصيحت راته کړه او يوه کيسه راته ولوله ، پورته شه. مه ځه.
چا شاته کش کړم سوک مې ور خلاص کړ او له ځانه مې پورې واهه.
- ليرې شه ، ستا يې څه ، دا زما پلار وو ، ما يې مينه کتلې وه ، په ژوند يې چېرته وې ، چې دهغه مات زړګی به قلم قلم وو ، چې له خپګانه به يې ستونی پړسېدلی وو چې له زاريو به يې خوله وچه شوې وه ، چې له ستړيا به يې حلق وچ وو ، چې له ظلمه به يې زړه زره زره وو اوس درته په ياد شو ، هغه وخت چېرته وئ چې د زړه وينې يې خوراک وې ، له يوه زوی سره يې هم چا مينې ته نه پرېښود ، په دنيا يې ځای ورک وو ، له هره دره به ورټل شو په هره دروازه کې به سپک شو.
بيا مې ترې غېږه چاپيره کړه او په تندي مې ښکل کړ.
- پورته باباجانه ! ته وخدای پورته شه ، زه دې زړه وينم چې څو ځايه سوری سوری دی ، پورته شه اوس دنيا بدله شوې ده ، ټول خلک زما او ستا کور ته راغلي دي ، پورته شه نن يې ياد شوي يو ، پور ته شه وګوره ، نن يې راباندې زړه سوځېدلی دی ، نن ورپه ياد شوي يو ، پورته شه باباجانه لږ څه ورته ووايه ، دوه کلمې ځواب ورکړه ، هغه ځواب ورکړه چې هره ورځ به دې يادا وه ، موږ هيچا ته اړ نه يو له

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايه پرته له هيڅ مرسته نه غواړو ، پورته باباجانه دا خبره چا نده اورېدلې نن يې ورته واوروه نن ورته ووايه چې تل مور په دغه کوټه کې يوا ځې وو نن موهم يوا ځې پرېږدئ ، باباجا نه پورته ، پورته بيا راسره دکان ته لاړ شه قلم په غوږ کې کېږده او ترښځ او مشترنګ راواخله ، پورته باباجانه باباجانه...

بيا چا له لاس ورونيولم او له پلاره يې پورته کړم ، خلکو په غېږه کې ونيولم او له چپرکټه يې را ډېخوا کړم ما بيا چيغه کړه.

- باباجانه وګوره ورته ، اوس مې درنه ښېلوي ، باباجانه وګوره ، په ټول ژوند کې چا درنه نه وم ښېل کړی نن مې ښېلوي ، باباجانه پورته شه په خوا مې شه زور يې راباندې تير دی پورته باباجا نه ، يوا ځې يم ، يوا ځې مې مه پرېږده ، پورته باباجانه زړه مې چوي اوښکې مې له سترګو راروانې دي هيڅوک نشته چې پاکې يې کړي. پورته باباجانه سترګې مې سرې شوې باباجانه ته وخدای پورته شه نور مې څوک نشته چې تسلي راکړي پورته شه زړه مې مات مات دی دا خلک يې نور هم ماتوي ، په زړه کې مې اور بل دی ، يوا ځې تادرک کولای شو پورته شه. پورته شه باباجانه زړه مې چوي ، داظالمان مو د کلو کلو مينه ماتوي ته ورته پروت يې يوځل لاس پرانيزه او سينې ته مې درنږدې کړه ، پورته باباجانه باباجانه.

نور نو په ځان نه وم خبر چې سترګې مې پورته کړې آمنې مې سر په غېږ کې نيولی وو ، سترګو ته مې يې وکتل اوښکو يې ګريوان لومد کړی وو او ښکته په ما راتويېدلې.

- پلار څه شو ؟

آمنه ژړا واخيسته او سريې راباندې راکېښود په ژړا کې يې وويل.

- نور نو آرام شه ، ته او خدای نور آرام شه.

خوزه راپورته شوم ، په کوټه کې مې وکتل هيڅوک نه وو ، بهر مې وکتل په سرای کې خلک ښکارېدل رامنډه مې کړه.

- صبر صبر ، څه مو کړ ؟

له برنډې ښکته لويدلی وم نور نو په ځان نه وم خبر چې بيا مې سترګې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانستلې ، په روغتون کې پروت وم ، آمنه مې سرته ولاړه وه او له ژړا يې سترګې سرې سرې کړې وې ، چې ما سترګې وغړولې له خوښۍ پورته شوه ، شاوخوا يې وکتل او راټيټه شوه په تندي يې ښکل کړم.

پنځلسم څپرکی

غم او هيله ، وروستۍ برخه:

د پلار غم مې زړه قلم قلم کړی وو ، په ناسته پاسته ، خوب او خوراک کې مې هغه سترګو ته نيغ ولاړ وو ، څو ورځې خو دکان ته پرله پسې ورتللم او سهار به مې په ژړا پيل وکړ تر ماښامه ، په کومو ځايونو چې هغه ګرځېدلی وو ، چېرته چې هغه کار کړی وو ، چېرته چې ويده شوی وو ، ټول ځايونه به مې هره ورځ له نظره تېرول ، د هغه جامې ، اسباب د نسوارو قوطی هر څه به مې چې کتل له ژړا به مې ورته کوکه وکړه سر به رابانديې وڅرخېده او بې هوښه به شوم.
پوهنتون ته راغلم او د زړه په وينو مې درس ته دوام ورکړ ، خو پلار مې داسې د ژوند په اړ اړ کې غځونې کړې وې چې هيڅ مې ترې ځان نه شو خلاصولای. کله به يې موسکنده قواره راته ياد شوه او کله به يې له نسوارو ډکه خوله ، خندا يې خوب يې ، هغه وختونه به مې يو يو له نظره تير شو چې هر بېګابه خوا په خوا پراته وو او هغه به راته يو لګولې وه او چې خبرونه به ختم شول ماته به موسک شو.
درسونه هم سختېدل ، ډاکټر او خاله به هم په څو ورځې کې يوځل حتماً رابانديې ګرځېدل ، آمنه مې هم راپه يادېده چې د پلار د مرګ په ورځ يې راسره ژړلي وو ، سر مې يې په غېږ کې اېښی وو او اوښکې يې راسره تويولې ، په روغتون کې يې په داسې حال کې په تندي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل کړم چې د پلار ښکولولو ته تږی وو ، نوره مې آرام آرام په زړه را ننوته او زړه ته مې يې لاره ميندله.
يوه ورځ ورغلم کورته يې ، ماخوستن ټول سره ناست وو خو هغه نه وه ، ماته نه ډوډۍ خوند راکاوه او نه هم ناستي سبا ته يې پلار ، کامران او زرلښت ووتل يواځې زه ، خاله او هغه پاتې شو زه له خاله سره په کوټه کې ناست وم چې راننوته ، خاله يوځل ماته وکتل بيا يې هغې ته وکتل هغې چای کيښود ماته يې وکتل او نور نو په پيالو اخته شوه ، ماترنن ورځې پورې نه وو موسلي نه مې موسکا خولې ته راتله خو چې هغې ته مې وکتل په شونډو مې موسکا خپره شوه ،بيا مې پلار ياد شو او له ځانه مې بد راغلل.
آمنې خاله ته چای کيښود بيا يې ماته وکتل ، ډيره ښېبه چوپ وه ، ما خاله ته وکتل ، پلار مې بيا سترګو ته نيغ دربدلی وو.
- خاله د پلار غم مې ژوند داسې نيم نيمګړی کړ.
خاله څه ونه ويل ، ډيره ښېبه چوپ وه بيا د سترګو له کنجونو آمنې ته وکتل دهغې په سترګو کې اوښکې ښکاريدې ، زه حيران شوم داولې ؟څه مې ونه ويل آمنې ته مې وويل.
- ولا مننه هغه ورځ مې دې ډيره مرسته وکړه.
آمنې سر پورته کړ ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې ، خاله ته يې وکتل بيا يې ماته وکتل او په ژړغونې لهجه يې وويل.
- ستا له لاسه يې زما هم ملا ماته کړه.
زما وينښتان ځيږه شول ، زړه مې وډبېده ، خاله ته مې وکتل ، دهغې هم په سترګو کې اوښکې ګرځېدې بيا موسکه شوه ماته يې وکتل.
- چای وڅښه ، داز مور آمنه هم ډيره د نري زړه خاونده ده ، له غزني چې راغلو دوه مياشتې خو پرله پسې د شپې ټوله شپه زه ورته وينښه وم بس ژړل به يې.
- ولې ؟
امنې ته مې سترګې ونيوې ، ګوندې هغه ځواب راکړي. خو مور يې اسويلی وکړ او ويې ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه پوهیږم ، بس د شپې به په خوب کې راپورته شوه اپلتې به یې ویلې کله به یې ویل مایې زړه مات کړ خدای دې زما زړه مات کړي او کله به یې څه ویل کله څه ؟
زما زړه ودربېده ، ژړا راغله ، آمنې ته مې وکتل د هغې له سترګو نورې اوښکې راتویې شوې خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل.
- ته وخدای ما معاف کړه ، ما ستا په ګټه لیکلي وو ، ډیره پښېمانه یم ، ډیره.
ماته هم ژړا راغله ، خاله ماته وکتل. بیا آمنې ته ځیر شوه.
- څه اپلتې وایې لورکې ! د څه شي لیکلي ؟
ما خاله ته وکتل ، ډیره شېبه مې چرت ونیو بیا مې ورته ټوله کیسه وکړه ، آمنې هم خاله ته کتل او اوښکې یې تویولې ، ماهم خپله ژړا نشوه قابو کولای ، خاله هم راسره وژړل.
عجیبه ژوند دی ؟ پلار به هم ماغوندې ماشوم وو ، ماغوندې به لوی شوی وي ، ماغوندې به یې ژوند کاوه ، هیلې به یې درلودې او ماغوندې به پرې سختۍ ، غمونه او خوښۍ ورغلې وي خو یوه ورځ یې سترګې پټې کړې ، نه یې اوس کومه نښانه شته او نه یې هم د ژوند تاوده او خواږه اسویلي بس په همدې فکرونو کې وم چې خاله وویل.
- خدای د خیر کړي ، اسد جانه خپلو درسونو ته دې پام کوه ، آمنه هم لا وړه ده خدای مهربانه دی چې یوه ورځ به راشي چې تاسې دواړه د خوښۍ په جامو کې ووینم.
دخاله دا خبره عجیبه راته وبرېښېده ، آمنې ته مې وکتل هغه موسکه شوه او دتل په څیر یې سترګې تتې کړې ، پزه یې منجه کړه او خوله یې راته کږه کړه نوره نو پورته شوه او له کوټې ووته.
زما هم نور په زړه غنې ګډې شوې ، په اونۍ کې یوځل حتماً د آمنې لیدلو ته ورتلم ، تر څو چې یوه ورځ وټاکل شوه چې د ډاکټر په خپلو پیسو ماته د کوږدنې مراسم ونیسي ، دامې د ژوند یوه ترټولو خوښوونکې ورځ وه ، په جامو کې نه ځایېدم ، خود پلار ځای خالي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ، نه په دسترخوان کې راسره وو نه هم په نورو خنداګانو او خوښیو کې.
هغه وخت هم تیر شو ، پوهنتون لا ډیر پاتې وو ، یوه ورځ ډاکټر را ته وویل چې د غزني کور خرڅ کړم د پلار دکان هم خرڅ کړم په کابل کې کور واخلم ما هم داسې وکړل ، خو له زړه مې یو خدای خبر وو چې په زړه کې مې څه تیریدل ؟
وختونه تیریدل تردې چې د پنځم سمستر په رخصتیو کې خاله او ډاکټر را ته وویل چې باید ستا سو واده وکړو ، زه وچ حیران شوم ، کور هم راته ډاکټر واخیست ، خو پیسې یې راباندې شوې هغه د غزني د ستر کور پیسې ددغه کور د نیمايي قیمت هم نه شو ، څه سامانونه هم راته هغه واخیستل بله ورځ مو د واده تیاری ونیو ، ما درې میاشتې کېدې چې آمنه نه وه لیدلې ، لیدلو ته یې سخت تږی وم ، له ځانه سره مې ویل چې څومره فرق به یې کړی وي ؟
بله ورځ مو واده وکړ او بس نوی ژوند مو شروع کړ ، له هغې وروسته راته هره شپه آمنه یوه یوه کیسه لولي ، زما هم پوهنتون ختم شو ، او لوی بدلون خو بل دا وو چې سارا نړۍ ته سترګې رڼې کړې دي هغه زما او آمنې یوآځینۍ اولاد دی په ما هم ډیره ګرانه ده خو په هغې له مازیاته منلې ده اوس اوس پوهیږم چې زه چې په پلار دومره ګران وم چې مور به راسره څه کول ؟
بس نور نو خپل داستان همدلته ختموم ناوخته دی ، دخوب وخت دی آمنې نن راسره شخړه کړې وه څوشیبې وړاندې په خلا شوي یو او پرته له ما خوب هم نه ورځي.

ښاد او آباد اوسئ زړونه مو دخدای په مینه لبریز اوسه د مور او پلار له دعا او دهغوی له سپیڅلي خدمته مو خدای مه بې برخې کوه
پای
شهید مفتح ، هفت تیر د صدا او سیما میلمستون د شپږمې روژې د شپې یوه بجه او پنځه څلویښت دقیقې.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دژباړن لنډه پېژندنه

نوم: عبدالله (الهام) جمالزی
دپلار نوم: الحاج مولوي عبدالسليم جمالزی
دزيږيدونيته: ۱۳۶۶/۵/۲۵ ياد ۱۹۸۷ داګست ۱۷
دنده: ژورناليستېاو وياند
آثار:

1. هندي خالونه (لنډې کيسې)
2. انځورونه (لنډې کيسې)
3. ګناه کبيره (پوليسي کيسې)
4. دويندويۍ فن (څېړنه)
5. د ابراهيم ادهم په پلونو (همدا اثر)
6. رينښتيا هم خلک خدمت ته اړتيا لري (يونليک)
7. ناچاپ: دوه ناولونه، دوه د لنډو کيسې ټولګې
8. بيلابيلې ژباړې.

ويب پاڼه:
www.taand.com
د اړيکو پتې:
aalhamj@gmail.com
a.alhamj@yahoo.com
elham.jamalzai@hotmail.com

Downloaded from: www.ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library